

PŘÍLOHA

k právní analýze judikatury správních soudů ve věcech týkajících se Rady pro rozhlasové a televizní vysílání

**ZÁKON č. 231/2001 Sb.,
o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů,
ve znění pozdějších změn a doplnění**

AKTUALIZACE č. 2 :

stav právního předpisu ke dni 1. 7. 2008 (účinný i ke dni 9. 1. 2009)

stav judikatury ke dni 9. 1. 2009

ČÁST PRVNÍ

OBEČNÁ USTANOVENÍ

§ 1

Předmět úpravy

Tento zákon upravuje práva a povinnosti právnických a fyzických osob při provozování rozhlasového a televizního vysílání.

§ 2

Základní pojmy

(1) Pro účely tohoto zákona se rozumí

a) rozhlasovým a televizním vysíláním prvotní šíření původních rozhlasových a televizních programů a služeb přímo souvisejících s programy, včetně teletextu v analogovém televizním vysílání, určených k příjmu veřejností v podobě chráněné nebo nechráněné systémem podmíněného přístupu 1) , 1a) prostřednictvím sítí elektronických komunikací 1) ,

b) převzatým rozhlasovým a televizním vysíláním příjem vysílání původních rozhlasových a televizních programů nebo jejich podstatných částí, včetně služeb přímo souvisejících s programy nebo s podstatnými částmi programu, a jejich současné, úplné a nezměněné šíření pro veřejnost prostřednictvím sítí elektronických komunikací 1) ; za nezměněné šíření se považuje i šíření české verze televizního programu prvotně vysílaného v cizím jazyce,

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 1 As 3/2007

*... pro **současnost vysílání** je určující okamžik odchodu signálu či souhrnu dat od poskytovatele, nikoliv okamžik jejich skutečného přijetí ze strany příjemce. Současnost vysílání je třeba vymezit v protikladu k záznamu stejného vysílání, tj. kdy by kupříkladu docházelo k pozdější repríze stejného pořadu, který byl nahrán. Minimální technické prodlevy na příjmu nejsou v tomto ohledu právně relevantní.*

***Nezměněnost původního vysílání** je nutné určit s ohledem na jeho obsah, a to posouzený podle kritéria běžného lidského vnímání a nikoli na základě přesné shody datových toků či jejich formátů. Není proto rozhodné, zda je určitý program vysílán či přijímán analogově či digitálně, v SD-TV či v HDTV, se stereofonním či monofonním zvukem nebo barevně či*

černobíle, pokud jej typizovaný příjemce považuje za obsahově zaměnitelný. Z tohoto důvodu také nelze přijmout názor žalobkyně, že změnou formátu (tedy překódování televizního signálu do formátu 3GPP a jeho následné vysílání skrze wapové stránky) dochází ke změně vysílání: dochází pouze ke změně formátu přenosu, obsah zůstává stejný.

Pokud se týká podmínky **veřejnosti vysílání**, pak je zjevné, že žalobkyně ve své argumentaci zaměňuje veřejnost přístupu ke službě s limity její faktické přístupnosti pro určitý okruh osob v každém daném okamžiku. Je jisté pravdou, že příjem vysílání „Ó.“ bude k okamžiku x vždy omezen na osoby, které disponují mobilním telefonem třetí generace, mají předplacenou danou službu a vyslaly konkrétní požadavek na distribuční server, aby jim začal být vysílán dedikovaný soubor dat. To však neznamená, že by tato služba byla nepřístupná veřejnosti. Pojem „veřejnosti“ je zde nutné chápat tak, že služba je otevřena všem zákazníkům, kteří o ni projeví zájem a splní kvalifikační předpoklady, tj. opatří si odpovídající přístroj a zaplatí poplatek, nicméně splnění těchto předpokladů záleží výlučně na jejich rozhodnutí.

Stejně tak není pro charakter veřejnosti vysílání určující, zda šíření signálu probíhá systémem point-to-point, tedy vytvořením individuálního datového souboru, který je následně distribučním serverem odeslán na konkrétní telefonní stanici, unikátně definovanou IP adresou, anebo systémem „point-to-multipoint“. Určující je opět skutečnost, že stejný odchozí soubor dat je potenciálně přístupný všem zájemcům, nikoliv jestli je fyzicky transportován unikátním datovým tunelem či systémem point-to-multipoint.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že videostreamingová služba online přenosu programu „Ó.“ je provozováním převzatého televizního vysílání ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) ZRTV.

c) celoplošným vysíláním rozhlasové a televizní vysílání, které může ve vymezeném územním rozsahu přijímat alespoň 70 % obyvatel České republiky počítaných podle údajů vyplývajících z posledního sčítání lidu, 1b) pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak, 1c)

d) programovou sítí společné sestavování programů nebo jejich podstatných částí nebo vzájemné přejímání programů nebo jejich podstatných částí a jejich současné šíření více provozovateli,

e) regionálním vysíláním rozhlasové nebo televizní vysílání, které může ve vymezeném územním rozsahu přijímat více než 1 % a méně než 70 % obyvatel České republiky počítaných podle údajů vyplývajících z posledního sčítání lidu 1b) ,

f) místním vysíláním vysílání rozhlasového nebo televizního programu určeného svým dosahem pro místně vymezenou oblast a pro tuto oblast vytvářeného; místně vymezená územní oblast nesmí zahrnovat více než 1 % obyvatel České republiky počítaných podle údajů vyplývajících z posledního sčítání lidu 1b) ,

g) provozovatelem rozhlasového a televizního vysílání právnická nebo fyzická osoba, která sestavuje program, včetně služeb přímo souvisejících s programem, je odpovědná za jejich obsah a pod zvukovým nebo obrazovým označením, jež program i služby přímo související s programem nezaměnitelně identifikuje, tento program a služby přímo související s programem šíří nebo prostřednictvím třetích osob nechává šířit (dále jen "provozovatel vysílání"),

h) provozovatelem převzatého vysílání právnická nebo fyzická osoba, která rozhoduje o skladbě programů převzatého vysílání, včetně služeb přímo souvisejících s programy převzatého vysílání, a která tyto programy a služby s nimi přímo související šíří nebo

prostřednictvím třetích osob nechává v úplné a nezměněné podobě šířit na základě oprávnění k provozování převzatého vysílání (dále jen "registrace") podle tohoto zákona,

i) základní programovou specifikací vymezení převažujících žánrů v celku programové skladby,

j) programem záměrné časové uspořádání jednotlivých rozhlasových nebo televizních pořadů a dalších částí vysílání a v rozhlasovém vysílání i toku programových prvků v rámci jednoho vysílaného programu,

k) plnoformátovým programem televizní program obsahující pořady různého zaměření a témat, zejména pořady zpravodajské, filmové, dokumentární, hudební a vzdělávací, který není zaměřen pouze na určitou skupinu obyvatel se shodnými zájmy,

l) pořadem obsahově souvislým, celistvým a časově ohraničeným částí rozhlasového nebo televizního vysílání; v rozhlasovém vysílání se pořadem rozumí i programový prvek,

m) teletextem systémem vysílání textových nebo grafických informací souběžně s vysíláním televizního signálu analogového televizního vysílání, přičemž tyto informace lze vyvolat jen na obrazovce televizního přijímače, který je vybaven příslušným dekódovacím zařízením,

n) reklamou jakékoliv veřejné oznámení, vysílané za úplaty nebo jinou protihodnotu nebo vysílané za účelem vlastní propagace provozovatele vysílání, určené k podpoře prodeje, nákupu nebo pronájmu výrobků nebo služeb, včetně nemovitého majetku, práv a závazků,

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 6 As 44/2006

Jako reklamu chápe zákon o vysílání každé sdělení, které kumulativně obsahuje následující tři prvky. Musí se jednat o veřejné oznámení, toto oznámení musí být vysíláno za úplatu a musí sloužit zejména k podpoře prodeje či nákupu výrobků nebo služeb.

o) službou přímo související s programem služba spočívající v šíření textových, obrazových a zvukových informací, které jednotlivě nebo v souhrnu vytvářejí obsah související s programem šířeným digitálně, jenž je určen k příjmu veřejnosti spolu s tímto programem; službou přímo související s programem se rozumí rovněž vytváření a poskytování souboru datových údajů pro obsah elektronického programového průvodce a služba rozšiřující možnosti využití programu ve vztahu ke koncovému zařízení,

p) obsahem elektronického programového průvodce textové, obrazové a zvukové informace o programech šířených v síti elektronických komunikací), které jsou šířeny prostřednictvím téže sítě elektronických komunikací a jsou synchronně spojeny s těmito programy,

q) skrytou reklamou slovní nebo obrazová prezentace zboží, služeb, obchodní firmy, ochranné známky nebo činnosti výrobce zboží nebo poskytovatele služeb, uvedená provozovatelem vysílání v pořadu, který nemá charakter reklamy a teleshoppingu, pokud tato prezentace záměrně sleduje reklamní cíl a může veřejnost uvést v omyl o povaze této prezentace; taková prezentace je považována za záměrnou zejména tehdy, dojde-li k ní za úplatu nebo jinou protihodnotu,

r) teleshoppingem přímá nabídka zboží, a to včetně nemovitého majetku, práv a závazků, nebo služeb, určená veřejnosti a zařazená do rozhlasového či televizního vysílání za úplaty či jinou protihodnotu,

s) sponzorováním jakýkoliv příspěvek poskytnutý fyzickou nebo právnickou osobou, která neprovozuje televizní vysílání nebo produkci audiovizuálních děl, k přímému nebo nepřímému financování rozhlasových nebo televizních pořadů za účelem propagace jména a příjmení fyzické osoby nebo názvu právnické osoby, obchodní firmy, obrazového symbolu (loga) nebo ochranné známky, sponzora nebo jeho služby, výrobků nebo jiných výkonů,

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 6 As 44/2006

... sponzorování má podle citovaného zákona dva definiční znaky. Existenci příspěvku na financování pořadů a účel vynaložení takového příspěvku, tj. propagace obchodní firmy, obrazového symbolu či ochranné známky, tedy buď identifikačních údajů podnikatele nebo fyzické osoby či jeho výrobků.

... normy upravující samotnou regulaci reklamy obsahuje především zákon č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o regulaci reklamy“), který v ustanovení § 1 odst. 2 stanoví, že reklamou se rozumí oznámení, předvedení či jiná prezentace šířené zejména komunikačními médii, mající za cíl podporu podnikatelské činnosti, zejména podporu spotřeby nebo prodeje zboží, výstavby, pronájmu nebo prodeje nemovitostí, prodeje nebo využití práv nebo závazků, podporu poskytování služeb, propagaci ochranné známky, pokud není dále stanoveno jinak. Naproti tomu sponzorováním se podle odst. 4 citovaného ustanovení rozumí příspěvek poskytnutý s cílem podporovat výrobu nebo prodej zboží, poskytování služeb nebo jiné výkony sponzora. Sponzorem se rozumí právnická nebo fyzická osoba, která takový příspěvek k tomuto účelu poskytne. Pro souzenou věc je důležité, že zákonodárce si při tvorbě tohoto zákona plně uvědomil příbuznost a podobnost obou forem propagace podnikatele, neboť v odst. 8 citovaného ustanovení je uvedeno, že ustanovení tohoto zákona se vztahují na sponzorování, pokud není dále stanoveno jinak. Z citovaného ustanovení je tedy zřejmé, že **sponzorování vykazuje podobné všeobecné znaky jako reklama, jestliže zákon o regulaci reklamy bere jako kritérium pro odlišení obou institutů pouze existenci příspěvku u sponzorování.** Proto se normy regulující reklamu, tj. omezující její obsah a použití, vztahují i na sponzorování, aby se tím zamezilo jejich obcházení.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 7 As 81/2005

... zákon o provozování rozhlasového a televizního vysílání v žádném svém ustanovení nevymezuje sponzorování tak, že by jeho součástí nemohlo být i reklamní sdělení. Z toho důvodu nelze dovozovat zákaz absolutní neprostupnosti obou termínů, neboť to ze zákonného textu nevyplývá; takovýto výklad by šel zcela nad rámec zákonného textu. V této souvislosti je ovšem nutné zdůraznit, že s ohledem na úzký vztah obou pojmů je nutné některá pravidla pro reklamu, zejména pro její vysílání (omezení týkající se obsahu, ust. § 48 zákona), aplikovat i na sponzorování.

t) podprahovým sdělením zvuková, obrazová nebo zvukově-obrazová informace, která je záměrně zpracována tak, aby měla vliv na podvědomí posluchače nebo diváka, aniž by ji mohl vědomě vnímat,

u) nejnižší programovou nabídkou soubor programů poskytovaný provozovatelem kabelového systému za nejnižší cenu,

v) kabelovým systémem sít' elektronických komunikací podle zvláštního právního předpisu¹⁾, jejímž prostřednictvím provozovatel vysílání nebo provozovatel převzatého vysílání šíří předplatitelům programy za sjednanou cenu; kabelový systém zahrnuje sítě kabelové televize, mikrovlnné systémy pro zemské rozhlasové a televizní vysílání či jiné technické prostředky vyjma zemských rádiových vysílacích zařízení,

w) souborem technických parametrů v případě analogového vysílání prostřednictvím zemských rádiových vysílacích zařízení (dále jen "vysílač") kmitočet, vyzářený výkon a vysílací stanoviště,

x) opakovaným porušením povinnosti porušení povinnosti, za níž byla více než jednou uložena pokuta ve dvou po sobě jdoucích kalendářních letech,

y) územním rozsahem vysílání v případě celoplošného vysílání celé území České republiky a v případě regionálního nebo místního vysílání území stanovené v oprávnění k provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále jen "licence") ve shodě se stanoviskem Českého telekomunikačního úřadu

1. souborem technických parametrů vysílání v případě analogového vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů,
2. diagramem využití rádiových kmitočtů 1) v případě digitálního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů.

(2) Za rozhlasové a televizní vysílání se nepovažuje

a) zajišťování komunikačních služeb zaměřených na poskytování informací nebo jiných sdělení na základě individuálních požadavků,

b) zajišťování sítě elektronických komunikací a poskytování služby elektronických komunikací podle zvláštního právního předpisu 1) ,

c) šíření rozhlasových a televizních programů a služeb přímo souvisejících s programem prostřednictvím družice, pokud jsou šířeny provozovatelem vysílání na základě licence udělené podle § 12 nebo jde-li o provozovatele vysílání podle § 3 odst. 1 písm. a) a toto vysílání slouží pouze k dopravě signálu chráněného systémem podmíněného přístupu k vysílačům,

d) sdělování informací souvisejících s provozem technických prostředků využívaných k realizaci rozhlasového a televizního vysílání,

e) vysílání prostřednictvím dálkového přístupu (Internetu).

(3) Za převzaté rozhlasové a televizní vysílání se nepovažuje současné, úplné a nezměněné šíření přejímaných rozhlasových a televizních programů včetně služeb přímo souvisejících s programem určených pro veřejnost prostřednictvím kabelu, do něhož je zapojeno nejvýše 100 účastníků s přijímači podléhajícími oznamovací povinnosti; tento počet může být překročen, jestliže účastníci společného příjmu jsou umístěni v jedné budově nebo v komplexu budov k sobě prostorově nebo funkčně přináležejících, jestliže přenos signálu je veden tak, že nepřekračuje pozemní komunikaci, a jestliže tento společný příjem není obchodně využíván.

(4) Za programovou síť se nepovažuje

- a) dohoda provozovatelů vysílání o společném vysílání reklamy a teleshoppingu, společné sestavování nebo vzájemné přejímání takových částí programů, které nejsou významné z hlediska jejich podílu na denní vysílací době v programu,
- b) vysílání programů dvěma nebo více provozovateli vysílání na společně sdílených kmitočtech.

§ 3

Působnost zákona

(1) Tento zákon se vztahuje na

- a) provozovatele vysílání, který toto vysílání provozuje na základě zvláštních právních předpisů, 3) , 4) (dále jen "provozovatel vysílání ze zákona"),
- b) provozovatele vysílání, který toto vysílání provozuje na základě licence udělené podle tohoto zákona, (dále jen "provozovatel vysílání s licencí"),
- c) provozovatele převzatého vysílání, který toto vysílání provozuje na základě registrace podle tohoto zákona.

(2) Na právnickou nebo fyzickou osobu, která není uvedena v odstavci 1 a provozuje televizní vysílání nebo převzaté televizní vysílání, se tento zákon vztahuje, lze-li ji považovat za usazenou v České republice podle odstavců 3, 4, popřípadě 5.

(3) Právnická nebo fyzická osoba se považuje za usazenou v České republice, pokud

- a) má sídlo nebo místo podnikání 4a) v České republice a rozhoduje o skladbě televizního programu v České republice, nebo
- b) má sídlo nebo místo podnikání v České republice a o skladbě televizního programu rozhoduje v jiném členském státě Evropských společenství nebo naopak, jestliže
 1. významná část jejich zaměstnanců uskutečňuje činnosti související s provozováním televizního vysílání v České republice, nebo
 2. významná část jejich zaměstnanců uskutečňuje činnosti související s provozováním televizního vysílání jak v České republice, tak v uvedeném jiném členském státě Evropských společenství za podmínky, že má sídlo nebo místo podnikání v České republice, nebo
 3. provozování televizního vysílání poprvé zahájila v České republice podle českého právního řádu a je schopna prokázat trvalé a skutečné zapojení do hospodářského života v České republice, pokud významná část jejich zaměstnanců neuskutečňuje činnosti související s provozováním televizního vysílání v České republice, ani v uvedeném jiném členském státě Evropských společenství, anebo
- c) má sídlo nebo místo podnikání v České republice a o skladbě televizního programu rozhoduje ve státě, který není členským státem Evropských společenství nebo naopak, pokud významná část jejich zaměstnanců uskutečňuje činnosti související s provozováním televizního vysílání v České republice.

(4) Nelze-li právnickou nebo fyzickou osobu považovat za usazenou v České republice nebo v jiném členském státě Evropských společenství podle odstavce 3, tento zákon se na ni vztahuje, pokud k televiznímu vysílání nebo k převzatému televiznímu vysílání využívá

a) kmitočet přidělený Českou republikou, nebo

b) družici, jejíž pozice na oběžné dráze přísluší České republice, pokud nevyužívá kmitočet přidělený Českou republikou nebo jiným členským státem Evropských společenství, anebo

c) vzestupný signál vysílaný k družici z území České republiky, pokud nevyužívá kmitočet přidělený Českou republikou nebo jiným členským státem Evropských společenství, ani družici, jejíž pozice na oběžné dráze přísluší České republice nebo jinému členskému státu Evropských společenství.

(5) Na právnickou nebo fyzickou osobu, která provozuje televizní vysílání nebo převzaté televizní vysílání a nelze ji považovat za usazenou v České republice nebo v jiném členském státě Evropských společenství podle odstavce 3, ani nesplňuje v České republice nebo v jiném členském státě Evropských společenství některou z podmínek podle odstavce 4, se tento zákon vztahuje jen tehdy, lze-li ji považovat za usazenou v České republice podle Smlouvy o založení Evropského společenství. 4b)

§ 3a

Předpoklady pro účast v řízení o udělení licence k provozování vysílání a v řízení o registraci převzatého vysílání

(1) Předpokladem k tomu, aby právnická osoba získala licenci nebo registraci, je, že splňuje podmínky stanovené pro podnikání v České republice zvláštním právním předpisem. 4c) Má-li právnická osoba právní formu akciové společnosti, je předpokladem k získání licence, že její akcie znějí na jméno.

(2) Předpokladem k tomu, aby fyzická osoba získala licenci nebo registraci, je, že má plnou způsobilost k právním úkonům a splňuje podmínky stanovené pro podnikání v České republice zvláštním právním předpisem. 4c)

(3) Je-li osoba uvedená v odstavci 2 zahraniční osobou, 4d) která nemá v České republice organizační složku nebo trvalý pobyt, je povinna ustanovit si zástupce v České republice, oprávněného jednat za ni ve věcech upravených tímto zákonem.

ČÁST DRUHÁ

RADA PRO ROZHLASOVÉ A TELEVIZNÍ VYSÍLÁNÍ

§ 4

Postavení Rady pro rozhlasové a televizní vysílání

(1) Zřizuje se Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen "Rada") se sídlem v Praze.

(2) Rada je správní úřad, který vykonává státní správu v oblasti rozhlasového a televizního vysílání a převzatého vysílání a dohlíží na zachovávání a rozvoj plurality programové nabídky a informací v oblasti rozhlasového a televizního vysílání a převzatého vysílání, dbá na jeho obsahovou nezávislost a plní další úkoly stanovené tímto zákonem a zvláštními právními předpisy.

§ 5

Působnost Rady

Rada

- a) dohlíží na dodržování právních předpisů v oblasti rozhlasového a televizního vysílání a podmínek stanovených v rozhodnutí o udělení licence či v rozhodnutí o registraci,
- b) uděluje, mění a odnímá licence k provozování rozhlasového a televizního vysílání,
- c) vydává, mění a zrušuje rozhodnutí o registraci k provozování převzatého vysílání,
- d) vede evidenci provozovatelů vysílání a provozovatelů převzatého vysílání,
- e) pravidelně uveřejňuje způsobem umožňujícím dálkový přístup přehled žádostí o licenci a registraci a přehled udělených licencí a jejich změn, registrací a jejich změn,
- f) ukládá sankce podle tohoto zákona,
- g) monitoruje obsah rozhlasového a televizního vysílání,
- h) uděluje souhlas Českému telekomunikačnímu úřadu k vydávání individuálního oprávnění k využívání rádiových kmitočtů pro jiné radiokomunikační služby v části rádiového spektra vyhrazené výhradně pro rozhlasové a televizní vysílání,
- i) vyžaduje od Českého telekomunikačního úřadu stanovisko obsahující zkoordinované kmitočty pro analogové rozhlasové a televizní vysílání, včetně jejich technických parametrů; v žádosti o stanovisko Rada označí území, které má být vysíláním pokryto a požadované umístění vysílače,
- j) vyžaduje pro účely řízení o udělení licence k provozování rozhlasového a televizního vysílání nebo pro účely změny licenčních podmínek od Českého telekomunikačního úřadu stanovisko 1) ; v žádosti o stanovisko Rada označí území, které má být vysíláním pokryto,
- k) stanoví územní rozsah vysílání pro provozovatele vysílání podle § 3 odst. 1 písm. b) ve shodě se stanoviskem Českého telekomunikačního úřadu,
- l) spolupracuje s Českým telekomunikačním úřadem v rozsahu podle zvláštních právních předpisů 1) , 3) , 4) ,
- m) podílí se svými stanovisky a návrhy na vytváření zásad státní politiky České republiky ve vztahu k vysílání a koncepci jeho rozvoje,
- n) neplatilo

- o) vydává statut a jednací řád Rady a organizační řád Úřadu Rady,
- p) předkládá návrh svého rozpočtu a závěrečného účtu Ministerstvu financí a příslušnému orgánu Poslanecké sněmovny,
- r) zveřejňuje usnesení Rady, výroční zprávu Rady, zápisy z jednání Rady, nebrání-li tomu zvláštní právní předpisy, a případně další informace způsobem umožňujícím dálkový přístup,
- s) zveřejňuje rozhodnutí soudu o opravném prostředku a žalobě proti rozhodnutí Rady. Tím nejsou dotčena ustanovení zvláštních právních předpisů, 5)
- t) provádí v případě přeshraniční spolupráce dozor a postupuje přitom podle příslušného předpisu Evropských společenství 5a) v rozsahu věcné působnosti zvláštních právních předpisů, kterými jsou promítnuty směrnice uvedené v bodě 4 přílohy k tomuto nařízení,
- u) plní další úkoly stanovené zákonem.

§ 6

Povinnosti Rady

(1) Rada je povinna předkládat Poslanecké sněmovně každoročně výroční zprávu o své činnosti a o stavu v oblasti rozhlasového a televizního vysílání (dále jen "výroční zpráva"), která obsahuje zejména

- a) aktuální seznam provozovatelů vysílání a provozovatelů převzatého vysílání,
- b) informaci o situaci v rozhlasovém a televizním vysílání a v převzatém rozhlasovém a televizním vysílání včetně informace o postupu při přechodu na digitální vysílání,
- c) informaci o dodržování právních předpisů v oblasti rozhlasového a televizního vysílání a o uložených sankcích,
- d) informaci o výsledcích kontrol dodržování povinností stanovených tímto zákonem a podmínek stanovených provozovatelům vysílání a provozovatelům převzatého vysílání,
- e) informaci o udělených licencích a kritériích, na základě kterých byly licence uděleny žadatelům o licenci a zamítnuty žádosti všech ostatních účastníků řízení,
- f) informaci o změnách licenčních podmínek provozovatelů vysílání s licenci,
- g) informaci o podpoře evropské tvorby a evropské nezávislé tvorby v televizním vysílání, plnění podílu evropské tvorby (§ 42) a nezávislé tvorby (§ 43) a o důvodech případného nedosahování stanovených podílů,
- h) návrhy opatření zohledňujících nové technologie v oblasti rozhlasového a televizního vysílání.

(2) Výroční zprávu je Rada povinna předložit Poslanecké sněmovně ke schválení a současně předsedovi vlády ke stanovisku nejpozději do konce února každého kalendářního roku. Současně je povinna ji zveřejnit způsobem umožňujícím dálkový přístup. Výroční

zpráva je veřejná ode dne jejího schválení Radou, jenž na ní musí být vyznačen. Poslanecká sněmovna je oprávněna vyžadovat od Rady vysvětlení a dodatečné informace k výroční zprávě. Rada je povinna poskytnout vysvětlení a dodatečné informace v přiměřené lhůtě, kterou stanoví Poslanecká sněmovna.

(3) Poslanecká sněmovna může předsedovi vlády navrhnout odvolání Rady, neplní-li Rada opakovaně závažným způsobem povinnosti uvedené v § 5 a v odstavcích 1 a 2 nebo pokud opětovně neschválí pro závažné nedostatky výroční zprávu.

(4) Vláda a orgány státní správy spolupracují s Radou ve věcech vysílání a jsou zejména povinny, jde-li o věci vysílání, vyžádat si vždy stanovisko Rady a v mezích své působnosti poskytnout Radě potřebnou součinnost.

§ 7

Členství v Radě

(1) Radu tvoří 13 členů, které jmenuje a odvolává předseda vlády na návrh Poslanecké sněmovny, a to neprodleně po obdržení návrhu. Členství v Radě je veřejnou funkcí.

(2) Funkční období člena Rady je 6 let.

(3) Do funkce člena Rady může být navržen a jmenován občan České republiky, který

a) je plně způsobilý k právním úkonům,

b) má trvalý pobyt na území České republiky,

c) dosáhl věku 25 let,

d) je bezúhonný; za bezúhonného se nepovažuje občan, který byl pravomocně odsouzen pro trestný čin, který byl spáchán v přímé souvislosti s provozováním rozhlasového nebo televizního vysílání nebo převzatého vysílání nebo s vydáváním periodického tisku anebo pro jiný trestný čin spáchaný úmyslně, pokud jeho odsouzení pro trestné činy nebylo zahlazeno anebo se na něj z jiného důvodu hledí, jako by nebyl odsouzen. Za bezúhonného se dále nepovažuje občan, který nesplňuje podmínky stanovené zvláštním zákonem. 6)

(4) Do funkce člena Rady nemůže být navržena a jmenována osoba, která již po dvě po sobě jdoucí funkční období, popřípadě jejich části vykonávala funkci člena Rady.

(5) Členství v Radě vzniká dnem uvedeným ve jmenovacím dekretu.

(6) Členství v Radě zaniká

a) uplynutím funkčního období člena Rady,

b) dnem následujícím po doručení vzdání se funkce předsedovi vlády,

c) dnem následujícím po dni doručení písemného rozhodnutí předsedy vlády o odvolání člena Rady z funkce, popřípadě dnem uvedeným v písemném rozhodnutí o odvolání člena Rady z funkce,

d) dnem nabytí právní moci rozsudku, jímž byl člen Rady zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo jímž byla jeho způsobilost k právním úkonům omezena,

e) dnem nabytí právní moci rozsudku, kterým byl člen Rady odsouzen pro některý z trestných činů uvedených v odstavci 3 písm. d),

f) úmrtím nebo prohlášením za mrtvého.

(7) Poslanecká sněmovna může navrhnout předsedovi vlády odvolání člena Rady z funkce z těchto důvodů:

a) nevykonává-li řádně svoji funkci,

b) nesplňuje-li podmínky pro výkon funkce uvedené v tomto zákoně,

c) dopustil-li se takového jednání, které zpochybňuje jeho nestrannost, nezávislost nebo nestrannost Rady.

(8) Členu Rady, který byl v souvislosti s trestním stíháním vzat do vazby, pozastaví předseda vlády na dobu vazby výkon funkce člena Rady, navrhne-li to Poslanecká sněmovna.

(9) S funkcí člena Rady je neslučitelná funkce prezidenta České republiky, poslance, senátora, člena vlády, soudce, státního zástupce, člena Nejvyššího kontrolního úřadu, člena bankovní rady České národní banky, funkce člena Rady České tiskové kanceláře, člena Rady České televize, člena Rady Českého rozhlasu.

(10) Členové Rady vykonávají své funkce osobně a pro jejich výkon nesmějí přijímat žádné pokyny a instrukce.

(11) Členové Rady nesmějí zastávat funkce v politických stranách nebo hnutích a vystupovat v jejich prospěch.

(12) Členové Rady ani osoby jim blízké nesmějí zastávat ani neplacené funkce v jakýchkoliv orgánech společností, které podnikají v oblasti hromadných sdělovacích prostředků, audiovize a reklamy. Členové Rady ani osoby jim blízké se dále nesmějí podílet na podnikání obchodních společností, které působí v oblasti hromadných sdělovacích prostředků nebo v oblasti audiovize a reklamy, a poskytovat přímo nebo zprostředkovaně za úplatu poradenskou nebo obdobnou pomoc provozovatelům vysílání a provozovatelům převzatého vysílání. Členové Rady nesmějí být v pracovněprávním ani jiném obdobném vztahu k provozovateli vysílání.

(13) Pokud vykonávají vedle své funkce výdělečnou činnost, jsou povinni činit tak způsobem, který neohrozí řádný výkon funkce člena Rady. Členové Rady nesmějí vykonávat ani vědeckou, pedagogickou, literární, publicistickou a uměleckou činnost způsobem, jímž by mohli narušit nebo ohrozit důvěru v nezávislost a nestrannost Rady.

§ 8

Jednání Rady

(1) Pokud zákon nestanoví jinak (odstavec 2), je Rada způsobilá se usnášet, je-li přítomna nadpoloviční většina jejích členů a je-li současně přítomen předseda Rady nebo některý z místopředsedů.

(2) Rada rozhoduje nadpoloviční většinou hlasů svých členů, s výjimkou rozhodnutí o udělení licence podle § 18, prodloužení licence podle § 12 odst. 8 až 12 nebo o odnětí licence podle § 63 nebo o zrušení registrace podle § 64, kdy je k rozhodnutí třeba 9 hlasů členů Rady.

(3) Z rozhodování Rady jsou vyloučeni členové Rady, u nichž se zřetelem na jejich poměr k věci nebo k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům jsou důvodné pochybnosti o jejich podjatosti. Člen Rady je povinen oznámit Radě skutečnosti nasvědčující svému vyloučení z projednávání a rozhodování věci, jakmile se o nich dozví. O námitce podjatosti rozhoduje Rada bez zbytečného odkladu.

(4) Při jednání se Rada řídí svým jednacím řádem, který stanoví zejména způsob hlasování a způsob zaznamenávání a zveřejňování rozdílných stanovisek členů Rady, způsob volby a odvolávání předsedy Rady a místopředsedů Rady, jakož i pravidla zastupování předsedy.

(5) O hlasování se vede protokol, do kterého se zaznamenává, jak jednotliví členové Rady hlasovali.

§ 9

Předseda Rady a místopředsedové Rady

(1) Rada volí a odvolává ze svých členů předsedu a 3 místopředsedy.

(2) Předseda Rady řídí činnost Rady a jedná jejím jménem.

(3) Rada předsedu z funkce odvolá,

a) nevykonával-li funkci po dobu delší než 3 měsíce, nebo

b) nesplňuje-li podmínky pro výkon funkce člena Rady, nebo

c) vyskytují-li se ve výkonu jeho funkce opětovně vážné nedostatky.

(4) Výkon funkce předsedy Rady zaniká

a) dnem zániku jeho členství v Radě, nebo

b) uplynutím období, na které byl Radou zvolen, nebo

c) dnem následujícím po doručení písemného rozhodnutí o odvolání z funkce, nebo

d) dnem následujícím po doručení písemného vzdání se funkce Radě, nebo

e) úmrtím nebo prohlášením za mrtvého.

(5) Po dobu, kdy předseda Rady nevykonává funkci, jej zastupuje jím pověřený místopředseda Rady; odstavce 3 a 4 se přiměřeně použijí i na odvolání a zánik funkce místopředsedy.

(6) Byl-li předseda Rady nebo místopředseda Rady odvolán, je Rada povinna nového předsedu Rady nebo místopředsedu zvolit do 30 dnů ode dne odvolání.

(7) Obdobně je Rada povinna učinit v případě odstoupení či ukončení funkčního období předsedy nebo některého z místopředsedů.

§ 10

Pracovněprávní vztah člena Rady

(1) Pokud tento zákon nestanoví jinak, vztahují se na členy Rady ustanovení zákoníku práce.

(2) Předseda Rady, místopředsedové Rady a členové Rady mají nárok na plat a odchodné podle zvláštního právního předpisu. 7)

§ 11

Zabezpečení činnosti Rady

(1) Rada hospodaří s vlastním rozpočtem podle zvláštního právního předpisu 8) a její činnost je hrazena ze samostatné kapitoly státního rozpočtu České republiky.

(2) Úkoly spojené s odborným, organizačním a technickým zabezpečením činnosti Rady zajišťuje Úřad Rady, který je orgánem Rady, a jeho činnost je hrazena z rozpočtu Rady.

(3) Vedoucího Úřadu Rady jmenuje a odvolává Rada. Vedoucí Úřadu Rady je podřízen předsedovi Rady.

(4) Ostatní zaměstnance Úřadu Rady přijímá do pracovního poměru vedoucí Úřadu Rady.

(5) Plat a odměna za pracovní pohotovost zaměstnanců Úřadu Rady se řídí zvláštním právním předpisem. 9)

(6) Podrobnosti a organizaci činnosti Rady a Úřadu Rady upravuje jednací řád Rady a organizační řád Úřadu Rady.

ČÁST TŘETÍ

LICENCE

HLAVA I

ŘÍZENÍ O UDĚLENÍ LICENCE K PROVOZOVÁNÍ ROZHLASOVÉHO A TELEVIZNÍHO VYSÍLÁNÍ ŠÍŘENÉHO PROSTŘEDNICTVÍM VYSÍLAČŮ

§ 12

Licence

(1) Licenci uděluje Rada v řízení o udělení licence (dále jen "licenční řízení"). Licence opravňuje provozovatele vysílání k rozhlasovému a televiznímu vysílání a k šíření teletextu v analogovém televizním vysílání v rozsahu a za podmínek stanovených tímto zákonem a jinými právními předpisy. Licence vstupuje v platnost dnem, kdy rozhodnutí Rady nabylo právní moci s výjimkou případu podle § 18 odst. 2.

(2) Samostatnou licenci k vysílání teletextu v analogovém televizním vysílání a k poskytování služeb přímo souvisejících s programem v digitálním vysílání nelze udělit.

(3) Rada je oprávněna vydat licenci k vysílání šířenému prostřednictvím
a) vysílačů,

b) družic a kabelových systémů.

(4) Na udělení licence není právní nárok, pokud není dále stanoveno jinak.

(5) Licence se uděluje na dobu určitou, a to nejdéle na dobu
a) 8 let k rozhlasovému vysílání,

b) 12 let k televiznímu vysílání.

(6) Provozovatel rozhlasového vysílání s licencí je povinen zahájit vysílání nejdéle do 180 dnů a provozovatel televizního vysílání s licencí do 360 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o udělení licence, nestanoví-li zákon jinak.

(7) Licence je nepřevoditelná na jinou osobu.

(8) Na žádost provozovatele vysílání s licencí Rada dobu platnosti licence prodlouží. Dobu platnosti licence lze prodloužit jedenkrát, a to u rozhlasového vysílání o dobu 8 let a u televizního vysílání o dobu 12 let. Na žádost provozovatele vysílání s licencí může Rada prodloužit dobu platnosti licence i o kratší dobu.

Městský soud Praha, usnesení o odmítnutí žaloby ve věci sp.zn. 28 Ca 278/2002

Žádost o prodloužení licence je oprávněn podat pouze provozovatel vysílání, pouze ten je účastníkem správního řízení a pouze o jeho právech a povinnostech se v rozhodnutí o prodloužení licence rozhoduje. Pokud provozovatel vysílání je právnickou osobou, týká se rozhodnutí o prodloužení licence pouze této právnické osoby a nikoliv společníků provozovatele vysílání nebo jeho smluvních partnerů, jichž se druhotně mohou dotknout dopady daného rozhodnutí. Rada svým rozhodnutím o prodloužení licence nerozhoduje o právech a povinnostech těchto třetích osob, jejich vztahy s provozovatelem vysílání jsou upraveny normami práva soukromého, jsou mimo rámec veřejnoprávního vztahu mezi Radou a provozovatelem vysílání (žadatelem o prodloužení licence) a Rada do těchto vztahů nijak nezasahuje.

Městský soud Praha, rozsudek ve věci sp.zn. 28 Ca 441/2001

Rada nemůže prodloužit licenci, která již neexistuje.

(9) V žádosti o prodloužení licence může provozovatel vysílání s licencí zároveň požádat o souhlas se změnou právní formy společnosti; Rada žádosti vyhoví, půjde-li o změnu na akciovou společnost s akciemi znějícími na jméno.

(10) Provozovatel vysílání s licencí může písemně požádat Radu o prodloužení doby platnosti licence, na základě které vysílá. Tato žádost musí být Radě doručena

a) u celoplošného rozhlasového vysílání v období od počátku 36. do konce 30. měsíce před pozbytím platnosti stávající licence,

b) u celoplošného televizního vysílání v období od počátku 48. do konce 42. měsíce před pozbytím platnosti stávající licence,

c) u místního rozhlasového nebo televizního vysílání v období od počátku 36. do konce 30. měsíce před pozbytím platnosti stávající licence.

(11) Rada platnost licence neprodlouží v případě, že žadatel nesplňuje podmínky podle § 13 odst. 3 nebo došlo-li ke změně plánu využití kmitočtového spektra určeného pro rozhlasové či televizní vysílání z důvodu plnění mezinárodní smlouvy týkající se koordinace kmitočtů a tato změna by podstatným způsobem znemožnila vysílání provozovatele vysílání s licencí; pokud změna plánu využití kmitočtového spektra není podstatná, Rada platnost licence neprodlouží v této části.

(12) Rada dále platnost licence neprodlouží v případě, že provozovateli vysílání s licencí byla opakovaně pravomocným rozhodnutím uložena sankce za závažné porušení následujících povinností:

a) zařadil do vysílání pořady, které propagují válku nebo lící krutá nebo jinak nelidská jednání takovým způsobem, který je jejich zlehčováním, omlouváním nebo schvalováním,

b) zařadil do vysílání pořady, které podněcovaly k nenávisti z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti nebo příslušnosti k určité skupině obyvatelstva,

- c) zařadil do vysílání pořady, které bezdůvodně zobrazují osoby umírající nebo vystavené těžkému tělesnému nebo duševnímu utrpení způsobem snižujícím lidskou důstojnost,
- d) zařadil do vysílání podprahová sdělení,
- e) zařadil do vysílání pořady, které mohou vážně narušit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých tím, že obsahují pornografii a hrubé samoučelné násilí,
- f) převedl bez předchozího souhlasu Rady na třetí osoby podíl ve společnosti provozovatele vysílání s licenci, a porušil tak povinnost uvedenou v § 21 odst. 6 a 7.

(13) Prodloužení doby platnosti licence Radou podle odstavce 8 má stejné právní účinky jako rozhodnutí Rady o udělení licence. Ustanovení odstavce 8 tím není dotčeno.

§ 13

Účastníci licenčního řízení

(1) Účastníky licenčního řízení jsou všichni žadatelé o udělení licence, jejichž žádost byla doručena Radě ve lhůtě stanovené ve vyhlášení licenčního řízení (§ 15 odst. 2).

(2) Podat žádost o licenci může právnická osoba nebo fyzická osoba splňující předpoklady podle § 3a.

(3) Žadatel o licenci splňuje předpoklady pro účast v licenčním řízení, jestliže

- a) na jeho majetek nebylo vydáno rozhodnutí o úpadku anebo nevstoupil do likvidace,

- b) prokáže, že nemá v evidenci daní zachyceny daňové nedoplatky,

- c) prokáže, že nemá splatný nedoplatek pojistného na veřejné zdravotní pojištění, pojistného na sociální zabezpečení nebo příspěvku na státní politiku zaměstnanosti,

- d) mu nebyla v posledních 5 letech zrušena licence nebo registrace; tento předpoklad neplatí v případech, kdy licence nebo registrace byly zrušeny na žádost provozovatele,

- e) nebyl pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně. Je-li žadatelem o licenci právnická osoba, vztahuje se tato podmínka i na fyzické osoby, které jsou jejím statutárním orgánem nebo jsou členy jejího statutárního nebo kontrolního orgánu,

- f) není společníkem provozovatele vysílání ze zákona ani obchodních společností zřízených provozovatelem vysílání ze zákona.

(4) Účastník licenčního řízení nemá právo nahlížet do části spisu týkající se jiného účastníka. Rada učiní vhodná opatření, aby se účastník licenčního řízení nemohl seznámit s údaji o způsobu technického, organizačního a finančního zajištění vysílání jiného účastníka.

§ 14

Žádost o licenci

(1) Žádost o licenci musí obsahovat následující základní údaje:

- a) u právnické osoby obchodní firmu, sídlo, právní formu, identifikační číslo (bylo-li přiděleno), jméno, příjmení a rodné číslo osoby oprávněné za ni jednat. Je-li žadatel o licenci zahraniční právnickou osobou, uvede též údaje o umístění a označení organizační složky na území České republiky, jméno, příjmení a rodné číslo nebo datum narození vedoucího organizační složky a místo jeho pobytu; je-li ustanoven zástupce, musí též obsahovat jeho jméno, příjmení a místo pobytu,
- b) u fyzické osoby jméno, příjmení, rodné číslo (bylo-li přiděleno), jinak datum narození, bydliště, doklad o trvalém pobytu na území České republiky, dále obchodní firmu, identifikační číslo (bylo-li přiděleno), jinak datum zahájení podnikání a adresu bydliště. Je-li žadatel o licenci zahraniční fyzickou osobou, uvede adresu bydliště mimo území České republiky a adresu pobytu na území České republiky, pokud mu byl povolen, údaje o umístění a označení organizační složky, která se zapisuje do obchodního rejstříku podle zvláštního právního předpisu, 9a) jméno, příjmení a rodné číslo nebo datum narození vedoucího organizační složky a místo pobytu; je-li ustanoven zástupce, musí obsahovat též jeho jméno, příjmení a místo pobytu,
- c) údaje podle písmene a) nebo b) o všech společnících a osobách, které jsou statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo kontrolního orgánu, je-li žadatel o licenci právnickou osobou,
- d) údaje o výši základního kapitálu, o podílech na hlasovacích právech a vkladech společníků, jsou-li povinné, a to včetně určení druhu a peněžního ocenění nepeněžitých vkladů, je-li žadatel o licenci právnickou osobou,
- e) označení (název) programu,
- f) časový rozsah vysílání a územní rozsah vysílání,
- g) základní programovou specifikaci, včetně údajů o části programu převzatého od jiného provozovatele vysílání, a údajů o případných službách přímo souvisejících s programem,
- h) u žadatele o provozování televizního vysílání navrhovaný podíl celkového vysílacího času, který by měl být vyhrazen vysílání evropských děl a evropských děl vyrobených nezávislými výrobci, týká-li se žádost provozování televizního vysílání,
- i) obchodní plán včetně dokladů o výši finančních prostředků, které je schopen vynaložit na provozování rozhlasového a televizního vysílání.

(2) Základní údaje uvedené v odstavci 1 dokládá žadatel zakladatelskou nebo společenskou smlouvou, případně zakladatelskou listinou, stanovami, seznamem akcionářů, výpisem z obchodního rejstříku nebo obdobného rejstříku, který nesmí být starší než 3 měsíce, a dokladem o pobytu. K žádosti o licenci žadatel současně připojí potvrzení příslušného orgánu, které nesmí být starší než 3 měsíce, o tom, že žadatel o licenci nemá v evidenci daní zachyceny daňové nedoplatky a že nemá splatný nedoplatek pojistného na veřejné zdravotní pojištění, ani nedoplatek pojistného na sociální zabezpečení nebo příspěvku

na státní politiku zaměstnanosti. V případě, že žadatel nebo člen jeho statutárního nebo kontrolního orgánu není státním občanem České republiky, připojí dále k žádosti výpis z evidence Rejstříku trestů nebo odpovídající doklad vydaný příslušným orgánem státu původu žadatele nebo člena jeho statutárního nebo kontrolního orgánu, který nesmí být starší než 3 měsíce.

(3) Je-li žadatel provozovatelem vysílání nebo provozovatelem převzatého vysílání v České republice nebo v zahraničí nebo vydavatelem periodického tisku v České republice nebo v zahraničí anebo účastníkem společnosti jiného provozovatele vysílání nebo společnosti vydávající periodický tisk v České republice nebo v zahraničí, uvede obdobné údaje uvedené výše též o těchto aktivitách.

(4) Žadatel je povinen v průběhu licenčního řízení neprodleně ohlásit Radě změny údajů uváděných v žádosti o licenci, které nastaly po podání žádosti.

(5) Pokud žádost nemá předepsané náležitosti, vyzve písemně Rada účastníka, aby v přiměřené lhůtě, která nesmí být kratší než 15 dnů, odstranil nedostatky. V případě, že žadatel nedostatky neodstraní ve stanovené lhůtě, Rada žádost odmítne. Po dobu lhůty k odstranění nedostatků se společné licenční řízení nepřerušuje.

§ 15

Zahájení licenčního řízení

(1) Licenční řízení zahajuje Rada z vlastního podnětu nebo z podnětu uchazeče o licenci vyhlášením licenčního řízení. Před zahájením licenčního řízení si Rada vyžádá stanovisko Českého telekomunikačního úřadu vymezující územní rozsah vysílání způsobem podle odstavce 2, a jedná-li se o licenční řízení o udělení jedné nebo více licencí k vysílání jednoho nebo více programů šířených prostřednictvím vysílačů pouze digitálně, rovněž stanovisko Českého telekomunikačního úřadu k možnosti umístění v sítích elektronických komunikací; v případě podnětu uchazeče o licenci je Rada povinna vyžádat si od Českého telekomunikačního úřadu potřebná stanoviska nejpozději do 15 dnů ode dne, kdy podnět obdrží. Licenční řízení Rada vyhlásí nejpozději do 30 dnů ode dne, kdy od Českého telekomunikačního úřadu obdrží stanovisko, které zahájení licenčního řízení umožňuje; vyžádá-li si Rada od Českého telekomunikačního úřadu k témuž licenčnímu řízení více než jedno stanovisko, počíná lhůta 30 dnů pro vyhlášení licenčního řízení běžet ode dne, kdy obdrží poslední z vyžádaných stanovisek, pokud tato stanoviska zahájení licenčního řízení umožňují.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 8 As 61/2005

Přihlédnuto ke skutečnosti, že žalovaná zahajuje licenční řízení z vlastního podnětu (§ 15 odst. 1 zákona) je pak třeba uzavřít, že žalovaná nemá povinnost vyhlásit licenční řízení vždy v případě existence „neobsazeného“ kmitočtu, ale může se zabývat posouzením otázky, zda je takový kmitočet dostatečně bonitní, tj. zda může být samostatným předmětem licenčního řízení, či zda bude využit pouze jako kmitočet dokrývací, ke zlepšení existujícího územního pokrytí držitelem jiné licence za její současné změny. Podobné rozhodování musí splňovat základní požadavky správního rozhodování, tj. musí být v obdobných případech obdobné, resp. musí probíhat na základě transparentních a objektivních kritérií. Rozhodné může být i posouzení, zda jsou taková kritéria vhodně nastavena, tedy zda např. nehodnotí bonitu určitého prostředku příliš striktně, nebo naopak benevolentně. Žalovaná vytvořila vlastní interní předpis, který podobná kritéria stanovil, a z tohoto předpisu mj. v posuzované věci

vycházela. Jeho ustanovení nemohou být obecně závazným pramenem práva, mohou však sloužit jako pomůcka umožňující ověřit, zda žalovaná nevybočila z mezí správního uvážení a své ustálené praxe.

(2) Rada ve vyhlášení licenčního řízení stanoví lhůtu a místo podání žádosti o licenci, časový rozsah vysílání, územní rozsah vysílání určený souborem technických parametrů v případě analogového vysílání nebo diagramem využití rádiových kmitočtů v případě digitálního vysílání; u licenčního řízení na celoplošné vysílání Rada stanoví požadavky na základní programovou specifikaci celoplošného vysílání (dále jen "požadavky"). Rada oznámení o vyhlášení licenčního řízení zveřejní na úřední desce, nejméně ve dvou celostátních denících a způsobem umožňujícím dálkový přístup.

(3) Rada odmítne žádosti o licenci doručené po stanovené lhůtě a žádosti, které jsou v rozporu s vyhlášenými požadavky.

(4) O žádostech doručených Radě ve lhůtě podle odstavce 2 se vede společné licenční řízení.

(5) V případě existence dvou nebo více sítí elektronických komunikací určených k digitálnímu vysílání podle odstavce 1 Rada zahájí licenční řízení, aniž určí přiřazení programů konkrétním sítím elektronických komunikací. Rada taktéž neurčí strukturu programů v jednotlivých sítích elektronických komunikací.

(6) Za účelem doložení bezúhonnosti žadatele si Rada vyžádá podle zvláštního právního předpisu 9d) výpis z evidence Rejstříku trestů. Žádost o vydání výpisu z evidence Rejstříku trestů a výpis z evidence Rejstříku trestů se předávají v elektronické podobě, a to způsobem umožňujícím dálkový přístup.

§ 16

Veřejné slyšení

(1) Týká-li se licenční řízení vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů pouze digitálně, nařídí předseda Rady konání veřejného slyšení ve lhůtě 30 dnů ode dne uplynutí lhůty pro podání žádosti o licenci, kterou Rada stanoví podle § 15 odst. 2. V ostatních případech nařídí předseda Rady konání veřejného slyšení ve lhůtě 90 dnů ode dne zahájení licenčního řízení.

Městský soud Praha, rozsudek ve věci sp.zn. 8 Ca 1/2006

Lhůta pro nařízení veřejného slyšení je lhůtou pořádkovou, protože zákon nespojuje s jejím případným nedodržením žádné následky.

(2) Veřejné slyšení je určeno k projednání otázek týkajících se programové skladby navrhované jednotlivými účastníky licenčního řízení.

(3) Ve veřejném slyšení konaném v rámci licenčního řízení k jinému než místnímu televiznímu vysílání musí být projednána otázka zastoupení evropských děl, evropských děl vyrobených nezávislými výrobci a děl současné evropské tvorby v navrhované programové skladbě televizního vysílání jednotlivých účastníků licenčního řízení k provozování televizního vysílání.

(4) Ve veřejném slyšení navrhnou účastníci licenčního řízení znění licenčních podmínek, které se v případě udělení licence stanou licenčními podmínkami podle § 18 odst. 4, s výjimkou podmínek podle písmene c), které stanoví Rada po dohodě s účastníkem řízení tak, aby byly v souladu se stanoviskem Českého telekomunikačního úřadu.

(5) Pozvánka na veřejné slyšení, kterou je Rada povinna zaslat všem účastníkům licenčního řízení nejpozději 14 dnů před konáním veřejného slyšení, musí obsahovat

a) místo a termín konání veřejného slyšení,

b) označení všech účastníků licenčního řízení, včetně adresy jejich sídla, jde-li o právnické osoby, anebo adresy jejich bydliště nebo místa pobytu, popřípadě místa podnikání, jde-li o fyzické osoby,

c) předmět jednání.

(6) Konání veřejného slyšení oznamuje Rada vyvěšením pozvánky na své úřední desce a prostřednictvím hromadných sdělovacích prostředků a způsobem umožňujícím dálkový přístup nejpozději 14 dnů před konáním veřejného slyšení.

(7) Veřejné slyšení zahajuje, řídí a ukončuje předseda Rady nebo jím pověřený člen Rady.

(8) Kromě pozvaných účastníků licenčního řízení mohou při veřejném slyšení k projednáváním otázkám vystoupit, podávat písemné návrhy a vyjadřovat svá stanoviska pouze osoby, které k tomu mají výslovné svolení předsedy Rady nebo jím pověřeného člena Rady.

(9) Předmětem veřejného slyšení nemohou být skutečnosti chráněné podle zvláštních právních předpisů.

(10) Za nepřístojné narušování veřejného slyšení může předseda Rady nebo jím pověřený člen Rady zástupce veřejnosti napomenout a za opakované nepřístojné narušování veřejného slyšení vykázat z jednacích prostor nejdéle do konce jednacího dne, v němž k vykázání došlo.

(11) Z veřejného slyšení se pořizuje zvukový záznam. O veřejném slyšení se vyhotovuje protokol, jehož součástí jsou údaje o jeho konání, účasti na něm, texty jednotlivých vystoupení, písemně podané návrhy a stanoviska. Protokol je veřejný a od třetího dne po konání veřejného slyšení musí být na vyžádání předložen k nahlédnutí v sídle Rady.

§ 17

Skutečnosti významné pro rozhodování o žádostech o udělení licencí

(1) Při rozhodování o udělení licence Rada hodnotí

a) ekonomickou, organizační a technickou připravenost žadatele k zajištění vysílání, včetně výsledků dosavadního podnikání žadatele v oblasti rozhlasového a televizního vysílání, pokud v této oblasti podnikal,

b) transparentnost vlastnických vztahů ve společnosti žadatele,

- c) přínos programové skladby navrhované žadatelem o licenci k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového nebo televizního vysílání na území, které by mělo být rozhlasovým nebo televizním vysíláním pokryto,
- d) zastoupení evropské tvorby (§ 42), tvorby evropských nezávislých producentů a současné tvorby (§ 43) v navrhované programové skladbě televizního vysílání, jde-li o licenci k televiznímu vysílání,
- e) přínos uchazeče pro rozvoj původní tvorby,
- f) v televizním vysílání připravenost žadatele opatřit určité procento vysílaných pořadů skrytými nebo otevřenými titulky pro sluchově postižené,
- g) přínos žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin v České republice.

(2) Při udělování licence k digitálnímu vysílání Rada hodnotí

- a) ekonomickou, organizační a technickou připravenost žadatele k zajištění vysílání, transparentnost jeho vlastnických vztahů, přínos programové skladby navrhované žadatelem o licenci k rozmanitosti stávající nabídky programů a zastoupení evropské tvorby (§ 42), tvorby evropských nezávislých producentů a současné tvorby (§ 43) v navrhované programové skladbě televizního vysílání,
- b) přínos uchazeče pro rozvoj původní tvorby,
- c) připravenost žadatele opatřit určité procento vysílaných pořadů skrytými nebo otevřenými titulky pro sluchově postižené,
- d) přínos žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin v České republice.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 6 As 59/2004

Kriteria hodnocení žádostí o udělení licence nejsou exaktně měřitelná, čili zákon v mezích správního uvážení ponechává na žalované (pozn. ZH: Radě), aby kriteria aplikovala a jejich splnění porovnála a zhodnotila.

Městský soud Praha, rozsudek ve věci sp.zn. 7 Ca 160/2006

Tím, že žalovaná (pozn. ZH: Rada) v rozporu s vypsáním licenčním řízením a zákonnými kritérii, významnými pro rozhodování o žádostech o udělení licencí (§ 17, odst. 1 mediálního zákona), sama v závěru licenčního řízení vymezila další kritérium pro rozhodování o žádosti o udělení licence, s nímž účastníci licenčního řízení, a tedy ani žalobce, nebyli seznámeni, a z hlediska tohoto dalšího kritéria žádosti o udělení licence hodnotila, překročila meze správního uvážení, neboť nad rámec zákonných podmínek stanovila podmínku novou, zákonem nepožadovanou.

Městský soud Praha, rozsudek ve věci sp.zn. 8 Ca 1/2006

Pokud jde o námitku vůči tomu, že Rada použila při hodnocení žádosti tzv. Manuál postupu rozhodování Rady o udělení licence k provozování rozhlasového a televizního vysílání, soud

zkoumal pouze to, zda dílčí kritéria v tomto vnitřním předpise žalované Rady (tak, jak je ocitovala v odůvodnění napadeného rozhodnutí) korespondují s hledisky, která stanovuje zákon v § 17, odst. 1. V tomto směru soud neshledal žádných závad, máje za to, že žalovanou určená dílčí kritéria věcně a logicky souvisejí se zákonnými hledisky, nejsou s nimi v rozporu a nepřekračují jejich meze.

...hodnocení skutečností, jimiž by měla být naplněna jednotlivá kritéria podle § 17, odst. 1 zákona, je nutné ve značně vysokém stupni subjektivní. To je dáno již samotnou právní úpravou, protože zákonodárcem stanovená relevantní kritéria nejsou nijak kvantifikována, a zákon ani nestanoví žádná pravidla pro to, podle čeho by měla Rada míru naplnění těchto kritérií hodnotit. Již z tohoto důvodu tedy rozhodování Rady v licenčním řízení není a nemůže být exaktním procesem, v němž by přesně stanoveným algoritmem hodnotila a porovnávala objektivně změřitelná data. ...Soud má tedy za to, zákonodárce poskytl v záležitosti udělování licencí Radě značnou míru volnosti při správním uvážení. ... Konečně soud považuje za podstatné, že vlastní úvaha Rady jako správního orgánu o tom, v jaké míře jednotliví žadatelé splňují zákonná kritéria, není předmětem přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví.

(3) Licenci nelze udělit uchazeči, kterému byla licence odejmuta nebo zrušena registrace v předcházejících pěti letech z důvodů porušení zákona a nebo, který byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin.

(4) Licenci k provozování rozhlasového nebo televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů pouze digitálně nelze udělit podnikateli zajišťujícímu síť elektronických komunikací 1) (dále jen "podnikatel sítě elektronických komunikací") nebo skupině podnikatelů sítě elektronických komunikací nebo osobě, která je ekonomicky nebo personálně spojena s podnikatelem nebo skupinou podnikatelů sítě elektronických komunikací; to neplatí v případech, kdy je licence k provozování rozhlasového nebo televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů pouze digitálně udělena přímo ze zákona. Ekonomicky nebo personálně spojenými osobami se rozumí, jestliže se jedna osoba podílí přímo nebo nepřímo na vedení, kontrole nebo jmění druhé osoby nebo jestliže se shodné právnické nebo fyzické osoby přímo nebo nepřímo podílejí na vedení, kontrole nebo jmění obou osob. Účastí na kontrole či jmění se rozumí vlastnictví více než 20 % podílu na základním kapitálu nebo podílu s hlasovacím právem; podíl na základním kapitálu nebo podíl s hlasovacím právem ve zdaňovacím období se stanoví jako podíl součtu stavů k poslednímu dni každého měsíce a počtu měsíců ve zdaňovacím období.

(5) Ustanovení odstavce 4 se nevztahuje na udělování licencí k místnímu vysílání šířenému prostřednictvím vysílačů.

§ 18

Rozhodnutí o udělení licence

(1) O udělení licence rozhoduje Rada hlasováním. Hlasování o udělení licence probíhá na neveřejném zasedání Rady.

(2) Na žádost zakladatelů, popřípadě orgánů nebo osob oprávněných podat návrh na zápis právnické osoby se sídlem v České republice do obchodního rejstříku, lze vydat rozhodnutí o udělení licence před zápisem do tohoto rejstříku, je-li prokázáno, že právnická osoba byla založena. Těmto osobám vzniká oprávnění k vysílání dnem zápisu do obchodního rejstříku. Obdobně se postupuje i u osob, které nemají sídlo na území České republiky.

(3) Rozhodnutí o udělení licence obsahuje výrok o udělení licence jednomu ze žadatelů o licenci a o zamítnutí žádostí ostatních žadatelů, odůvodnění, které obsahuje kritéria, na základě kterých byla licence udělena žadateli o licenci a zamítnuty žádosti všech ostatních účastníků řízení, a poučení o opravném prostředku.

Poznámka ZH:

Stojí za zvláštní upozornění, že od 1.1.2008 zákon již nepožaduje „**podrobné odůvodnění, které obsahuje kritéria, na základě kterých byla licence udělena žadateli o licenci a zamítnuty žádosti všech ostatních účastníků řízení**“, ale pouze „**odůvodnění, které obsahuje kritéria, na základě kterých byla licence udělena žadateli o licenci a zamítnuty žádosti všech ostatních účastníků řízení**“. Došlo tak ke zmírnění přísnosti podmínek pro odůvodnění licenčních rozhodnutí Rady, přesto je vhodné se i nadále v přiměřeném rozsahu řídit judikaturou správních soudů k tomuto ustanovení, jak je uvedena níže.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 3 As 24/2004

I když na udělení licence není právní nárok, disponují účastníci licenčního řízení v rámci správního řízení právy procesními. Z těchto práv je třeba zmínit zejména ta, která jsou uvedena v ustanovení § 18 odst. 3 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání a upravují náležitosti rozhodnutí o udělení licence. Výrok o udělení licence jednomu z žadatelů je pak vždy spojen s výrokem o zamítnutí žádostí ostatních žadatelů. Rozhodnutí musí obsahovat podrobné odůvodnění a dále kriteria, na jejichž základě byla jednomu z žadatelů udělena licence a žádosti ostatních žadatelů zamítnuty. Správní orgán tedy musí nejen popsat, proč a jaká kriteria pro své rozhodování zvolil a jakým způsobem tato kriteria naplnil úspěšný žadatel o licenci, ale musí rovněž podrobně popsat, proč tato kriteria nebyla naplněna ostatními žadateli, případně proč byla ostatními žadateli naplněna méně než úspěšným žadatelem. I když správní orgán není při svém rozhodování vázán přesnými kritérii stanovenými zákonem a rozhoduje v mezích volného správního uvážení, musí být jeho postup a rozhodnutí přezkoumatelné a musí být zřejmé, že z mezí a hledisek správního uvážení nevybočil. Proto i v těchto případech musí správní orgán respektovat jak stanovené procesní postupy (v to zahrnující rozhodnutí se všemi stanovenými náležitostmi), tak elementární právní principy správního rozhodování (princip právní jistoty, princip rovnosti osob o jejichž právech se jedná – s obdobným rozhodováním v obdobných případech atd.).

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 4 As 29/2005

Náležitosti výroku a odůvodnění rozhodnutí stěžovatelky (tj. Rady – pozn. ZH) vychází ze skutečnosti, že tímto rozhodnutím je společně rozhodováno o žádostech více žadatelů, a proto obsahuje jak výrok o udělení licence jednomu ze žadatelů o licenci, tak výrok o zamítnutí žádostí ostatních žadatelů, jakož i podrobné odůvodnění těchto výroků. Z logiky vzájemné propojenosti výroku o udělení licence a zamítavých výroků u ostatních žadatelů pak vyplývá i nezbytnost vzájemné propojenosti odůvodnění těchto výroků.

...nelze na úkor zákonného požadavku podrobnosti odůvodnění argumentovat skutečností, že rozhodnutí stěžovatelky je výsledkem hlasování kolektivního orgánu, závisí vždy na konkrétním subjektivním názoru každého člena a nelze každého člena žádat, aby zdůvodnil, proč hlasoval pro určitého účastníka licenčního řízení. Rovněž tato námitka stěžovatelky proto není důvodná. Rozhodování každého kolektivního orgánu musí totiž vyústit v určitý závěr, který by měl být dostatečně jasně a srozumitelně skutkově popsán a právně posouzen.

Městský soud v Praze, rozsudek ve věci sp.zn. 5 Ca 40/2005

Nestačí zhodnotit stanovená kritéria pouze ve vztahu k žadateli, jemuž byla licence udělena a neuvést žádné konkrétní důvody, v čem ostatní neuspěvší žadatelé splňují tato kritéria méně. Z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, v jaké míře každý ze žadatelů splňoval skutečnosti významné pro rozhodnutí o udělení licence a jaké skutečnosti vedly Radu k závěru, že žadatel, jemuž byla licence udělena, tyto skutečnosti naplnil v nejvyšší míře.

Odůvodnění má přesvědčit o správnosti rozhodnutí a postupu správního orgánu. Jde-li o rozhodnutí kolektivního orgánu, který rozhoduje hlasováním, musejí být v odůvodnění rozhodnutí vyjádřeny důvody, které vedly potřebnou většinu členů kolektivního orgánu při hlasování pro přijetí rozhodnutí.

Městský soud v Praze, rozsudek ve věci sp.zn. 5 Ca 297/2005

Účelem odůvodnění rozhodnutí není uvedení veškerých jednotlivých skutečností, které jsou obsahem žádostí o licenci a dalších podkladových materiálů. Podkladové materiály musejí být hodnoceny v případě všech žadatelů z hlediska stejných kritérií a v přibližně stejném rozsahu, lze však připustit, že správní orgán v odůvodnění vydaného rozhodnutí zmíní podrobněji ty skutečnosti, jimž přikládá větší význam z hlediska celkového hodnocení toho kterého žadatele, oproti těm, jimž takový význam nepřisuzuje.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 6 As 5/2006

Nejvyšší správní soud nedospěl na rozdíl od stěžovatelky k závěru, že požadavek soudu na jednotlivá podrobná odůvodnění zamítavých rozhodnutí je nedůvodný. Tento požadavek je naopak elementární podmínkou transparentního správního rozhodování, podmínkou bytostně vlastní demokratickým správním orgánům rozhodujícím o právech a povinnostech jednotlivců. Nenaplnění tohoto požadavku je pak živnou půdou pro rozhodování neobjektivní, často spojované s přívlastky jako nepotismus, klientelismus, či dokonce korupce. Rozhodování srozumitelné a průhledné naopak posiluje důvěru veřejnosti v činnost správních orgánů; jako takové musí být nejen v zájmu žalované, ale i stěžovatele, který se v jiném řízení o udělení licence může ocitnout v postavení neúspěšného žadatele.

Nejvyšší správní soud rozhodně odmítá úvahu, podle které je podrobné odůvodňování vyloučeno charakterem kolektivního rozhodování žalované. I v případě kolektivního rozhodování, spojeného s hlasováním, platí v předchozím odstavci naznačené požadavky na správní rozhodování. Kolektivní rozhodování nemůže vést ke snížení standardu práv, kterými účastníci správního řízení disponují, nemůže vést k rezignaci na odůvodnění rozhodnutí, nemůže být výrazem kolektivní neodpovědnosti. Představa, podle které je rozhodnutí tvořeno pouze výrokem, a důvody, pro které jednotliví členové k tomuto výroku došli, se navzájem liší, a jejich vyjádření by vedlo ke zmatečnosti rozhodnutí, je výrazem hlubokého nepochopení rozhodovací činnosti. Rozhoduje-li žalovaná o udělení licence, musí se shodnout nejen na jejím udělení určitému žadateli, ale i na důvodech, které k tomuto udělení vedly, a pro které byli ostatní žadatelé odmítnuti. Přijetí názoru nastíněného stěžovatelkou by vedlo k absenci odůvodnění ve všech případech, kdy je rozhodováno kolektivně hlasováním, a vylučovala by ostatně i odůvodnění soudních rozhodnutí. Možnost stěžovatelky číst tyto řádky je pak ekvivalentní možností, kterou musí mít všichni, tedy (a především) i neúspěšní účastníci správního řízení.

- (4) Rozhodnutí o udělení licence dále obsahuje
a) označení provozovatele vysílání s licencí,

b) označení (název) programu a označení, zda program bude šířen celoplošně, regionálně či místně,

c) časový rozsah vysílání, územní rozsah vysílání podle § 2 odst. 1 písm. y),

d) dobu, na kterou byla licence udělena,

e) základní programovou specifikaci a další programové podmínky, včetně uvedení údaje, zda se jedná o plnoformátový program; v případě digitálního vysílání rovněž podmínky týkající se povinnosti provozovatele vysílání vytvářet a poskytovat soubory datových údajů pro obsah elektronického programového průvodce a podmínky týkající se poskytování případných dalších služeb přímo souvisejících s programem,

f) územní rozsah vysílání u kabelových systémů, (dále jen "licenční podmínky").

(5) V odůvodněných případech Rada rozhodne, že licence se neuděluje žádnému z žadatelů.

§ 19

Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o licenci

Proti výroku v rozhodnutí Rady o zamítnutí žádosti o licenci lze podat ve lhůtě do 30 dnů ode dne doručení rozhodnutí žalobu podle zvláštního právního předpisu 9b) .

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 3 As 24/2004

Cit. ustanovení výslovně umožňuje napadnout opravným prostředkem (žalobou) výrok o zamítnutí žádosti o licenci (v daném případě výrok II). Žalobce v této věci ovšem výslovně napadá i výrok I, kterým byla udělena licence jinému žadateli.

Při posuzování této otázky je třeba vycházet z logické souvislosti výroků rozhodnutí. Není pochyb o tom, že licence je neoddelitelně spjata s technickým prostředkem (konkrétním kmitočtem na danou lokalitu vysílání) a v konkrétním licenčním řízení nemůže být udělena více než jedna licence. Restriktivní výklad ustanovení § 19 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání, vylučující možnost napadnout rozhodnutí Rady i ve vztahu k vyhovujícímu výroku o udělení licence jinému subjektu, by mohl (v případě úspěšné žaloby podané neúspěšným žadatelem o licenci) vyústit v existenci pravomocného správního rozhodnutí o udělení licence jednomu subjektu a současnou existenci neukončeného správního řízení o vydání licence jinému subjektu, což je pojmově vyloučeno, neboť oba jsou účastníky téhož správního řízení, v němž se rozhoduje o tomtéž právu. Lze hovořit o výrocích vzájemně podmíněných, když obsah výroku prvního bez dalšího určuje obsah výroku druhého.

Tuto vzájemnou podmíněnost lze ostatně podpůrně dovodit i ze současného znění ustanovení § 66 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání, podle kterého podání žaloby (podle § 19 cit. zákona) má odkladný účinek. Takovýto odkladný účinek by byl nonsensem ve vztahu k zamítavému výroku, kterým se práva bezprostředně nezakládají (výrokem se zamítá žádost o přiznání práva, na nějž neexistuje právní nárok), a který je, jak shora uvedeno, logickým vyústěním výroku vyhovujícího. Naopak, v souladu s výkladem shora dává odkladný účinek perfektní smysl ve vztahu k rozhodnutí jako takovému, neboť v případě úspěšnosti podané žaloby může dojít k nutnosti revokace rozhodnutí s možnými dopady do výroku vyhovujícího. Za situace, kdyby ustanovení § 19 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání dávalo neúspěšnému žadateli možnost napadnout pouze jeho se týkající zamítavý výrok, by ustanovení § 66 zcela postrádalo svého smyslu. Rozhodnutí jako takové – tj. především ve

svém vyhovujícím výroku, by totiž bylo prakticky nezměnitelné a odkladný účinek zcela zbytečný. Nejvyšší správní soud proto nemohl než dovodit, že v případě rozhodnutí Rady o ne/udělení licence k provozování rozhlasového vysílání je ve smyslu ustanovení § 19 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání dána možnost neúspěšného žadatele napadnout rovněž výrok o udělení licence, učiněný ve stejném řízení a v rámci jednoho rozhodnutí. Žalobce tedy nelze považovat za osobu k podání návrhu zjevně neoprávněnou dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. ve vztahu k žádnému z napadených výroků správního rozhodnutí.

§ 20

Změna souboru technických parametrů vysílání a diagramu

(1) Rada může omezit soubor technických parametrů vysílání provozovateli vysílání s licenci a provozovateli vysílání ze zákona, který po zahájení vysílání v průběhu kalendářního roku na této části území nevysílal více než 90 dnů nebo efektivně nevyužíval přidělený kmitočet; do této doby se nezapočítává doba, po kterou vysílání nebo efektivnímu využívání kmitočtu bránily odůvodněné technické překážky.

(2) Soubor technických parametrů v případě analogového vysílání a diagram využití rádiových kmitočtů v případě regionálního nebo místního digitálního vysílání může Rada změnit na základě rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu podle zvláštního právního předpisu 1) učiněného z důvodu dodržení závazků vyplývajících z mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která byla vyhlášena ve Sbírce zákonů nebo ve Sbírce mezinárodních smluv, anebo z členství České republiky v Evropské unii anebo v mezinárodních organizacích.

(3) Jiným způsobem než postupem podle odstavce 1 nebo 2 Rada není oprávněna bez souhlasu provozovatele vysílání soubor technických parametrů nebo diagram využití rádiových kmitočtů měnit.

(4) Rada vyhoví písemné žádosti provozovatele vysílání s licenci o změnu souboru technických parametrů v případě analogového vysílání a diagramu využití rádiových kmitočtů v případě regionálního nebo místního digitálního vysílání, nedojde-li změnou k porušení závazků vyplývajících z mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která byla vyhlášena ve Sbírce zákonů nebo ve Sbírce mezinárodních smluv, anebo z členství České republiky v Evropské unii anebo v mezinárodních organizacích, nebo k porušení zvláštního zákona, a je-li tato změna v souladu se stanoviskem Českého telekomunikačního úřadu, které si Rada před provedením změny vyžádá. Rada však žádost zamítne, pokud by změna vedla k neudělení licence na základě veřejného slyšení. Důvody neudělení souhlasu musejí být shodné s kritérii uvedenými v § 6 odst. 1 písm. e). Rada je povinna rozhodnout o změně skutečností podle tohoto odstavce do 60 dnů ode dne, kdy jí byla doručena žádost provozovatele vysílání s licenci. Pokud Rada v této lhůtě nerozhodne, má se za to, že se změnou vyslovila souhlas. Rada může řízení přerušit v případě, že je třeba odstranit ve stanovené lhůtě nedostatky v žádosti o změnu nebo pokud bylo zahájeno řízení o předběžné otázce 10). V takovém případě Rada v rozhodnutí o přerušení řízení uvede, o jakou otázku se jedná; po dobu přerušení řízení lhůty neběží.

§ 21

Změna některých skutečností a změna licenčních podmínek

(1) Provozovatel vysílání s licencí je povinen předem požádat Radu o písemný souhlas se změnou těchto skutečností uvedených v žádosti o licenci:

- a) označení názvu programu,
- b) změna časového rozsahu vysílání nebo územního rozsahu vysílání podle § 2 odst. 1 písm. y),
- c) změna územního rozsahu vysílání u kabelových systémů,
- d) změna licenčních podmínek,
- e) změna výše základního kapitálu, způsobu rozdělení hlasovacích práv, vkladu jednotlivých společníků (včetně obsahové specifikace a finančního ohodnocení nepeněžitých vkladů) nebo členů a výše jejich obchodních podílů, společenské nebo zakladatelské smlouvy, stanov a seznamu společníků nebo akcionářů.

(2) Změnu ostatních skutečností uváděných v § 14 odst. 1 a 2 s výjimkou změny právní formy právnické osoby je provozovatel vysílání s licencí povinen Radě oznámit do 15 dnů ode dne, kdy k těmto změnám došlo.

(3) Rada je povinna rozhodnout o změně skutečností podle odstavce 1 do 60 dnů ode dne, kdy jí byla doručena žádost provozovatele vysílání s licencí. Pokud Rada v této lhůtě nerozhodne, má se za to, že se změnou vyslovila souhlas. Rada souhlas neudělí pouze tehdy, pokud by změna vedla k neudělení licence na základě veřejného slyšení. Důvody neudělení souhlasu musí být shodné s kritérii uvedenými v § 6 odst. 1 písm. e). Základní programovou specifikaci nelze měnit. Rada může řízení přerušit v případě, že je třeba odstranit ve stanovené lhůtě nedostatky v žádosti o změnu nebo pokud bylo zahájeno řízení o předběžné otázce. 9) V takovém případě Rada v rozhodnutí o přerušení řízení uvede, o jakou otázku se jedná; po dobu přerušení řízení lhůty neběží.

Městský soud v Praze, rozsudek ve věci sp.zn. 5 Ca 85/2004

Žadatel se nemůže domáhat souhlasu se změnou licence přidělení technického prostředku k vysílání, na který by mělo být vyhlášeno samostatné licenční řízení, tj. nemůže žádat o rozšíření územního rozsahu vysílání na další území, které nemělo být pokryto původně přiděleným technickým prostředkem. V rozhodnutí musí Rada konkrétně odůvodnit, na základě jakých úvah dospěla k závěru, že při žadatelem navrhované změně by došlo k rozšíření územního rozsahu vysílání nad rámec, který měl být pokryt danou licencí. Tyto úvahy a závěry musejí být doloženy konkrétními objektivními podklady, založenými ve správním spisu.

Městský soud v Praze, rozsudek ve věci sp.zn. 8 Ca 276/2004

Rada je povinna v šedesátidenní lhůtě podle tohoto odstavce rozhodnout, tj. přijmout rozhodnutí o žádosti. Z hlediska této lhůty je irelevantní, kdy si žadatel převezme písemné vyhotovení rozhodnutí Rady.

Městský soud v Praze, rozsudek ve věci sp.zn. 9 Ca 107/2007

I když ČTÚ neprovede koordinaci kmitočtů, o které žadatel žádá v rámci žádosti o souhlas se změnou licence, pokud jde o územní rozsah vysílání a soubor technických parametrů, neodpadá zde předmět řízení a toto nelze zastavit. I když tedy ČTÚ např. zkoordinuje kmitočet na jiné stanoviště, případně sdělí, že kmitočet nelze zkoordinovat (nelze použít), je třeba o žádosti žadatele meritorně ve správním řízení před Radou rozhodnout, tj. vydat rozhodnutí o tom, zda Rada souhlasí se změnou v licenci, pokud jde o zkoordinované kmitočty (byť pro jiné stanoviště), resp. vydat rozhodnutí o tom, že Rada nesouhlasí se změnou v licenci, pokud jde o kmitočet, který nelze zkoordinovat.

Městský soud v Praze, rozsudek ve věci sp.zn. 10 Ca 6/2005

Provozovatel vysílání nemůže na základě žádosti o udělení souhlasu se změnou skutečností uvedených v žádosti o licenci žádat o přidělení technického prostředku k vysílání, na který by mělo být vyhlášeno samostatné licenční řízení, neboť pokrývá další území, které nemělo být pokryto původně přiděleným technickým prostředkem. Nebyly by totiž splněny podmínky k vyslovení souhlasu, neboť pro takové technický prostředek (a jím pokryté území) by žadateli nemohla být na základě veřejného slyšení udělena licence.

Rada zde rozhodnutí správně odůvodnila v tom smyslu, že přidělením nového technického prostředku žadateli dojde pouze ke zlepšení pokrytí vysíláním toho území, na které již žadatel má licenci.

Městský soud v Praze, rozsudek ve věci sp.zn. 11 Ca 96/2005

Účastníkem správního řízení vedeného před Radou podle tohoto ustanovení nemůže být subjekt, který se pouze domáhal převodu obchodního podílu, ale vlastník tohoto obchodního podílu na provozovateli vysílání jej na tento subjekt z jakýchkoliv důvodů nepřevědl.

(4) Doklady o schválených změnách je provozovatel vysílání s licencí povinen předložit Radě do 30 dnů od jejich provedení. V případě změn, které se zapisují do obchodního rejstříku, do 30 dnů ode dne zapsání změn v obchodním rejstříku.

(5) Rada může podmínky licence změnit i v případě, že je to nezbytné k dodržení závazků vyplývajících z mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která byla vyhlášena ve Sbírce zákonů nebo ve Sbírce mezinárodních smluv, anebo z členství České republiky v Evropské unii anebo v mezinárodních organizacích.

(6) Provozovatel rozhlasového vysílání s licencí, který je právnickou osobou, nebo jeho společník může po předchozím souhlasu Rady převádět na třetí osoby podíl ve společnosti provozovatele rozhlasového vysílání s licencí; Rada souhlas neudělí pouze tehdy, pokud by došlo k omezení plurality informací podle § 55 a 56. Osobám, které byly společníky právnické osoby ke dni vydání rozhodnutí o udělení licence, musí být zachován alespoň 66% podíl nebo 66 % hlasovacích práv po dobu 5 roků od udělení licence.

(7) Provozovatel televizního vysílání s licencí, který je právnickou osobou, nebo jeho společník může po předchozím souhlasu Rady převádět na třetí osoby podíl ve společnosti provozovatele televizního vysílání s licencí. Rada souhlas neudělí pouze tehdy, pokud by došlo k omezení plurality informací podle § 55 a 56. Osobám, které byly společníky právnické osoby ke dni vydání rozhodnutí o udělení licence, musí být zachován alespoň 66% podíl nebo 66 % hlasovacích práv po dobu 5 roků od udělení licence.

§ 22

Krátkodobá licence

(1) Rada může svým rozhodnutím udělit krátkodobou licenci, včetně licence ke zkušebnímu vysílání, na dobu nepřesahující 60 dnů v průběhu jednoho kalendářního roku. Žádost o krátkodobou licenci musí obsahovat náležitosti uvedené v § 14.

(2) Rada je povinna rozhodnout o udělení krátkodobé licence do 60 dnů od doručení žádosti.

§ 23

Zkrácené řízení

(1) Na základě žádosti bez vyhlášení licenčního řízení Rada rozhoduje ve zkráceném řízení

- a) o prodloužení doby platnosti licence podle § 12 odst. 8 až 12,
- b) o souhlasu se změnou právní formy společnosti,
- c) o udělení krátkodobé licence jednomu žadateli.

(2) O žádostech ve zkráceném řízení Rada rozhodne nejpozději do 60 dnů od jejich doručení.

§ 24

Zánik platnosti licence

Platnost licence zaniká

- a) uplynutím doby, na kterou byla udělena,
- b) dnem zániku právnické osoby, které byla licence udělena,
- c) smrtí fyzické osoby, které byla licence udělena,
- d) dnem nabytí právní moci rozhodnutí Rady o odejmutí licence z důvodů uvedených v § 63,
- e) dnem nabytí právní moci rozsudku, kterým byl provozovatel vysílání s licencí, který je fyzickou osobou, pravomocně odsouzen pro zvlášť závažný trestný čin nebo pro trestný čin hospodářský nebo trestný čin proti majetku,
- f) dnem, ke kterému provozovatel vysílání s licencí požádal o ukončení vysílání.

§ 24a

zrušen

HLAVA II

LICENČNÍ ŘÍZENÍ K PROVOZOVÁNÍ ROZHLASOVÉHO NEBO TELEVIZNÍHO VYSÍLÁNÍ ŠÍŘENÉHO PROSTŘEDNICTVÍM DRUŽIC A KABELOVÝCH SYSTÉMŮ A

K PROVOZOVÁNÍ ZEMSKÉHO DIGITÁLNÍHO TELEVIZNÍHO VYSÍLÁNÍ ŠÍŘENÉHO PROSTŘEDNICTVÍM VYSÍLAČŮ

§ 25

(1) Licenční řízení k provozování vysílání šířeného prostřednictvím družic a kabelových systémů a k provozování zemského digitálního televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů se zahajuje z podnětu žadatele o licenci. Licenční řízení podle věty první nelze zahájit z vlastního podnětu Rady. Účastníkem řízení je pouze žadatel o licenci.

(2) Žádost o licenci musí kromě obecných náležitostí podání a náležitostí žádosti o licenci podle § 14 odst. 1 až 4 obsahovat

a) písemný souhlas osoby oprávněné k provozování kabelové sítě podle zvláštního právního předpisu s umístěním programu žadatele o licenci do kabelové sítě, jde-li o vysílání programu prostřednictvím kabelové sítě a účastník řízení nemá oprávnění ke zřízení a provozování kabelové sítě,

b) informaci o tom, ve kterých státech lze program přijímat, a specifikaci družice, jde-li o vysílání programu prostřednictvím družice.

c) údaje o způsobu technického, organizačního a finančního zajištění televizního vysílání, jde-li o vysílání programu zemského digitálního televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů.

(3) Rada je povinna nařídit ve lhůtě 30 dnů ode dne zahájení licenčního řízení ústní jednání s účastníkem licenčního řízení, ve kterém účastník navrhuje programovou skladbu. O ústním jednání se vyhotovuje protokol.

(4) Rozhodnutí o udělení licence musí obsahovat výrok o udělení licence, odůvodnění a poučení o opravném prostředku.

(5) Rada licenci žadateli o licenci neudělí pouze tehdy, pokud žadatel nesplňuje podmínky podle § 13 odst. 3 nebo pokud navrhovaná programová skladba nesplňuje požadavky podle § 31 a § 32 odst. 1 nebo by udělení licence bylo v rozporu se závazky vyplývajícími z mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána a která byla vyhlášena ve Sbírce zákonů nebo ve Sbírce mezinárodních smluv.

(6) Na licenční řízení podle odstavců 1 až 5 se nevztahují ustanovení § 13 odst. 1, § 15, 16, § 17 odst. 1 a 2 a § 18 odst. 3 a 5.

ČÁST ČTVRTÁ

REGISTRACE

§ 26

Registrace převzatého vysílání

(1) Registrace provozovatele převzatého vysílání prostřednictvím sítě elektronických komunikací opravňuje provozovatele k provozování převzatého vysílání prostřednictvím sítě elektronických komunikací v rozsahu a za podmínek stanovených tímto zákonem.

(2) Na registraci je právní nárok, jsou-li splněny podmínky uvedené v § 27 až § 28a.

(3) Registrace vzniká dnem, kdy rozhodnutí Rady o registraci nabylo právní moci.

§ 27

Příhláška k registraci

(1) Příhláška k registraci se podává nejméně 60 dnů před zamýšleným zahájením převzatého vysílání.

(2) Příhláška k registraci obsahuje údaje uvedené v § 14 odst. 1 písm. a) až f) a dále způsob technického, organizačního a finančního zajištění vysílání, informace o programech, které přihlašovatel zamýšlí šířit, a technickou specifikaci sítě elektronických komunikací, prostřednictvím které bude převzaté vysílání šířeno. K přihlášce k registraci se připojí doklad prokazující oprávnění, na jehož základě se původně převzatý program vysílá.

(3) V případě, že přihlašovatel nebo člen jeho statutárního nebo kontrolního orgánu není státním občanem České republiky, připojí dále k přihlášce výpis z cizozemské evidence Rejstříku trestů nebo odpovídající doklad vydaný příslušným orgánem státu původu přihlašovatele nebo člena jeho statutárního nebo kontrolního orgánu, ne starší než 3 měsíce.

§ 28

Některá ustanovení o řízení o registraci

(1) Řízení o registraci se zahajuje doručením písemné přihlášky Radě. Nemá-li přihláška náležitosti podle § 27 odst. 2 nebo jsou-li údaje neúplné, poskytne žadateli bezodkladně, nejpozději však do 15 dnů od jejího doručení, lhůtu k odstranění vad.

(2) Rada registraci odmítne v případě, že vady přihlášky nebudou odstraněny ve stanovené lhůtě.

(3) Rada rozhodne o přihlášce k registraci do 30 dnů ode dne jejího doručení Radě. Jestliže Rada nerozhodne o přihlášce k registraci ve lhůtě podle předcházející věty, platí, že přihlašovatel je registrován dnem následujícím po uplynutí této lhůty; o tom Rada vydá přihlašovateli potvrzení.

(4) Rada zamítne přihlášku k registraci, jestliže

- a) přihlašovatel byl odejmuta licence nebo zrušena registrace v předcházejících pěti letech z důvodu porušování zákona, nebo
- b) přihlašovatel byl pravomocně odsouzen pro trestný čin spáchaný úmyslně; je-li přihlašovatel právnickou osobou, vztahuje se tato podmínka i na fyzické osoby, které jsou jejím statutárním orgánem nebo jsou členy jejího statutárního nebo kontrolního orgánu, nebo
- c) z přihlášky vyplývá, že převzatým vysíláním dojde k porušení právních předpisů.

(5) Za účelem doložení bezúhonnosti přihlašovatele si Rada vyžádá podle zvláštního právního předpisu 9d) výpis z evidence Rejstříku trestů. Žádost o vydání výpisu z evidence Rejstříku trestů a výpis z evidence Rejstříku trestů se předávají v elektronické podobě, a to způsobem umožňujícím dálkový přístup.

§ 28a

Zvláštní podmínky provozování převzatého vysílání prostřednictvím vysílačů

(1) Provozovatel převzatého vysílání provozovaného prostřednictvím vysílačů je povinen uvolnit přenosovou kapacitu sítě elektronických komunikací, jejímž prostřednictvím převzaté vysílání šíří, pro provozovatele vysílání, který uzavřel s podnikatelem zajišťujícím tuto síť elektronických komunikací smlouvu o šíření svého vysílání prostřednictvím této sítě.

(2) Neuvolní-li provozovatel převzatého vysílání přenosovou kapacitu sítě elektronických komunikací podle odstavce 1 do 90 dnů ode dne doručení výzvy od provozovatele vysílání, Rada jej k uvolnění přenosové kapacity písemně vyzve do 5 kalendářních dnů ode dne, kdy k tomu obdrží návrh provozovatele vysílání.

(3) Provozování převzatého vysílání prostřednictvím vysílačů se pro účely vyhlášení licenčního řízení nepovažuje za omezení možnosti umístění v sítích elektronických komunikací podle § 15 odst. 1.

§ 29

Změna registrace

(1) Provozovatel převzatého vysílání je povinen oznámit Radě předem změnu následujících skutečností uváděných v přihlášce o registraci:

- a) vklady jednotlivých společníků, výše jejich obchodních podílů a způsob rozdělení hlasovacích práv,
- b) seznam akcionářů (společníků),
- c) změnu programové nabídky,
- d) územní rozsah vysílání.

(2) Změna může být provedena poté, co Rada změnu zaregistrovala.

(3) Změnu ostatních skutečností uvedených v přihlášce k registraci je provozovatel převzatého vysílání povinen oznámit Radě do 15 dnů ode dne, kdy k těmto změnám došlo.

(4) Ustanovení § 28 odst. 1 až 3 se použijí obdobně.

§ 30

Zánik platnosti registrace

(1) Registrace zaniká

- a) dnem zániku právnické osoby, která byla registrována,
- b) smrtí fyzické osoby, která byla registrována,
- c) rozhodnutím Rady o zrušení registrace z důvodů uvedených v § 64,
- d) zrušením registrace na žádost provozovatele převzatého vysílání,
- e) dnem nabytí právní moci rozsudku, kterým byl provozovatel převzatého vysílání, který je fyzickou osobou, pravomocně odsouzen pro zvlášť závažný trestný čin nebo pro trestný čin hospodářský nebo trestný čin proti majetku.

(2) Neuvolní-li provozovatel převzatého vysílání prostřednictvím vysílačů přenosovou kapacitu sítě elektronických komunikací do 3 dnů ode dne doručení písemné výzvy Rady podle § 28a odst. 2, jeho registrace uplynutím této lhůty zaniká.

ČÁST PÁTÁ

PRÁVA A POVINNOSTI PROVOZOVATELŮ VYSÍLÁNÍ A PROVOZOVATELŮ PŘEVZATÉHO VYSÍLÁNÍ

HLAVA I

PRÁVA A POVINNOSTI PŘI VYSÍLÁNÍ PROGRAMU

§ 31

Obsah programů

(1) Provozovatel vysílání a provozovatel převzatého vysílání má právo vysílat programy svobodně a nezávisle. Do jejich obsahu lze zasahovat pouze na základě zákona a v jeho mezích.

(2) Provozovatel vysílání poskytuje objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů. Názory nebo hodnotící komentáře musí být odděleny od informací zpravodajského charakteru.

Rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp.zn. 9 Ca 63/2007

Pozn. ZH: V rozhodnutí, které bylo předmětem přezkumu v tomto soudním řízení, Rada udělila pokutu provozovateli televizního vysílání za porušení jeho povinností ve smyslu §31, odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. Podnětem k uložení pokuty byla pro Radu stížnost fyzické osoby, která vystupovala

v reportáži „Osobní bankrot“ v pořadu Televizní noviny. Tato fyzická osoba poukazovala na to, že provozovatel vysílání použil její výpovědi ve zcela jiné souvislosti, vytrhl je z kontextu a zařadil do reportáže se zcela odlišným tématem, v důsledku čehož došlo k poškození její pověsti a zásahu do jejích práv v soukromém a pracovním životě.

Soud rozhodnutí Rady zrušil a v odůvodnění uvedl mj. následující:

Obsahem tohoto příspěvku (reportáže „Osobní bankrot“ – pozn. ZH) a jeho účelem, ostatně jak vyplývá i ze stručného popisu tohoto příspěvku v analýze analytického odboru ze dne 24.7.2006, tedy nebylo veřejnosti předestírat majetkové a finanční poměry účinkujících v příspěvku, ukázky rodiny respondentky a její vyjádření bylo doprovodnou informací k předmětu příspěvku – stavu hypoték, zadluženosti ve společnosti (není pochyb, že i respondentka splácela hypotéku) a možností jejich splácení, samozřejmě i s upozorněním na potíže, které mohou u rodin s hypotékami nastat, ovšem, a to je ve věci zásadní, ve spojení s hlavní zpravodajskou informací – a sice o zákonné možnosti vyhlášení tzv. osobního bankrotu za součinnosti soudu jako právního nástroje pomoci ze zadlužení z hypoték.

...

Bylo tedy nezbytné, aby Rada nejprve vyšla z charakteru pořadu a jeho obsahové náplně a poté zhodnotila, zda příspěvky poskytnuté rodinou Pavly M. daly takovému pořadu hlavní znak či zda byly pouze doprovodným, ilustrativním pozadím tohoto zpravodajského příspěvku v obecné rovině, aniž by bylo zapotřebí rozebírat pravdivost či nepravdivost informací o finančních poměrech rodiny, která se k účasti na příspěvku dobrovolně přihlásila. Napadené rozhodnutí však míří zcela jinam. Neobsahuje dostatečně skutková zjištění ohledně obsahu pořadu k otázce osobního bankrotu ani úvahy o tom, zda a jak pořad vyhovuje definici zpravodajského či jiného publicistického pořadu. Rozhodnutí žalované neobsahuje ani hodnocení věrohodnosti, objektivnosti a vyváženosti reportáže o zvažovaném institutu osobního bankrotu, na místo toho se výlučně orientuje na posuzování pravdivosti začlenění ukázky rodiny respondentky do příspěvku s jediným skutkovým vymezením – dezinterpretace mluvčích a poškození mluvčích. Tím jakoby nahrazuje ochranu fyzickým osobám, která je v otázce prezentace osobních údajů a poměrů garantována jinými předpisy, případně jiným způsobem – např. cestou soukromoprávních žalob na provozovatele vysílání.

...

Z povahy věci, tj. vysílaného pořadu a smyslu ochrany dle § 31, odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. ve spojení s pravomocemi Rady dle § 5 cit. zákona se totiž jako relevantní jeví rozlišovat na jedné straně ochranu poskytovanou veřejnosti dohledem nad objektivitou a vyvážeností informací veřejnoprávního charakteru a na straně druhé obecně ochranu fyzických osob před zásahem do jejich soukromého života poskytováním zkreslených nebo nepravdivých informací. **Podle ustanovení §4 a §5 zákona č. 231/2001 Sb. není úkolem ani oprávněním Rady vystupovat jako správní úřad na ochranu soukromých zájmů osob, které se v důsledku svých vystoupení ve zpravodajských či politicko publicistických pořadech z nějakých důvodů cítí být poškozeny na svých právech.**

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 7 As 19/2007

Stěžovatelka dále poukázala na to, že zdrojem informace, že poslanec Dimitrov nevystudoval VŠE, byla tato vysoká škola. Je nesporné, že v daném případě došlo k pochybení na její straně. Tato skutečnost však nic nemění na tom, že odpovědnost za obsah pořadů nese jako provozovatel vysílání stěžovatelka (§ 32 odst. 1 písm. a) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání). Stěžovatelka nebyla Radou sankcionována za omyl VŠE, ale za to, jakým způsobem s nepravdivou informací poskytnutou VŠE naložila, tedy za to, že v situaci, kdy měla k dispozici dvě navzájem si odporující informace, místo dalšího ověřování, příp. poskytnutí možnosti k vyjádření poslanci Dimitrovovi, předmětnou reportáž odvysílala. Omluva VŠE

odvysílaná následujícího dne stěžovatelkou pouze ozřejmila, proč ke zveřejnění nepravdivé informace došlo, ale tato skutečnost je pro posouzení zákonnosti napadeného rozsudku právně irelevantní.

Tvrzení stěžovatelky, že důvodem, proč si prověřovala informaci o vzdělání poslance Dimitrova na VŠE, byla negativní zkušenost z minulosti, kdy někteří politici neoprávněně užívali vysokoškolské tituly, je pro posouzení zákonnosti napadeného rozsudku naprosto nerozhodná. Z tohoto tvrzení není totiž vůbec zřejmé, co stěžovatelka v tomto směru napadenému rozsudku vytýká nebo v čem spatřuje jeho nezákonnost, a nelze jej proto považovat za stížní bod ve smyslu ust. § 103 s. ř. s.

Stěžovatelka se dále domnívá, že své povinnosti poskytovat objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů dostála tím, že v předmětné reportáži poskytla prostor jak poslanci Dimitrovovi, tak mluvčí VŠE. Vnímá-li stěžovatelka svou povinnost poskytovat objektivní a vyvážené informace, tak, že v případě protichůdných tvrzení pocházejících ze dvou zdrojů postačí obě tato tvrzení odvysílat, aniž by byla jedna ze stran konfrontována se zásadním zjištěním zpochybňujícím informace podané stranou druhou, jedná se o značně zjednodušený, povrchní a formální způsob vnímání této zákonné povinnosti. Z předmětné reportáže nevyplývá, že by byl poslanec Dimitrov seznámen s vyjádřením VŠE, které přitom bylo v přímém rozporu s jím uvedenou informací o absolvování VŠE. Toto profesionální pochybení pracovníka stěžovatelky vedlo v konečném důsledku k odvysílání nepravdivé informace (vyjádření VŠE). Městský soud tedy stěžovatelce zcela důvodně vytkl, že stranila pouze informacím poskytnutým VŠE a neumožnila poslanci Dimitrovovi reagovat.

Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné poukázat na to, že verifikace patří k elementárním principům práce s informacemi, a to nejen ve sdělovacích prostředcích, a stěžovatelka by měla, v zájmu zachování objektivní vysílání, ale i v zájmu udržení určité profesionální úrovně své práce, ověřit každou informaci, kterou hodlá zveřejnit, a ne jen tu, která se vztahuje k jisté negativní zkušenosti z minulosti. V této souvislosti lze také odkázat na Kodex České televize (přístupný na www.ceskatelevize.cz/ct/kodex/index.php), který stanoví zásady naplňování veřejné služby v oblasti televizního vysílání (srovnej ust. § 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi) a podle jehož čl. 5. 8 „Zpráva musí být založena na zjištěných a ověřených údajích. Česká televize je při získávání a zpracovávání informací plně podřízena imperativu zjistit a divákům zprostředkovat pravdivý obraz skutečnosti a v případech, kdy to pro nemožnost opatřit si všechny informace není beze zbytku uskutečnitelné, postupovat s cílem pravdě se maximálně přiblížit. Zamlčení důležité informace nebo potlačení jejího podstatného aspektu bude vždy hrubým porušením tohoto imperativu“. Navazující čl. 5.9 pak stanoví, že „Česká televize smí odvysílat zprávu ověřenou alespoň ze dvou důvěryhodných a na sobě vzájemně nezávislých zdrojů, pouze v případě informací, které oficiálně zpřístupnily veřejné úřady a instituce, postačí jeden oficiální zdroj, není-li z okolností zřejmé, že jde o nepravdivé nebo nepřesné údaje. Pokud je v naléhavých případech pro nemožnost ověřit informaci u druhého zdroje a s ohledem na váhu veřejného zájmu, k němuž se zpráva vztahuje, výjimečně nezbytné odvysílat informaci pocházející pouze z jednoho zdroje, musí na to být divák upozorněn“.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 4 As 69/2007

Městský soud svůj rozsudek opřel především o teleologické hodnocení aplikovaného ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., z něhož dovodil, že se jedná o prostředek

realizace ochrany veřejného zájmu na objektivitě a vyváženosti obsahu vysílaných informací, nikoliv zájmu soukromého na ochraně soukromí osob dotčených vysíláním. Nejvyšší správní soud se s tímto právním názorem ztotožňuje a dodává, že objektivita a vyváženost informací sdělovaných prostřednictvím rozhlasového a televizního vysílání je rovněž nezpochybnitelným projevem působení ústavně chráněné svobody slova a smýšlení. Z toho vyplývá i povinnost oddělit sdělované informace zpravodajského charakteru od názorů nebo hodnotících komentářů (věta druhá citovaného ustanovení). Naproti tomu, objektivita a vyváženost sdělovaných a rozšiřovaných informací není totožná s ochranou subjektů před zásahem do jejich osobnostní sféry, která je chráněna prostředky práva soukromého, které jsou provedením ústavně garantovaného práva na důstojnost a ochranu soukromí (čl. 10 odst. 1, 2 Listiny základních práv a svobod). Posuzováno v rovině sankcionovatelnosti takového jednání provozovatele televizního vysílání může být v konkrétním případě zásah do osobnostních práv subjektu dotčeného odvysílanou informací pouze deliktem civilním, nikoliv správním.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 7 As 38/2007

V podstatě jediným stížným bodem, tak zůstává námitka, že téma zdravotnického neklidu bylo v době odvysílání předmětné reportáže prezentováno ve vysílání stěžovatelky téměř kontinuálně, takže diváci měli k dispozici i jiné informace o aktuálním dění ve zdravotnictví.

Reportáž s názvem „Týden zdravotnického neklidu“ byla vysílána v rámci hlavního denního zpravodajského pořadu Události, který není pořadem monotematickým, zaměřeným pouze např. na problematiku zdravotnictví, ale obsahuje zprávy o domácích i zahraničních událostech uplynulého dne. Předmětná reportáž tvořila v rámci pořadu Události uzavřený celek týkající se konkrétního problému ve zdravotnictví, oddělitelný od ostatních příspěvků tohoto pořadu, a proto je nutno ji posuzovat z hlediska objektivity a vyváženosti poskytnutých informací samostatně. Jakékoliv informace, byť by se týkaly stejného tématu, odvysílané stěžovatelkou v jiném pořadu nemohly mít vliv na posouzení objektivity a vyváženosti předmětné reportáže. Má-li provozovatel televizního vysílání naplnit zákonný požadavek objektivity a vyváženosti poskytovaných informací, musí zaznít relevantní informace v nezkrácené podobě v rámci té části vysílání, která tvoří samostatný, a od ostatních částí vysílání oddělitelný, celek zabývající se určitým tématem. Proto je tato stížní námitka nedůvodná.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 7 As 46/2007

Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s názorem městského soudu, že pouze z toho, že provozovatel vysílání ponechá bez komentáře divácký názor, nelze dovozovat porušení zákonné povinnosti poskytovat objektivní a vyvážené informace. To, že účastnice k některému z prezentovaných názorů diváků nevyjádřila své stanovisko, byť by se jednalo o názor např. kontroverzní či zjevně neodpovídající skutečnosti, ještě neznamená, že neobjektivní a nevyvážený je celý pořad, příp. jeho část. Jednotlivé odvysílané informace, komentáře či vyjádření nelze vytrhávat z celkového kontextu a hodnotit je z hlediska objektivity a vyváženosti samostatně. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že předmětný pořad obsahoval celou řadu vyjádření, komentářů a názorů, a to jednak pozvaných hostů, ale i diváků, přičemž tyto názory nebyly prezentovány pouze přímo ve studiu či telefonicky, ale i ve formě dynamických a statických titulků. Požadovat po provozovateli vysílání, aby se v průběhu takto koncipovaného pořadu ke každému prezentovanému názoru vyjádřil, a navíc i požadovat, aby blíže nespecifikovaným postupem ověřil jeho objektivitu (pravdivost), by podle

Nejvyššího správního soudu znamenalo *de facto* znemožnění vysílání pořadů založených na kontaktu s diváky, neboť uvedené požadavky kladou na pracovníky sdělovacích prostředků v podstatě nesplnitelné nároky. Městský soud proto postupoval správně, když hodnotil celkové vyznění předmětné části vysílání, a ani jeho závěru, že odvysílání předmětného diváckého názoru neovlivnilo objektivitu daného pořadu jako celku, nelze nic vytknout. Z výše uvedeného vyplývá nedůvodnost této námitky, jakož i námitek souvisejících, ve kterých stěžovatelka argumentovala tím, že účastnice neověřila pravdivost a opodstatněnost předmětného diváckého názoru a že jeho nekomentovanou prezentaci nelze tolerovat. V širších souvislostech považuje Nejvyšší správní soud za vhodné poukázat na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“), a to zejména na rozsudky ve věci *Jersild* proti Dánsku ze dne 23. 9. 1994 (stížnost č. 15890/89) a ve věci *Thoma* proti Lucembursku ze dne 29. 3. 2001 (stížnost č. 38432/97). V prvním z citovaných rozsudků se Evropský soud pro lidská práva zabýval stížností novináře, který byl sankcionován za to, že dal v televizním pořadu prostor k vyjádření příslušníkům neonacistického hnutí, a dospěl k závěru, že uložení sankce představovalo porušení čl. 10 Úmluvy. V druhém z citovaných rozsudků byl vysloven právní názor, že všeobecný požadavek, aby se novináři systematicky a výslovně distancovali od obsahu citace, která by mohla urazit, provokovat nebo poškodit čest třetích osob, se neslučuje s úlohou tisku informovat o aktuálních událostech, názorech a myšlenkách (viz. bod 64 cit. rozsudku). Rovněž v tomto případě byl porušen čl. 10 Úmluvy (k podrobnostem o judikatuře Evropského soudu pro lidská práva k čl. 10 Úmluvy viz. též: Bergen, V. *Judikatura Evropského soudu pro lidská práva*. 1 české vydání. Praha: IFEC, 2003; Jäger, P., Molek, P. *Svoboda projevu*. 1. vydání. Praha: Auditorium, 2007).

S tvrzením, že odvysíláním inkriminovaného názoru bez jakéhokoli komentáře se účastnice s tímto názorem ztotožnila, a proto prezentovala divákům nepravdivou informaci, nelze souhlasit. Předmětný divácký názor byl ve vysílaném pořadu naprosto zřetelně graficky oddělen, a to, že na něj účastnice nijak nereagovala, neznamená, že jej akceptovala či se s ním ztotožnila. Ke stejnému závěru dospěl i městský soud a v tomto ohledu mu tedy není co vytknout.

(3) Provozovatel vysílání je povinen zajistit, aby ve zpravodajských a politicko-publicistických pořadech bylo dbáno zásad objektivity a vyváženosti a zejména nebyla v celku vysílaného programu jednostranně zvýhodňována žádná politická strana nebo hnutí, popřípadě jejich názory nebo názory jednotlivých skupin veřejnosti, a to s přihlédnutím k jejich reálnému postavení v politickém a společenském životě.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 4 As 81/2006

Pojem objektivní a vyvážené informace, použitý v obou citovaných ustanoveních, je neurčitým právním pojmem. Takový pojem zahrnuje jevy nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat. Jejich obsah a rozsah se může měnit, např. v závislosti na čase a místě aplikace právního předpisu. Zákonodárce tak vytváří správnímu orgánu prostor, aby zhodnotil, zda konkrétní případ lze podřadit pod neurčitý právní pojem či nikoliv. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se pak uvážení správního orgánu, na rozdíl vyhodnocení, tzn., že je nutno nejprve objasnit neurčitý právní pojem a jeho rozsah, a poté hodnotit, zda skutečnosti konkrétního případu lze zařadit do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého právního pojmu.

Výklad neurčitého právního pojmu správním orgánem je podroben soudnímu přezkumu. Při svém rozhodování správní soud řeší otázku, zda určitý jev reálného života byl správním orgánem správně podřazen pod neurčitý právní pojem.

Nejvyšší správní soud připomíná klíčovou úlohu, kterou plní média v demokratické společnosti. Přestože média nesmí překračovat určité hranice, zejména s ohledem na pověst a práva jiných, přísluší jim sdělovat informace a myšlenky o všech otázkách veřejného zájmu, a to nejen informace kladně přijímané, ale i negativní, a to zejména v politicko - publicistických pořadech. Svoboda projevu bezpochyby zahrnuje i možnost použití určité míry přehánění či nadsázky. Velmi obezřetně je třeba postupovat při vymezování hranice mezi přímočarým a kritickým způsobem vedení reportáže na straně jedné, s přístupem zaujatým a předpojatým, s nevyvážeností reportáže, či nepřipustným ovlivňováním a matením diváka na straně druhé. Reportáž je potřeba posuzovat jako celek, tedy jak její obrazovou, tak i zvukovou stránku, a ty pak hodnotit společně se slovním sdělením, aniž by jednotlivá sdělení byla vytržena z kontextu. Měly by zaznít všechny informace potřebné k tomu, aby si divák mohl učinit objektivní názor. Na tom nemůže nic změnit ani to, pokud jsou informace podávány kritickým způsobem, pokud v reportáži je všem zúčastněným stranám dána možnost vyjádřit se k jejímu předmětu. Podstatné je zejména to, aby v reportáži nezazněly informace lživé. Je třeba rovněž připomenout, že i podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva, jsou meze přípustné kritiky širší ve vztahu k politikům, než k soukromým osobám. Politici se svou činností se sami automaticky vystavují podrobnějšímu zkoumání ze strany veřejnosti a tím i veškerých médií a v důsledku toho je ve vztahu k nim nutno projevit větší míru tolerance.

(4) Provozovatel vysílání ze zákona je povinen sestavovat programovou skladbu tak, aby ve svém vysílání poskytoval vyváženou nabídku pro všechny obyvatele se zřetelem na jejich věk, pohlaví, barvu pleti, víru, náboženství, politické či jiné smýšlení, národnostní, etnický nebo sociální původ a příslušnost k menšině.

§ 32

Základní povinnosti provozovatelů vysílání a provozovatelů převzatého vysílání

(1) Provozovatel vysílání je povinen

- a) provozovat vysílání vlastním jménem, na vlastní účet a na vlastní odpovědnost a nést odpovědnost za obsah programů,
- b) zajistit, aby vysílané pořady nepropagovaly válku nebo nelíčily krutá nebo jinak nelidská jednání takovým způsobem, který je jejich zlehčováním, omlouváním nebo schvalováním,
- c) zajistit, aby vysílané pořady nepodněcovaly k nenávisti z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti nebo příslušnosti k určité skupině obyvatelstva,
- d) zajistit, aby vysílané pořady neobsahovaly podprahová sdělení,
- e) nezařazovat do vysílání pořady, které mohou vážně narušit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých zejména tím, že obsahují pornografii a hrubé samoučelné násilí,
- f) bezdůvodně nezobrazovat osoby umírající nebo vystavené těžkému tělesnému nebo duševnímu utrpení způsobem snižujícím lidskou důstojnost,
- g) nezařazovat v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých,

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 3 As 61/2006

Ochrana poskytovaná ustanovením § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb. je zaměřena na děti a mladistvé, tedy určitou skupinu diváků televizního vysílání, u nichž lze předpokládat, že vzhledem ke svému věku a ne zcela ukončenému osobnostnímu vývoji snáze přejímají určité vzory chování, přičemž nejsou schopni náležitě vyhodnotit, zda jsou tyto společensky přijatelné či žádoucí.

Vedle veřejného zájmu na ochraně dětí a mladistvých jako možných adresátů televizního vysílání je však třeba chránit i konkrétní fyzické a právnické osoby, které jsou vysíláním určitého pořadu přímo dotčeny např. tím, že o nich pořad přináší určité informace. Tato ochrana je zajištěna jednak v zákoně č. 231/2001 Sb., hlavě II, ust. § 35 až § 41, a dále v zákoně č. 40/1964 Sb., občanský zákoník.

Rozdílnost těchto dvou typů ochrany se odráží i v jejich časovém působení. Je nepochybné, že zájem fyzické osoby na tom, aby ve vysílání nebyly zveřejněny informace, které se mohou negativně dotknout její cti, důstojnosti, soukromí či samotného vývoje její osobnosti, jakož i zájem právnické osoby na nedotčení jejího jména nebo dobré pověsti, je třeba chránit bez jakéhokoli časového omezení. Naproti tomu speciální ochrana dětí a mládeže, tedy rizikové skupiny potenciálních diváků, je v zákoně č. 231/2001 Sb. zajištěna pouze v době od 6.00 hodin do 22.00 hodin, neboť je pravděpodobné, že právě v této době mohou vysílané pořady sledovat či se vyskytovat v blízkosti televize a náhodně tak zachytit obsah vysílání.

Žalovaná (Rada – pozn. ZH) konstatovala, že reportáž vystavila zneužívaného chlapce nežádoucímu zájmu jeho okolí a přivodila mu tak socializační problémy. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že za této situace by bylo možné pouze zvažovat, zda bylo dotčeno jeho právo na ochranu osobnosti v důsledku informací sdělených v pořadu. V projednávaném případě však nebylo zjištěno, že by pořad mohl mít negativní vliv na vývoj chlapce, případně jiných dětí či mládeže, kvůli tomu, že tuto relaci sledovali. Nebyl tedy ohrožen objekt chráněný v ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., kterým je právě zájem na řádném a nerušeném vývoji dětí a mládeže jako věkově vymezené skupiny diváků.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 4 As 32/2007

Nad rámec uvedeného posouzení Nejvyšší správní soud podotýká, že žalovaná nebyla povinna stěžovatelku seznamovat s výkladem uvedených neurčitých pojmů předem, jak se stěžovatelka mylně domnívala. Taková povinnost zjevně nevyplývá ani z principu právní jistoty subjektů. Právě naopak, smyslem ustanovení § 32 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. je postihnout jím vymezené skutkové jednání ex post na základě hodnocení tohoto jednání žalovanou. Informaci o výkladu neurčitých pojmů žalovanou mohla stěžovatelka získat z předchozí rozhodovací praxe žalované v obdobných případech, avšak ani taková informace by stěžovatelce nemohla zaručit „absolutní“ právní jistotu v tom směru, jak budou tyto neurčité pojmy žalovanou vyloženy za jiných skutkových okolností.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 4 As 34/2007

V nejobecnější rovině se v posuzované věci jedná o střet dvou právem chráněných hodnot a legitimních zájmů. V prvé řadě se jedná o svobodu slova a šíření myšlenek či informací, která je základním lidským právem, a to jak v rovině aktivní, tedy šíření takových myšlenek a informací, tak i v rovině pasivní, tedy právu na získávání takových informací.

Naproti tomu je zde právem chráněný zájem a blaho dítěte, reprezentovaný fyzickým, psychickým a mravním vývojem jeho osobnosti, který nesmí být výkonem svobody slova a šíření informací v rozsahu určitého právem vymezeného prostoru narušen.

...

Pro posouzení vymezení významu skutkové podstaty tohoto ustanovení zákona je zapotřebí zdůraznit, že pro její naplnění dostačuje pouhá schopnost předmětných pořadů a upoutávek (které jsou potenciálním nosičem prezentace závadného chování) ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Skutková podstata deliktu tedy může být naplněna bez ohledu na to, zda došlo, byť alespoň u jedné osoby spadající do chráněné kategorie dětí a mladistvých, ke skutečnému ohrožení jejího fyzického, psychického nebo mravního vývoje. Skutková podstata deliktu tedy v tomto případě postihuje potencialitu, nikoliv realitu dopadu odvysílaného pořadu či upoutávky na chráněnou skupinu dětí a mladistvých. Zakotvení této skutkové podstaty nelze tedy chápat jinak než jako zákonnou realizaci povinnosti státu ochránit děti (v terminologii ÚPD) před potenciálními škodlivými a rušivými vlivy masmediální komunikace, což je forma státní ingerence do základních práv, která je v souladu se zájmem společnosti jako celku a nezasahuje přitom nepřiměřeně do práv provozovatele vysílání. Správní orgán kompetentní k výkonu kontroly nad provozovaným vysíláním tedy není povinen prokazovat reálné naplnění skutkové podstaty, nýbrž pouze přesvědčivě, racionálně a řádně odůvodnit, z jakého důvodu považuje určité prezentované jednání za podřaditelné pod skutkovou podstatu správního deliktu.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 6 As 21/2007

K uplatnění odpovědnosti za správní delikt je třeba, aby jednání naplnilo znaky skutkové podstaty (znaky charakterizující objekt, objektivní stránku, subjekt a subjektivní stránku deliktu). Vedle toho je nezbytným naplnit materiální znak (společenská nebezpečnost). O subjektu deliktu a subjektivní stránce není v posuzované věci nejjasností (pouze snad s poznámkou obiter dictum, že stěžovatelka nemůže uvažovat o tom, že by její odpovědnost za spáchání deliktu podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání mohla být ovlivněna tím, že jde o pořad licenční - subjektem deliktu je osoba, která svým jednáním uskutečnila všechny znaky deliktu, tedy provozovatel vysílání, srov. dále čl. 7 Evropské úmluvy o přeshraniční televizi). Předmětem útoku jsou děti a mladiství, tedy osoby ve věku do 18 let. Pokud jde o objekt deliktu, Nejvyšší správní soud jej spatřuje v zájmu na ochraně řádného fyzického, psychického a morálního vývoje dětí a mladistvých, tedy na zdárném vývoji dítěte ve všech jeho komponentech. Objektivní stránka deliktu je charakterizována jednáním, následkem a příčinným vztahem mezi nimi. V posuzované věci objektivní stránka záleží v tom, že provozovatel vysílání zařadí ve vymezené denní době do vysílání pořad, který svým obsahem, vyzněním, a to ať už dílčích sekvencí či pořadu jako celku zakládá možnost ohrožení chráněného zájmu. Následkem je možnost ohrožení fyzického, psychického nebo morálního vývoje dětí a mladistvých. Ze zákonného znaku „by mohl ohrozit“ plyne, že delikt je spáchán (dokonán) již provedením zakázaného jednání (tedy odvysíláním pořadu určitého obsahu), přičemž ohrožení chráněným zájmům nemusí hrozit konkrétně a bezprostředně - stačí ještě vzdálená možnost poruchy daná již tím, že subjekt deliktu vykonal určitou činnost. V posuzované skutkové podstatě tedy jde (z hlediska teorie trestního práva) o nebezpečí abstraktní, tedy situaci, v níž konkrétní nebezpečí zpravidla vzniká, ale nezáleží na tom, zda skutečně vzniklo. Jde tedy o delikt ohrožovací, který je spáchán již vyvoláním možnosti vzniku následků, které má na zřeteli ustanovení § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání.

Ochrana dětí a mladistvých požívá záruk jednak předpisy ústavního pořádku, jednak v různých mezinárodněprávních instrumentech, k nimž Česká republika přistoupila. Podle čl.

32 odst. 1 věty druhé Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) je zaručena zvláštní ochrana dětí a mladistvých. Rovněž je možno poukázat na čl. 16 Deklarace lidských práv, čl. 12 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.), čl. 23 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech (č. 120/1976 Sb.). Článek 17 Úmluvy o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.) uznává důležitou funkci hromadných sdělovacích prostředků a zajišťuje právo dítěte na přístup k informacím a materiálům z různých národních a mezinárodních zdrojů, zejména takovým, které jsou zaměřeny na rozvoj sociálního, duchovního a mravního blaha dítěte a také jeho tělesného a duševního zdraví. Podle téhož článku smluvní strany Úmluvy povzbuzují tvorbu odpovídajících zásad ochrany dítěte před informacemi a materiály škodlivými pro jeho blaho. Článek 24 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie vyhlášené dne 7. 12. 2000 v Nice (Úř. Věst. C 364) stanoví, že děti mají právo na ochranu a péči nezbytnou pro jejich blaho. V rámci Evropské unie právo členských států přijmout opatření nezbytná z důvodů týkajících se ochrany nezletilých pak plyne i z dalších instrumentů, například je možno poukázat na Směrnici Evropského parlamentu a Rady 89/552/EHS o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách), v jejíž preambuli se výslovně jako motiv uvádí nezbytnost zavést pravidla pro ochranu tělesného, duševního a morálního vývoje dětí a mladistvých, načež v čl. 22 stanoví, že členské státy přijmou vhodná opatření, aby vysílání neobsahovalo pořady, které by mohly vážně poškodit tělesný, duševní nebo morální vývoj dětí a mladistvých, zejména takové pořady, které obsahují pornografické scény nebo bezdůvodné násilí. Toto opatření se rozšíří i na jiné pořady, které mohou poškodit tělesný, duševní nebo morální vývoj dětí a mladistvých, kromě případů, kdy je volbou doby vysílání nebo jakýmkoli technickým opatřením zajištěno, že děti nemají možnost tyto pořady vidět nebo slyšet. Evropská úmluva o přeshraniční televizi (č. 57/2004 Sb. m. s.), kterou Česká republika ratifikovala a vstoupila v platnost 1. 3. 2004, v čl. 7 odst. 1 obecně vyžaduje, aby programové služby nebyly neslušné (orig. francouzsky „ne doivent pas etre contraires aux bonnes moeurs“), a zvláště stanoví (odst. 2), že všechny části programů, které by mohly poškozovat fyzický, psychický či morální vývoj dětí a dospívajících, nesmějí být zařazovány do vysílání v čase, kdy je pravděpodobné, že by je tyto osoby mohly sledovat. Důvodová zpráva k této Evropské úmluvě (dostupná na <http://conventions.coe.int/>) osvětluje, že toto ustanovení je inspirováno zejména Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) a mělo by být interpretováno ve světle judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Vyjadřuje se zde úsilí o respekt k základním společným hodnotám všech členských států Rady Evropy. Pro pojem dobrých mravů (v českém překladu Úmluvy vyjádřeno jako „slušnost“) jako interpretační vodítka mají sloužit rozhodnutí ESLP ve věci H. c/ R.-U. (1976) a M. a ostatní/c S. (1988). Svoboda projevu je v právním řádu České republiky zakotvena v čl. 17 Listiny a vztahuje se i na projevy výsostně komerční. Omezení svobody projevu je předvídáno v čl. 17 odst. 4 Listiny (omezení se musí dít zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytné např. pro ochranu práv a svobod druhých či ochranu mravnosti, tedy musí sledovat legitimní cíl a omezující opatření je v demokratické společnosti k dosažení tohoto cíle nezbytné). Obdobně Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod v čl. 10 odst. 2 umožňuje omezení svobody projevu mimo jiné v zájmu ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných. Pokud jde o právo dětí na zvláštní ochranu a svobodu projevu, jde o situaci, kdy svým významem, obsahem a stupněm právní ochrany se jedná o kolizi právních zájmů na stejné úrovni. Žádný z nich nepoživá práva přednosti. Při střetu garantovaných práv a svobod je věcí soudu, aby zvážil význam proti sobě stojících zájmů na principu proporcionality.

Nástrojem vyjadřujícím zájem na ochraně zdravého vývoje dětí v oblasti přijímání informací

je skutková podstata deliktu upraveného v § 60 odst. 3 písm. d) ve vztahu k § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Nejvyšší správní soud tento nástroj považuje za nezbytné omezující opatření k dosažení legitimního cíle. Předně je nutno vyvrátit představu stěžovatelky vyjádřenou v průběhu správního řízení, že tato skutková podstata je velmi mírná a že zákonodárce zde dal najevo vysokou míru tolerance, jež má být v našem geografickém prostředí historicky podmíněna. Znaky správního deliktu totiž budou naplněny již odvysíláním určitého pořadu (k charakteru ohrožovacího deliktu byl podán výklad shora).

Zákonitosti fyzického, psychického a mravního vývoje dětí a mladistvých jsou na jedné straně předmětem zkoumání několika oborů (medicíny, psychologie, pedagogiky), na druhé straně jde o zákonitosti, s nimiž je konfrontován každý, kdo se kdy jakkoliv podílel na výchově dítěte, ale též jakákoliv průměrná normálně smýšlející osoba aplikující standardy současné společnosti v této oblasti. Posoudit možný vliv na fyzický, psychický či morální vývoj dítěte vyvolaný zcela určitým obsahem vysílaného pořadu bude moci každý s běžnými znalostmi a praktickými zkušenostmi získanými školním vzděláním, výchovou a životními prožitky, nepůjde-li o složitý hraniční případ úsudku ve vztahu ke konkrétnímu obsahu pořadu. Nejvyšší správní soud se již v několika případech vyslovil ke komponentě morálního vývoje dítěte, přičemž zdůraznil, že posouzení mimoprávních (morálních) hodnot naší společnosti na daném stupni jejího vývoje představuje tzv. quaestio iuris (srov. zejména rozsudky sp. zn. 6 As 14/2004 a sp. zn. 8 As 62/2005).

Mravnost Nejvyšší správní soud chápe jako obecně uznávané minimum společenských hodnot, nikoliv jako vlastní maximy těch, kdo soulad s žádoucím mravním vývojem dítěte posuzují (zde soud nahlíží mravnost jako kategorii morální a odhlíží od skutečnosti, že je též nesporně kategorií filosofickou a sociologickou). Vždy půjde o reflexi určitého místního společenského řádu, jenž podléhá z hlediska času určité proměnlivosti.

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání je regulačním orgánem, jenž „nastavuje“ standardy týkající se vysílání; její rozhodnutí není subjektivním názorem jedince, nýbrž názorem skupiny vycházející z průměrného vnímání společnosti. Jestliže je předmětem posouzení pořad typu „reality show“, pro nějž je typické, že žádnou životní realitu nezobrazuje, přičemž osoby v něm jednající neúměrně konzumují alkohol, opilí se chovají poklesle a nemravně, hovoří primitivním jazykem plným vulgarismů a sprostot a neustále u toho všeho kouří, pak vyhodnocení vlivu na vývoj dítěte prizmatem průměrného vnímání je schopen v zásadě každý. Tímto závěrem není vyloučeno, aby příslušný odborník byl povolán k posouzení možného vlivu na vývoj dítěte v případě, kdy obsah pořadu bude sofistikovaný a vyhodnocení možného vlivu na vývoj dítěte bude například vyžadovat vysoké odborné znalosti např. vývojové psychologie. Z tohoto pohledu také obстоjí postup žalované, která na jedné straně vyšla z obecných odborných vyjádření specialistů z oboru psychologie, kteří zkoumali fenomén tzv. reality show obecně, a poté obecné odborné poznatky aplikovala svou úvahou na konkrétní pořad vysílaný v konkrétní den a konkrétní čas. Nejvyšší správní soud považuje takový přístup za velmi vhodný, zvláště uvažíme-li, jak rozporné reakce tento typ pořadu vyvolává (Rada Evropy například již v roce 2002 studovala přístup regulátorů členských států k „reality show“ - srov. materiál Stálého výboru pro přeshraniční televizi - jde o orgán Evropské úmluvy o přeshraniční televizi - dostupný na www.coe.int. z 10. 4. 2002 T-TT/2002/009/, načež uvedený Stálý výbor vydal v září 2002 Prohlášení /2002/ 1 o lidské důstojnosti a základních právech, přičemž vyzval jak provozovatele vysílání, tak regulační autority ke zvýšené ostražitosti ve vztahu k pořadům, které se mohou dotýkat lidské důstojnosti a základních práv jiných osob).

Proto námitka uplatněná ve vztahu k nutnosti doplnění dokazování znaleckým posudkem, navíc uplatněná v podstatě způsobem, který s. ř. s. sankcionuje nepřípustností, není důvodná.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 6 As 43/2007

Nejvyšší správní soud naopak přisvědčuje tvrzení stěžovatelky, že byla oprávněna sama zkoumat, zda by obsah vysílaného pořadu mohl ohrozit vývoj dětí. Skutková podstata deliktu by nebyla naplněna pouze v případě, že by bylo možno jednoznačně vyloučit, že by byl u jediného dítěte (definice neurčitých právních pojmů obsažených ve skutkové podstatě učiněné žalovanou přitom Nejvyšší správní soud může akceptovat) kdykoliv v budoucnu (nikoli tedy bezprostředně) vysílaný pořad mohl mít negativní vliv na některou ze složek jeho vývoje.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 6 As 70/2007

(Pozn. ZH : Judikát obsahuje řadu zajímavých citací názorů osobností na fenomén reality show a na vliv médií (televize) na diváka.)

Nejvyšší správní soud je dalek toho přejímat závěry veřejnosti, s nimiž se v této diskusi setkal. Je povinen učinit a odůvodnit své závěry. Pokládá však za nezpochybnitelná následující fakta: televize se stala nástrojem socializace dětí, přičemž mnoho z procesu působení na psychiku a myšlení ze strany televize zůstává ještě neodhaleno zcela. Některé korelace však již prokázány byly (vliv sledování násilí). Není žádného důvodu domnívat se, že „viděné a slyšené“ ze strany dětí se - slovy prof. T. Halíka - nevpaluje do jejich podvědomí. Přitom právě nadcházející éra bude vyžadovat od mladých lidí nejen vědomosti, ale i moudrost, jež vyžaduje pro svůj rozvoj konverzaci, přemýšlení, představivost, vcítění, reflexi. Lidská společnost přežije nejen za předpokladu, že bude tvořena lidmi s potřebným kvantem vědomostí a moudrosti, ale rovněž jen tehdy, pokud její příslušníci budou zachovávat generacemi vytvořené bazální normy slušnosti (základní morální imperativy). Nejvyšší správní soud nezpochybňuje fakt, že děti se mohou s obdobnými projevy, jež generuje umělé prostředí uměle vybraných jedinců, kteří se v naději na finanční odměnu představují pro ně jinak nedostižnou metu nudit, pomlouvat, všelijak hanobit, mohou neomezeně pít alkohol a v opilosti dělat cokoli, zato číst nemohou, nesmějí mluvit o společenských tématech, zato mohou bezobsažně a prázdně hovořit o sexu, a vyjadřovat se sprostě a zcela poklesle, setkat i v „běžné realitě“. Působení televizní obrazovky je však výjimečné, jak dokládají shora citované názory. Odpovědnost provozovatele vysílání je tomu úměrná, a nejedná se o přenášení odpovědnosti rodičů, rodiny, ostatních vychovatelů. Problémem ve všech případech, kdy stěžovatelka udělovala žalobkyni sankce, nebylo, že takový pořad vůbec vysílala, ale kdy, v jakém čase ho vysílala. Nejvyššímu správnímu soudu je známo - pokud je možné takové zjištění učinit z veřejně dostupných zdrojů - že v evropském kulturním prostoru pořad takového obsahu nebyl celoplošně vysílán v hlavním večerním vysílacím čase, kdy děti televizi nepochybně sledují. Některé regulatorní orgány v Evropě mají takové nástroje, že docílí relativně snadno, aby obdobný pořad z takového vysílacího času (okolo 20.00 hodiny, sestřihy pořadů s obsahem obdobných jako v posuzovaných věcech však byly vysílány běžně i v sobotu ve 12.00 hodin) zmizel; uplatňuje se také autoregulace ze strany provozovatelů vysílání. Nejvyššímu správnímu soudu je rovněž známo, že Senát Parlamentu České republiky projednával v roce 2006 petici adresovanou této horní komoře, kterou ve věci vysílání reality show podepsalo okolo 16 000 lidí (tisk č. 246). Ani tato skutečnost neměla na přístup provozovatele vysílání žádný vliv - odvysílal ještě třetí řadu VyVolených. Komerční médium

svou činnost jistě poměřuje ziskem, neboť to je zákonitost trhu, byť námitka vždy bude vedena principem svobody projevu a právem šířit i znepokojivé a pohoršující informace, veřejná sféra však musí poměřovat zásah do práv provozovatele právy dětí na zdravý vývoj a v širším dosahu právem celé společnosti na přijatelně zdravý vývoj v oblasti duchovní. Tuto druhou miskou vah shledal Nejvyšší správní soud tou, která převážila. Tento soud vyjadřuje své jasné přesvědčení (které nepochybně odráží i hodnotové postoje soudců, kteří v tomto ohledu nemohou své osobnosti popřít, aniž by současně na druhé straně jakkoli vyzvedali své osobní morální maximy získané vzděláním, prostředím, v němž žili a žijí, životními zkušenostmi), k němuž došel analýzou předloženého problému: Nezískají-li děti od raného věku v nejobecnějším slova smyslu vztah k jiným lidem, ztrácí společnost zdroj porozumění. Pokud by to společnost dopustila, ocitla by se na samém prahu svého zániku. To, že určitý úpadek všeobecně nastává, nelze nezasnamenat. Tím spíše však ti, kterým zákonodárce svěřil příslušné pravomoci, nemohou mlčet. Rada pro rozhlasové a televizní vysílání není arbiter elegantiae, je to správní orgán, jenž zákonodárce vytvořil, aby plnil na mediálním trhu příslušné funkce. Je povinen obstarávat si pro svá rozhodnutí příslušné podklady způsobem, který z hlediska právního Nejvyšší správní soud dále ozřejmí. V oblasti ochrany životního prostředí se běžně užívá princip „předběžné opatrnosti.“ Efekty současného způsobu života lidské společnosti na ekologické systémy nejsou zcela probádány (srov. diskusi o globálním oteplování). V souvislosti s působením médií se již také běžně hovoří o „ekologii“. Shora citovaný závěr odborníka v oboru sociologie médií J. Volka lze považovat za potřebné prizma nazírání na vliv určitých typů pořadů na zdravý vývoj dítěte: „Moudrý člověk ví, že tam, kde hrozí nebezpečí, neriskuje.“ Působení médií má charakter multidisciplinární; představa žalobkyně, že nějaký posudek „z oblasti zdravotnictví“ vyjasní přehledně mechanismy tohoto působení, je naivní. Nejvyšší správní soud za nejučelnější považuje trvalý rozvoj teoretického poznání zejména prostřednictvím oborů sociologie, psychologie, mediální pedagogiky, mediálních studií, popřípadě psychiatrie, které by kontinuálně vytvářelo zdroj poznatků jak pro správní orgány, tak pro soudy působící v této oblasti. Konkrétní aplikace právní normy na konkrétní případ by pak při existenci doktrinálních poznatků byla v řadě ohledů snazší; teoretické zázemí pak také nesvádí ty, kteří mají rozhodovat, k přenášení jejich odpovědnosti na znalce, kterého se pak koneckonců ani neumějí zeptat, popřípadě mu kladou otázky právní povahy.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 8 As 17/2006

Možnost žalované (tj. Rady – pozn. ZH) samostatně posuzovat vysílání a dovozovat, zda provozovatelé plní zákonem stanovenou povinnost nezařazovat v době od 6.00 do 22.00 hod. pořady, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, se opírá o zákonný podklad a vyplývá i z charakteru tohoto kolektivního orgánu. Povinnost žalované vyžádat si znalecký posudek nebo vyjádření odborníků může být dána pouze ve zvlášť obtížných či sporných případech. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil názoru, že žalovaná je povinna vycházet ze znaleckého posudku u každého z monitorovaných pořadů, resp. pořadů, v souvislosti s nimiž ukládá sankci. Ani městský soud, který neshledal důvodnou námitku o nedostatečném vypořádání se s důkazy předloženými v rámci správního řízení, se proto nedopustil pochybení.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 2 As 58/2008

Nejvyšší správní soud také shodně s městským soudem dospívá k závěru, že rozhodnutí stěžovatele nerozlišuje mezi tím, zda byl ohrožen fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Stěžovatel má v této souvislosti za to, že uvede-li v rozhodnutí úplné znění porušeného zákonného ustanovení a následně konkrétně specifikuje možné ohrožení, pak plně

vystihuje způsob ohrožení v konkrétním případě. V tom mu je možné dát za pravdu do té míry, že takovýto postup bude správný, pokud zároveň bude v rozhodnutí uvedeno, k jakému konkrétnímu ohrožení (ze tří zákonem předpokládaných) došlo nebo mohlo dojít. Mezi uvedenými třemi druhy ohrožení je totiž třeba rozlišovat – a to zcela prostě proto, že se nejedná o synonyma, ale o tři rozličné druhy ohrožení. Z napadeného rozhodnutí stěžovatele tak např. vůbec nevyplývá, jakým způsobem byl ohrožen fyzický vývoj dětí a mladistvých. Rozlišování mezi tím, jakých (a kolika) typů ohrožení se provozovatel vysílání dopustil, je rovněž důležité při ukládání pokut – uvedená skutečnost by měla být zohledněna při úvaze nad její výší (kritérium závažnosti podle § 61 odst. 3 ZRTV).

h) zajistit, aby rozhlasovému a televiznímu vysílání pořadů, na které se vztahuje omezení podle písmene g), bezprostředně předcházelo slovní upozornění na nevhodnost pořadu pro děti a mladistvé a aby pořad, který by mohl ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, byl označen v případě televizního vysílání obrazovým symbolem upozorňujícím na jeho nevhodnost pro děti a mladistvé po celou dobu vysílání,

i) nezařazovat do programů pořady, které mohou utvrzovat stereotypní předsudky týkající se etnických, náboženských nebo rasových menšin,

j) nezařazovat do programů pořady a reklamy, které obsahují vulgarismy a nadávky, kromě uměleckých děl, v nichž je to z hlediska líčeného kontextu nutné; taková díla je však možné vysílat pouze v době od 22.00 hodin do 06.00 hodin druhého dne,

k) poskytnout v naléhavém veřejném zájmu státním orgánům a orgánům územní samosprávy na jejich žádost nezbytný vysílací čas pro důležitá a neodkladná oznámení v souvislosti s vyhlášením nouzového stavu, stavu ohrožení státu, válečného stavu, nebo opatření na ochranu veřejného zdraví; odpovědnost za obsah těchto oznámení má osoba, které byl vysílací čas poskytnut,

l) uchovávat záznamy všech odvysílaných pořadů nejméně po dobu 30 dnů ode dne jejich vysílání a poskytnout je Radě; provozovatel vysílání má vůči Radě právo na náhradu nutných nákladů spojených s plněním této povinnosti,

m) bylo-li v důsledku vysílání určitého pořadu Radou nebo jiným státním orgánem zahájeno správní řízení o uložení sankce podle tohoto zákona nebo podle zvláštního právního předpisu anebo trestní řízení, popřípadě občanské soudní řízení, je provozovatel vysílání povinen na výzvu příslušného státního orgánu uchovat záznam pořadu, jehož se zahájené řízení týká, v náležité technické kvalitě až do ukončení řízení pravomocným rozhodnutím,

n) uvádět označení televizního programu (logo) v televizním vysílání, s výjimkou vysílání reklamy a teleshoppingu,

o) identifikovat rozhlasový program alespoň jedenkrát za hodinu, nenaruší-li tím celistvost vysílaného pořadu,

p) oznamovat Radě, že došlo k technickým překážkám vysílání, které mu brání ve vysílání,

r) požádat Radu o předchozí souhlas s každým přerušením vysílání z jiných důvodů než uvedených v písmenu p),

s) oznamovat Radě zahájení nebo ukončení vysílání programu a každé služby přímo související s programem a dále síť elektronických komunikací 1) , jejímž prostřednictvím vysílá program digitálně, a to nejpozději v den, kdy zahájil nebo ukončil vysílání; tyto informace zveřejňuje Rada způsobem umožňujícím dálkový přístup.

(2) Provozovatel celoplošného televizního vysílání s licenci je povinen opatřit minimálně 15 % vysílaných pořadů skrytými nebo otevřenými titulky pro sluchově postižené a provozovatel celoplošného televizního vysílání ze zákona je povinen opatřit 70 % vysílaných pořadů skrytými nebo otevřenými titulky pro sluchově postižené, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak.

(3) Provozovatel převzatého vysílání není oprávněn šířit takový program, který obsahuje

a) pořady, které jsou vysílány v rozporu s ustanoveními § 31 a odstavcem 1 písm. b), c), e) a f),

b) pořady, které mohou narušit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, pokud jsou vysílány v rozporu s ustanoveními odstavce 1 písm. g) a h).

§ 33

Povinnosti provozovatele vysílání při vysílání událostí značného společenského významu

(1) Provozovatel televizního vysílání nesmí využívat výhradní práva k vysílání události značného společenského významu způsobem, který by podstatnou část veřejnosti v České republice zbavoval možnosti sledovat tuto událost v přímém přenosu nebo ze záznamu v celoplošném televizním vysílání v nezakódované podobě a bez zvláštního poplatku.

(2) Je-li táž událost značného společenského významu vzhledem ke své povaze vysílána zároveň v přímém přenosu i ze záznamu, musí být toto vysílání uskutečňováno tak, aby tvořilo účelně a přehledně uspořádaný celek. Událost značného společenského významu lze vysílat pouze ze záznamu jen tehdy, je-li v přímém přenosu vysílána jiná událost značného společenského významu, která se koná současně s událostí, jejíž vysílání ze záznamu proto musí být na nezbytnou dobu pozdrženo.

(3) Za událost značného společenského významu se považuje událost uvedená v Seznamu událostí značného společenského významu, který po projednání s Radou stanoví Ministerstvo kultury (dále jen "ministerstvo") vyhláškou.

(4) Za událost značného společenského významu se dále považuje událost, která byla za událost značného společenského významu prohlášena některým z členských států Evropských společenství a tato skutečnost byla oznámena v Úředním věstníku Evropských společenství. Provozovatel televizního vysílání nesmí využívat výhradní práva k vysílání události značného společenského významu oznámené v Úředním věstníku Evropských společenství způsobem, který by podstatnou část veřejnosti v členském státě Evropských společenství, jenž ji prohlásil za událost značného společenského významu, v rozporu s jeho právními předpisy zbavoval možnosti sledovat tuto událost v přímém přenosu nebo ze záznamu na volně dostupném televizním programu. Seznam událostí značného společenského významu oznámených v Úředním věstníku Evropských společenství je Rada povinna zpřístupnit způsobem umožňujícím dálkový přístup.

(5) Za událost značného společenského významu se považuje rovněž událost, která byla za událost značného společenského významu prohlášena některým z členských států Rady Evropy a tato skutečnost byla podle mezinárodní smlouvy stanoveným způsobem zveřejněna příslušným orgánem Rady Evropy (dále jen "událost zveřejněná orgánem Rady Evropy"). Provozovatel televizního vysílání nesmí využívat výhradní práva k vysílání události zveřejněné orgánem Rady Evropy způsobem, který by podstatnou část veřejnosti v členském státě Rady Evropy, jenž ji prohlásil za událost značného společenského významu, v rozporu s jeho právními předpisy zbavoval možnosti sledovat tuto událost v přímém přenosu nebo ze záznamu na volně dostupném televizním programu. Seznam událostí zveřejněných orgánem Rady Evropy je Rada povinna zpřístupnit způsobem umožňujícím dálkový přístup.

§ 34

Vysílání stručných informací

(1) Provozovatel televizního vysílání má právo vysílat v rámci pravidelných zpravodajských pořadů stručné aktuální informace o události, která je předmětem zvýšeného zájmu veřejnosti, přestože k jejímu vysílání má jiný provozovatel televizního vysílání výhradní vysílací práva, je-li tato událost veřejně přístupná. Celková doba vysílání stručných informací o každé takové události nesmí přesáhnout 3 minuty denně.

(2) Provozovatel televizního vysílání, který v České republice vykonává výhradní práva k vysílání události uvedené v odstavci 1, je povinen poskytnout záznam této události provozovatelům televizního vysílání, jimž přítomnost na místě konání události nebyla umožněna z důvodů ohrožení veřejné bezpečnosti, pořádku nebo nerušeného průběhu události anebo z technických nebo prostorových důvodů na straně pořadatele, a to bez zbytečného odkladu a za úhradu nutných nákladů spojených s přepisem záznamu této události.

HLAVA II

OCHRANA OSOB DOTČENÝCH OBSAHEM ROZHLASOVÉHO NEBO TELEVIZNÍHO VYSÍLÁNÍ

§ 35

Právo na odpověď

(1) Jestliže bylo v rozhlasovém nebo televizním vysílání uveřejněno sdělení obsahující skutkové tvrzení, které se dotýká cti, důstojnosti nebo soukromí určité fyzické osoby anebo jména nebo dobré pověsti určité právnické osoby, má tato osoba právo požadovat na provozovateli vysílání uveřejnění odpovědi. Provozovatel vysílání je povinen na žádost této osoby odpověď uveřejnit.

(2) Odpověď se musí omezit pouze na skutkové tvrzení, kterým se tvrzení podle odstavce 1 uvádí na pravou míru, nebo neúplné či jinak pravdu zkreslující tvrzení se doplňuje nebo zpřesňuje. Odpověď musí být přiměřená rozsahu napadeného sdělení, a je-li napadána jen jeho část, pak této části; z odpovědi musí být patrné, kdo ji činí.

(3) Osoba, na jejíž žádost byla provozovatelem vysílání uveřejněna odpověď podle tohoto zákona, nemůže požadovat uveřejnění další odpovědi na tuto odpověď.

(4) Po smrti fyzické osoby přísluší právo podle odstavce 1 jejímu manželu a dětem, a není-li jich, jejím rodičům.

(5) Ustanovení zvláštního právního předpisu o ochraně osobnosti a ochraně jména nebo dobré pověsti právnické osoby zůstávají úpravou podle odstavců 1 až 4 nedotčena.

§ 36

Dodatečné sdělení

(1) Jestliže bylo v rozhlasovém nebo televizním vysílání uveřejněno sdělení o trestním řízení nebo o řízení ve věcech přestupků vedeném proti fyzické osobě anebo o řízení ve věcech správních deliktů vedeném proti fyzické nebo právnické osobě, kterou lze podle tohoto sdělení ztotožnit, a toto řízení nebylo ukončeno pravomocným rozhodnutím, má tato osoba právo požadovat na provozovateli vysílání uveřejnění informace o výsledku tohoto řízení jako dodatečného sdělení. Provozovatel vysílání je povinen na žádost této osoby informaci o pravomocném rozhodnutí uveřejnit.

(2) Po smrti fyzické osoby přísluší právo podle odstavce 1 jejímu manželu a dětem, a není-li jich, jejím rodičům.

(3) Ustanovení zvláštního právního předpisu o ochraně osobnosti a ochraně jména nebo dobré pověsti právnické osoby zůstávají úpravou podle odstavců 1 a 2 nedotčena.

§ 37

Podávání a náležitosti žádosti o uveřejnění odpovědi a dodatečného sdělení

(1) Žádost o uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení musí mít písemnou formu.

(2) Ze žádosti o uveřejnění odpovědi musí být zřejmé, v čem se skutkové tvrzení obsažené v uveřejněném sdělení dotýká cti, důstojnosti nebo soukromí fyzické osoby anebo jména nebo dobré pověsti právnické osoby. Součástí žádosti musí být též návrh znění odpovědi nebo dodatečného sdělení.

(3) Žádost o uveřejnění odpovědi musí být provozovateli vysílání doručena nejpozději do 30 dnů ode dne uveřejnění napadeného sdělení v rozhlasovém nebo televizním vysílání, jinak právo na uveřejnění odpovědi zaniká.

(4) Žádost o uveřejnění dodatečného sdělení musí být provozovateli vysílání doručena nejpozději do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým bylo řízení pravomocně skončeno, jinak právo na uveřejnění dodatečného sdělení zaniká. Bylo-li pravomocné rozhodnutí zrušeno, platí předchozí ustanovení obdobně.

§ 38

Podmínky uveřejnění odpovědi a dodatečného sdělení

- (1) Odpověď nebo dodatečné sdělení je provozovatel vysílání povinen uveřejnit
- a) ve stejném pořadu, v němž bylo uveřejněno napadené sdělení, a nebude-li to možné, ve stejně hodnotném vysílacím čase, v jakém bylo uveřejněno napadené sdělení, a to takovým způsobem, aby nové sdělení bylo formou rovnocenné a rozsahem přiměřené napadenému sdělení,
 - b) výslovným označením "odpověď" nebo "dodatečné sdělení",
 - c) na vlastní náklady,
 - d) v témže jazyce, ve kterém bylo uveřejněno napadené sdělení,
 - e) s uvedením jména a příjmení nebo názvu osoby, která o uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení žádá, jestliže osoba takový požadavek uplatnila.

(2) Provozovatel vysílání je povinen odpověď nebo dodatečné sdělení uveřejnit do 8 dnů od doručení žádosti o uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení.

(3) Pokud oprávnění provozovatele k rozhlasovému a televiznímu vysílání zanikne, je provozovatel vysílání povinen na svůj náklad zajistit uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení za podmínek stanovených tímto zákonem v rozhlasovém nebo televizním vysílání jiného provozovatele vysílání pokrývajícím obdobný počet posluchačů nebo diváků ve shodném regionu jako vysílání, ve kterém bylo napadené sdělení uveřejněno.

§ 39

Uplatnění práva na uveřejnění odpovědi a dodatečného sdělení u soudu

(1) Neuveřejní-li provozovatel vysílání odpověď nebo dodatečné sdělení vůbec nebo nedodrží-li podmínky pro uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení stanovené v § 38, rozhodne o povinnosti uveřejnit odpověď nebo dodatečné sdělení na návrh osoby, která o jejich uveřejnění požádala, soud.

(2) Návrh musí být podán u soudu do 15 dnů po uplynutí lhůty stanovené pro zveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení, jinak právo domáhat se uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení u soudu zaniká.

§ 40

Výjimky z povinnosti uveřejnit odpověď a dodatečné sdělení

(1) Provozovatel vysílání není povinen uveřejnit odpověď nebo dodatečné sdělení, jestliže

- a) uveřejněním navrženého textu by byl spáchán trestný čin nebo správní delikt,
- b) uveřejnění navrženého textu by bylo v rozporu s dobrými mravy,
- c) napadené sdělení, popřípadě jeho napadená část je citací sdělení třetí osoby určeného pro veřejnost nebo jeho pravdivou interpretací a jako takové bylo označeno nebo prezentováno.

(2) Provozovatel vysílání není povinen uveřejnit odpověď, jestliže žádost o její uveřejnění směřuje vůči textu uveřejněnému na základě prokazatelného předchozího souhlasu osoby, která žádost podala.

(3) Provozovatel vysílání není povinen uveřejnit dodatečné sdělení, jestliže ještě předtím, než mu byla žádost o jeho uveřejnění doručena, uveřejnil sdělení odpovídající dodatečnému sdělení z vlastního podnětu a dodržel přitom podmínky stanovené tímto zákonem.

§ 41

Ochrana zdroje a obsahu informací

(1) Fyzická osoba nebo právnická osoba, která se podílela na získávání nebo zpracování informací pro uveřejnění nebo uveřejněných v rozhlasovém nebo televizním vysílání, má právo odepřít soudu, jinému státnímu orgánu nebo orgánu veřejné správy poskytnutí informace o původu či obsahu těchto informací.

(2) Fyzická osoba nebo právnická osoba, která se podílela na získávání nebo zpracování informací pro uveřejnění nebo uveřejněných v rozhlasovém nebo televizním vysílání, má právo soudu, jinému státnímu orgánu nebo orgánu veřejné správy odepřít předložení nebo vydání věci, z nichž by mohl být zjištěn původ či obsah těchto informací.

(3) Právy podle odstavců 1 a 2 nejsou dotčeny zvláštním právním předpisem stanovené povinnosti nenadržovat pachatelé trestného činu a překazít nebo oznámit trestný čin a ve vztahu k těmto zvláštním právním předpisem stanoveným povinnostem ani povinnostem, které jsou stanoveny v trestním řízení.

HLAVA III

PODPORA EVROPSKÉ TVORBY A EVROPSKÉ NEZÁVISLÉ A SOUČASNÉ TVORBY

§ 42

Provozovatel televizního vysílání je povinen tam, kde je to proveditelné, vyhradit pro evropská díla nadpoloviční podíl celkového vysílacího času každého svého programu. Do celkového vysílacího času programu, z něhož se určuje podíl vysílacího času vyhrazeného pro evropská díla, se nezapočítává čas určený vysílání zpravodajských pořadů, sportovních událostí, soutěží, teletextu, reklamy a teleshoppingu.

§ 43

(1) Provozovatel televizního vysílání je povinen tam, kde je to proveditelné, vyhradit pro evropská díla vyrobená nezávislými výrobci alespoň 10 % celkového vysílacího času každého svého programu. Do celkového vysílacího času programu, z něhož se určuje podíl vysílacího času vyhrazeného pro evropská díla vyrobená nezávislými výrobci, se nezapočítává čas určený vysílání zpravodajských pořadů, sportovních událostí, soutěží, teletextu, reklamy a teleshoppingu.

(2) Povinnost podle odstavce 1 se považuje za splněnou, pokud provozovatel televizního vysílání vynakládá alespoň 10 % svého programového rozpočtu na výrobu nebo nákup evropských děl vyrobených nezávislými výrobci.

(3) Za nezávislého výrobce se považuje právnická osoba nebo fyzická osoba, která není provozovatelem televizního vysílání anebo jejíž dodávky děl pro jednoho provozovatele televizního vysílání nepřesáhnou v průběhu 3 let 90 % její celkové výroby.

§ 44

(1) Provozovatel televizního vysílání je povinen tam, kde je to proveditelné, zajistit, aby v rámci vysílacího času vyhrazeného pro vysílání evropských děl vyrobených nezávislými výrobci tvořilo vysílání děl, od jejichž prvního zveřejnění neuplynulo více než 5 let, alespoň 10 %.

(2) Provozovatel televizního vysílání, který plní povinnost podpory evropské nezávislé tvorby v souladu s ustanovením § 43 odst. 2 tak, že vynakládá nejméně 10 % z programového rozpočtu na výrobu nebo nákup evropských děl vyrobených nezávislými výrobci, je povinen vynaložit alespoň 10 % z takto stanovené částky na díla, od jejichž prvního zveřejnění neuplynulo více než 5 let.

§ 45

(1) Povinnosti provozovatele televizního vysílání stanovené v § 42 až 44 se nevztahují na provozovatele

a) místního vysílání, který není účastníkem celoplošné televizní sítě,

b) programu vysílaného výhradně v jiném než českém jazyce nebo v jiném než v některém z jazyků členských států Evropských společenství; je-li však v jiném než českém jazyce nebo v jiném než v některém z jazyků členských států Evropských společenství vysílána jen podstatná část programu, povinnosti provozovatele televizního vysílání stanovené v § 42 až 44 se nevztahují jen na tuto část.

(2) Povinnosti provozovatele televizního vysílání stanovené v § 42 až 44 se nevztahují na provozovatele televizního vysílání určeného výlučně pro příjem mimo území České republiky, jakož i mimo území členských států Evropských společenství, které není přímo nebo nepřímo přijímáno veřejností v České republice anebo v některém z členských států Evropských společenství.

§ 46

Evropská díla

(1) Za evropská díla se pro účely tohoto zákona považují

a) díla pocházející z členských států Evropských společenství,

b) díla pocházející z evropských států, které nejsou členskými státy Evropských společenství, avšak jsou stranami Evropské úmluvy o přeshraniční televizi Rady Evropy a splňují podmínky odstavce 2,

c) díla pocházející z evropských států, které nejsou uvedeny v písmenech a) a b), jestliže splňují podmínky podle odstavce 3,

d) díla pocházející z České republiky.

Ustanovení písmen b) a c) se použijí pouze tehdy, nebudou-li v příslušných evropských státech uplatňována diskriminační opatření vůči dílům z členských států Evropských společenství.

(2) Za díla uvedená v odstavci 1 písm. a) nebo b) se považují díla vytvořená převážně autory a pracovníky s pobytem v jednom nebo několika státech uvedených v odstavci 1 písm. a) nebo b) za předpokladu, že

a) jsou vyrobena výrobcem nebo několika výrobci se sídlem v jednom nebo více z těchto států,

b) výroba děl je sledována a skutečně kontrolována výrobcem nebo několika výrobci se sídlem v jednom nebo více z těchto států, nebo

c) podíl koproducentů z těchto států na celkových koprodukčních nákladech je převažující a společná výroba není kontrolována jedním nebo více výrobci se sídlem mimo území těchto států.

(3) Díly uvedenými v odstavci 1 písm. c) se rozumějí díla vyrobená výrobci sídlícími v jednom nebo více evropských státech, se kterými Evropská společenství uzavřela smlouvy týkající se audiovizuální oblasti, jestliže jsou tato díla vytvořena převážně autory a pracovníky sídlícími v jednom nebo více evropských státech. Takovými díly jsou i díla vyrobená těmito výrobci v koprodukci s výrobcem se sídlem v jednom nebo více členských státech Evropských společenství.

(4) Díla, která nelze považovat za evropská díla podle odstavce 1, avšak byla vyrobena na základě dvoustranných smluv o koprodukci uzavřených mezi členskými státy Evropských společenství a evropskými státy, které nejsou členskými státy Evropských společenství, lze považovat za evropská díla za předpokladu, že podíl koproducentů z členských států Evropských společenství na jejich celkových výrobních nákladech je převažující a jejich výroba není kontrolována jedním nebo více výrobci se sídlem mimo území členských států Evropských společenství.

(5) Díla, která nejsou evropskými díly podle odstavců 1 a 4, avšak byla vyrobena převážně autory a pracovníky sídlícími v jednom nebo více členských státech Evropských společenství, se pokládají za evropská díla v rozsahu odpovídajícím podílu koproducentů z členských států Evropských společenství na jejich celkových výrobních nákladech.

§ 47

Sledování podpory evropské tvorby a evropské nezávislé a současné tvorby

(1) Na plnění povinností podle § 42 až 44 dohlíží Rada, které je provozovatel televizního vysílání povinen za sledované období předkládat

a) údaje o počtu a délce vysílaných evropských děl včetně identifikace těchto děl a jejich výrobců,

b) údaje o počtu a délce vysílaných evropských děl vyrobených nezávislými výrobci, včetně identifikace těchto děl a jejich výrobců, popřípadě doklady, které prokazují, že vynaložil nejméně 10 % svého programového rozpočtu na výrobu nebo nákup evropských děl vyrobených nezávislými výrobci, včetně identifikace výrobců těchto děl,

c) seznamy vysílaných evropských děl vyrobených nezávislými výrobci, od jejichž výroby neuplynulo více než 5 let,

d) údaje o počtu a délce odvysílaných českých děl.

(2) V případě, že z údajů předložených Radě podle odstavce 1 vyplývá, že povinnosti podle § 42 až 44 ve sledovaném období splněny nebyly, je provozovatel televizního vysílání povinen sdělit Radě důvody jejich nesplnění.

(3) Sledovaným obdobím se pro účely odstavců 1 a 2 rozumí 1 kalendářní rok.

(4) Ministerstvo je oprávněno vyžádat si od Rady údaje potřebné pro účely plnění závazků, které pro Českou republiku vyplývají z mezinárodních smluv, popřípadě z jejího členství v mezinárodních organizacích. Rada je povinna tyto údaje ministerstvu poskytnout.

HLAVA IV

REKLAMA, TEleshopping A SPONZOROVÁNÍ POŘADŮ

§ 48

Povinnosti provozovatelů vysílání při vysílání reklamy a teleshoppingu

(1) Provozovatelé vysílání jsou povinni nezařazovat do vysílání

a) reklamy a teleshopping, které podporují chování ohrožující morálku, zájmy spotřebitele nebo zájmy ochrany zdraví, bezpečnosti nebo životního prostředí,

b) reklamy a teleshopping určené dětem nebo v nichž vystupují děti, pokud podporují chování ohrožující jejich fyzický, psychický nebo mravní vývoj,

c) reklamy a teleshopping, v nichž účinkují hlasatelé, moderátoři a redaktoři zpravodajských a politicko-publicistických pořadů,

d) náboženské a ateistické reklamy a teleshopping, reklamy politických stran a hnutí a reklamy nezávislých kandidátů na poslance, senátory nebo členy zastupitelstva města nebo obce nebo vyššího územního samosprávného celku, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak,

e) reklamy a teleshopping na léčivé přípravky a prostředky zdravotnické techniky, jejichž výdej je vázán na lékařský předpis v tuzemsku,

f) reklamy a teleshopping na tabák a tabákové výrobky,

g) skryté a podprahové reklamy a teleshopping,

h) reklamy a teleshopping obsahující podprahové sdělení,

- i) reklamy a teleshopping, které snižují úctu k lidské důstojnosti,
- j) reklamy a teleshopping útočící na víru a náboženství nebo politické či jiné smýšlení,
- k) reklamy a teleshopping obsahující diskriminaci na základě pohlaví, rasy, barvy pleti, jazyka, národního nebo sociálního původu, anebo příslušnosti k národnostní nebo etnické menšině.

(2) Provozovatelé televizního vysílání při vysílání reklamy nesmějí

- a) přímo pobízet děti a mladistvé, aby kupovali nějaký výrobek nebo službu s využitím jejich nezkušenosti nebo důvěřivosti,
- b) přímo pobízet děti a mladistvé, aby přemlouvali své rodiče nebo někoho jiného k nákupu nabízeného zboží nebo služeb,
- c) využívat zvláštní důvěru dětí a mladistvých vůči jejich rodičům nebo jiným osobám,
- d) bezdůvodně ukazovat děti a mladistvé v nebezpečných situacích.

(3) Provozovatel televizního vysílání musí zajistit, aby teleshopping byl v souladu s požadavky uvedenými v odstavci 2 a aby nevybízel děti a mladistvé k uzavírání smluv o prodeji nebo pronájmu zboží a služeb.

(4) Provozovatel vysílání je povinen zajistit, aby

- a) reklamy a teleshopping byly rozeznatelné a u provozovatele rozhlasového vysílání zřetelně zvukově, u provozovatele televizního vysílání zřetelně zvukově, obrazově či zvukově-obrazově oddělené od ostatních částí programu,

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 7 As 79/2005

Nejvyšší správní soud se však neztotožňuje ani se závěrem městského soudu o vadné právní kvalifikaci provedené stěžovatelkou (tj. Radou – pozn. ZH), neboť jak ve své kasační stížnosti správně vyjádřila stěžovatelka, v případě odlišování obou institutů je důležitý jejich obsah, nikoliv forma. Proto dospěla-li stěžovatelka k závěru, že sponzorský vzkaz nebyl sponzorským vzkazem, nýbrž reklamou, byl oprávněn udělit Č. pokutu za porušení pravidel vysílání reklamy, neboť provozovatel fakticky reklamu vysílal. To vše ovšem v situaci, pokud by stěžovatelka dostatečně odůvodnila, proč se jednalo o reklamu, což však v souzené věci neučinila.

- b) reklamy a teleshoppingové šoty byly zásadně vysílány v blocích mezi jednotlivými pořady a izolované reklamní a teleshoppingové šoty byly zařazovány do vysílání pouze výjimečně; to neplatí pro rozhlasové vysílání,
- c) reklamy a teleshopping na erotické služby a erotické výrobky nebyly zařazovány do vysílání v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin,
- d) reklamy a teleshopping nebyly zařazovány bezprostředně před vysíláním bohoslužeb ani bezprostředně po jejich vysílání.

(5) Za pravdivost údajů obsažených v reklamě a teleshoppingu odpovídá zadavatel reklamy a teleshoppingu; pokud zadavatele reklamy a teleshoppingu nelze určit, odpovídá provozovatel vysílání.

(6) Provozovatel vysílání je povinen vyloučit vliv zadavatele reklamy a teleshoppingu na obsah vysílaných pořadů.

§ 49

Povinnosti při zařazování reklam a teleshoppingu do programu

(1) Provozovatel televizního vysílání je oprávněn zařazovat reklamu a teleshoppingové šoty do pořadů složených ze samostatných částí nebo do pořadů ze sportovních podniků a podobně strukturovaných událostí a představení obsahujících přestávky, avšak pouze mezi tyto části nebo v těchto přestávkách. Pokud sportovní podnik, podobně strukturovaná událost či představení neobsahují přestávky, platí pro vkládání reklamy provozovatelem televizního vysílání s licencí odstavce 2 a 4.

(2) Provozovatel televizního vysílání s licencí je oprávněn za podmínek uvedených v odstavcích 3 a 4 přerušit vysílání televizních pořadů reklamou a teleshoppingovými šoty, pokud tím nebude narušena integrita a hodnota pořadů při respektování charakteru, doby trvání pořadu a vnitřní struktury pořadu. Nesmí být přitom porušena práva vlastníků práv k pořadům přiznaná podle zvláštního zákona.

(3) Provozovatel televizního vysílání s licencí může přerušit vysílání audiovizuálních děl, jako jsou hrané filmy a televizní filmy (s výjimkou seriálů, zábavných pořadů a dokumentárních pořadů), reklamou nebo teleshoppingovými šoty, jen pokud je jejich plánované trvání delší než 45 minut, a to ne častěji než jednou během každého 45minutového časového úseku. Další přerušení je přípustné, jestliže jejich plánované trvání je nejméně o 20 minut delší než dva nebo více 45minutových časových úseků. Mezi dvěma po sobě následujícími přerušeními těchto pořadů reklamou nebo teleshoppingovými šoty musí uplynout vždy nejméně 20 minut.

(4) Provozovatel televizního vysílání s licencí může vysílání pořadů, na které se nevztahují ustanovení podle odstavce 3, přerušit reklamou nebo teleshoppingovými šoty, jen pokud je plánované trvání pořadu delší než 30 minut, a to ne častěji než jednou během každého 30minutového časového úseku. Mezi dvěma po sobě následujícími přerušeními pořadu reklamou nebo teleshoppingovými šoty musí uplynout nejméně 20 minut.

(5) Zpravodajské, publicistické, dokumentární, náboženské pořady a pořady pro děti nesmí provozovatel vysílání s licencí přerušovat reklamou nebo teleshoppingem, je-li jejich plánované trvání kratší než 30 minut.

(6) Reklamou a teleshoppingem nesmějí být přerušovány bohoslužby.

(7) Do plánovaného trvání pořadu podle předchozích odstavců se započítává zařazená reklama a teleshopping a ohlášení pořadu.

§ 50

Časový rozsah reklamy a teleshoppingu v televizním vysílání

(1) Provozovatel televizního vysílání ze zákona nesmí do vysílání zařazovat reklamu a teleshopping s výjimkou reklamy zařazované do vysílání programu v přímém spojení s vysíláním sportovní či kulturní události, je-li vysílání takové reklamy nezbytnou podmínkou k získání práv k televiznímu vysílání sportovní nebo kulturní události. Je-li do vysílání programu provozovatele ze zákona zařazována reklama podle věty první, nesmí čas vyhrazený takové reklamě přesáhnout 0,5 % denního vysílacího času, přičemž v době od 19.00 hodin do 22.00 hodin nesmí překročit 6 minut v průběhu jedné vysílací hodiny. Přímým spojením reklamy s vysíláním sportovní či kulturní události se rozumí zařazení reklamy do programu bezprostředně před vysíláním sportovní či kulturní události, bezprostředně po jejím odvysílání a zařazování do přestávek takové události.

(2) Čas vyhrazený reklamě v televizním vysílání provozovatelů vysílání s licencí nesmí přesáhnout 15 % denního vysílacího času; tento podíl může provozovatel vysílání s licencí zvýšit vysíláním teleshoppingových šotů až na 20 % denního vysílacího času.

(3) Čas vyhrazený reklamě a teleshoppingovým šotům v televizním vysílání provozovatelů vysílání nesmí přesáhnout v průběhu 1 vysílací hodiny 12 minut.

(4) Do vysílacího času se pro účely ustanovení odstavců 1 až 3 nezapočítává vysílání teletextu.

(5) Provozovatel televizního vysílání ze zákona nesmí denní vysílací čas vyhrazený reklamě a teleshoppingu, který nevyužil na některém ze svých programů, využít k vysílání reklamy a teleshoppingu nad rámec časových omezení vysílání reklamy a teleshoppingu na jiném svém programu.

(6) Oznámení provozovatele televizního vysílání učiněná ve spojení s vlastními pořady, zbožím a službami přímo odvozenými od těchto programů, bezplatně odvysílaná oznámení učiněná ve veřejném zájmu a ve prospěch obecně prospěšných cílů se nezapočítávají do časového omezení reklamy ve vysílání podle předchozích odstavců.

(7) Souvislé teleshoppingové pořady trvají bez přerušení alespoň 15 minut. Provozovatel televizního vysílání s licencí může v programu, který není zaměřen výhradně na teleshopping, vysílat souvislé teleshoppingové pořady nad rámec časových omezení vysílání reklamy a teleshoppingových šotů podle odstavců 2 a 3.

(8) V průběhu jednoho dne může provozovatel televizního vysílání s licencí vysílat nejvýše 8 souvislých teleshoppingových pořadů, avšak jejich celková doba trvání nesmí překročit 3 hodiny. Jednotlivé souvislé teleshoppingové pořady musí být zvukově a obrazově označeny a mezi jejich vysíláním musí uplynout nejméně 15 minut.

§ 51

Časový rozsah reklamy a teleshoppingu v rozhlasovém vysílání

(1) Čas vyhrazený reklamě a teleshoppingu provozovatele rozhlasového vysílání ze zákona nesmí přesáhnout na celoplošném vysílacím okruhu 3 minuty denního vysílacího času a 5 minut denního vysílacího času na místním okruhu.

(2) Čas vyhrazený reklamě a teleshoppingu v rozhlasovém vysílání ostatních provozovatelů vysílání nesmí přesáhnout 25 % denního vysílacího času.

(3) Provozovatel rozhlasového vysílání ze zákona nesmí denní vysílací čas vyhrazený reklamě a teleshoppingu, který nevyužil na některém ze svých programů, využít k vysílání reklamy a teleshoppingu nad rámec časových omezení vysílání reklamy a teleshoppingu na jiném svém programu.

(4) Oznámení provozovatele rozhlasového vysílání učiněná ve spojení s vlastními pořady, zbožím a službami přímo odvozenými od těchto programů, bezplatně odvysílaná oznámení učiněná ve veřejném zájmu a charitativní oznámení se nezapočítávají do časového omezení reklamy ve vysílání podle předchozích odstavců.

§ 52

Zvláštní ustanovení o reklamě a teleshoppingu na alkoholické nápoje

Reklama a teleshopping na alkoholické nápoje nesmějí

- a) být zaměřeny speciálně na mladistvé nebo zobrazovat mladistvé konzumující alkoholické nápoje,
- b) spojovat spotřebu alkoholických nápojů se zvýšenými tělesnými výkony nebo řízením vozidla,
- c) vytvářet dojem, že spotřeba alkoholických nápojů přispívá ke společenskému nebo sexuálnímu úspěchu,
- d) tvrdit, že alkoholické nápoje mají léčebné, stimulující nebo uklidňující účinky nebo že jsou prostředkem řešení osobních konfliktů,
- e) podporovat nestřídmou spotřebu alkoholických nápojů nebo ukazovat abstinenci nebo umírněnost v požívání alkoholických nápojů v nepříznivém světle,
- f) zdůrazňovat vysoký obsah alkoholu jako pozitivní kvalitu alkoholického nápoje.

§ 53

Povinnosti provozovatelů vysílání při vysílání sponzorovaných pořadů

(1) Provozovatel vysílání je povinen označit každý pořad sponzorovaný zcela nebo zčásti zejména na jeho začátku nebo na jeho konci obchodní firmou, obrazovým symbolem (logem), ochrannou známkou nebo známkou služeb identifikující sponzora.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 7 As 60/2005

Nijak konkrétněji, jak má toto označení vypadat, však zákon nevymezuje. Děje se tak prostřednictvím tzv. sponzorského vzkazu či spotu. Obsah sponzorského vzkazu může být tvořen nejenom obchodní firmou, logem, ochrannou známkou, známkou služeb identifikující sponzora, ale i dalšími prvky, neboť zákon o vysílání v citovaném ustanovení jejich použití nezakazuje. Obsahem sponzorského vzkazu tak nemusí být jen obchodní firma, tj. název, pod kterým je podnikatel zapsán v obchodním rejstříku, nýbrž i označení jeho výrobků, které má chráněné ochrannou známkou a které často není shodné s označením obchodní firmy. Může být marketingovou strategií podnikatele zdůraznit při svých prezentacích jméno výrobku a nikoliv svou obchodní firmu, např. v situaci širokého výrobního spektra je možno se

sponzorováním určitého typu pořadu zaměřit na určitý typ výrobku, aby tím podnikatel dal veřejnosti najevo jeho existenci. Je proto zcela v souladu se zákonem sponzorovi takovou volbu umožnit. Stejně tak lze logicky očekávat, že podnikatel bude chtít svůj výrobek či svou obchodní firmu spojit s konkrétním slovním spojením, které by jeho osobně či jeho produkt co nejlépe charakterizovalo. Takové slovní spojení může, ale nemusí, být předmětem známkoprávní ochrany.

S ohledem na výše uvedené je nezbytné vyřešit **zásadní otázku, a to, jakým způsobem může konkrétně vypadat sponzorský vzkaz (spot), který bude v souladu se zákonem o vysílání.** Jak již bylo řečeno, takový spot může ve svém důsledku obsahovat reklamní sdělení v širším slova smyslu, tj. sdělení veřejně propagující obchodní firmu, výrobek, zboží či službu, a dále i slogan, tj. určité slovní spojení charakterizující podnikatele či jeho výrobek, zboží nebo službu. Dále musí takový sponzorský vzkaz dostat všem pravidlům stanoveným v ust. § 53 zákona o vysílání a rovněž v ust. § 48 odst. 1 až 3 citovaného zákona. V této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že základním účelem sponzorování je vytvoření dobrého jména, pověsti právnické či fyzické osoby či jeho výrobků (tzv. goodwill). Tento účel proto musí sloužit jako odlišující kritérium pro reklamu a sponzorování, protože pokud by sponzorský vzkaz vybízel ke koupi určitého výrobku podnikatele, nejednalo by se již o sponzorský vzkaz, nýbrž o reklamu. Sponzorováním si tak sponzor vytváří goodwill, povědomí u diváka, prezentuje svou existenci, předmět činnosti a výsledek tohoto předmětu, aby ho následně reklamou přesvědčil ke koupi tohoto konkrétního výrobku.

Klasickým příkladem sponzorského vzkazu vytvořeného podle zákona o vysílání tak bude grafická prezentace loga sponzora či jeho výrobku doprovázená sloganem charakterizujícím sponzora či výrobek, spíše statického charakteru, s uvedením, že se jedná o sponzora konkrétního pořadu. V žádném případě však nemůže jít o takové ztvárnění, kde by ústředním motivem bylo přesvědčit diváka ke koupi určitého výrobku zdůrazňováním jeho kvality, srovnáváním s podobnými výrobky či nějaký reklamní příběh, tj. dynamický charakter vysílaného sdělení.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 6 As 44/2006

Sponzorský vzkaz je třeba posuzovat jako celek, tedy jak jeho obrazovou, tak i zvukovou stránku, a ty zhodnotit společně se slovním sdělením podle výše uvedených kritérií. ... v případech odlišování sponzorovaného pořadu a reklamy je důležitý jejich obsah, nikoliv forma.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 7 As 62/2005

Z citovaných ustanovení vyplývá, že ochranná známka slouží k prezentaci výrobků a služeb na trhu. Její základní funkcí je zaručit identitu původu označeného výrobku tím, že jej odliší bez nebezpečí záměny od výrobků, které jsou sice stejného druhu, ale mají jiný původ (funkce rozlišovací). Další funkcí ochranné známky je dostat se jejím prostřednictvím do povědomí zákazníků, což má neocenitelný význam při budování goodwillu firmy (funkce propagační). Neméně významnou funkcí ochranné známky je zaručit ve vztahu k zákazníkovi i obchodním partnerům určitou kvalitu a vlastnosti výrobku nebo služby (funkce garanční). V neposlední řadě je funkcí ochranné známky označit právě jen ten výrobek nebo službu toho kterého konkrétního výrobce nebo poskytovatele, který se může dovolat práva na jeho ochranu (funkce ochranná). S ohledem na uvedené funkce ochranné známky a právní úpravu obsaženou v zákoně o ochranných známkách nelze dovodit oprávnění stěžovatelky (tj. Rady – pozn. ZH) posuzovat její obsah a charakter a dokonce zkoumat, obsahuje-li reklamní prvky či nikoliv. Stejně tak ani ze zákona o vysílání nelze takové oprávnění dovodit. Naopak podle ustanovení § 53 odst. 1 zákona o vysílání je povinností provozovatele vysílání označit každý sponzorovaný pořad mimo jiné ochrannou známkou.

Rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp.zn. 6 Ca 230/2008

Dle názoru soudu názor žalované, že sponzorský vzkaz musí nutně obsahovat údaj uvádějící název osoby, která sponzorský příspěvek poskytla, že označení ochrannou známkou je možné pouze tehdy, jestliže se shoduje s názvem sponzora, nemá oporu ve shora citovaném ustanovení §53, odst. 1 zákona. Výklad tohoto ustanovení provedený žalovanou je nepřípustně zužující. Jestliže citované ustanovení přímo nestanoví, že samotná ochranná známka může být pro splnění uložené povinnosti využita pouze tehdy, pokud se shoduje s názvem osoby poskytující sponzorský příspěvek, pak nelze vyloučit, že pro identifikaci sponzora je dostačující, jestliže je využita ochranná známka, kterou má zapsánu a kterou využívá pro své výrobky nebo služby. ... Soud má zato, že i uvedení ochranné známky výrobku či služby je dostatečným identifikačním znakem pro sponzora pořadu.

(2) Sponzorovat nelze politicko-publicistické pořady a zpravodajské pořady s výjimkou samostatných servisních informací, zejména o počasí, dopravě, časomíry ve vysílání sportovních pořadů a informací o přesném času.

(3) Pořady nemohou být sponzorovány osobami, jejichž hlavním předmětem činnosti je výroba nebo prodej tabáku nebo tabákových výrobků. 11)

(4) Provozovatel vysílání je povinen zajistit, aby obsah a čas zařazení sponzorovaného pořadu do vysílání nemohly být ovlivněny sponzorem.

(5) Provozovatel vysílání je povinen zabezpečit, aby obsah sponzorovaných pořadů nepropagoval prodej, nákup či pronájem výrobků nebo služeb sponzora nebo třetí osoby, zejména tím, že by v těchto pořadech byly jejich výrobky či služby zvláště zmiňovány.

(6) Součástí sponzorování televizních a rozhlasových pořadů právníky nebo fyzickými osobami, jejichž činnost zahrnuje výrobu nebo distribuci léčivých přípravků a léčebných postupů, nesmí být propagace léčivých přípravků nebo léčebných postupů vázaných na lékařský předpis v tuzemsku.

HLAVA V

POVINNOSTI PROVOZOVATELŮ VYSÍLÁNÍ A PROVOZOVATELŮ PŘEVZATÉHO VYSÍLÁNÍ V KABELOVÉM SYSTÉMU

§ 54

Zajištění místního vysílání

(1) Provozovatel vysílání s licencí v kabelovém systému a provozovatel převzatého vysílání v kabelovém systému na žádost obce nebo dobrovolného svazku obcí vyhradí zdarma jeden kanál pro bezplatný místní informační systém sloužící výhradně potřebám obcí, který nesmí být bez souhlasu provozovatele vysílání s licencí a provozovatele převzatého vysílání využíván k reklamě a teleshoppingu.

(2) Provozovatel převzatého vysílání v kabelovém systému je při vytváření nejnižší programové nabídky povinen zajistit, aby v ní bylo zahrnuto zemské vysílání všech programů nechráněných systémem podmíněného přístupu provozovatelů vysílání ze zákona, jež lze přijímat běžným koncovým zařízením v místě kabelového rozvodu, bez ohledu na to, zda jsou vysílány analogově nebo digitálně, po souhlasu provozovatele vysílání ze zákona 3) , 4) .

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 8 As 5/2005

... povinnost vyplývající z ustanovení § 54 odst. 2 zákona o vysílání je třeba chápat absolutně, tedy tím způsobem, že provozovatel převzatého vysílání je povinen k zahrnutí zemských a nezakódovaných vysílání všech celoplošných programů provozovatelů vysílání ze zákona a všech celoplošných provozovatelů vysílání s licenci zajistit. Volba technického řešení, stejně jako zvážení možnosti tohoto zajištění při žádosti o licenci provozu převzatého vysílání je pak otázkou podnikatelského rizika a zvážení technických možností jednotlivých provozovatelů převzatého vysílání. Obdobným způsobem je třeba chápat žalobcem zmiňovanou povinnost must carry, kdy povinnost zajištění shora zmiňovaných vysílání v rámci nejnižší programové nabídky je třeba chápat jako jednu z podmínek pro výkon provozu převzatého vysílání v kabelovém systému. Licence k provozování převzatého vysílání v kabelovém systému není veřejným subjektivním právem, které by náleželo automaticky každému jednotlivému subjektu. Tato licence je udělována za splnění stanovených podmínek, z nichž jednou je právě podmínka vyplývající z ustanovení § 54 odst. 2 zákona o vysílání. S ohledem na skutečnost, že otázku možnosti technického zajištění povinnosti stanovené ustanovením § 54 odst. 2 zákona o vysílání je provozovatel převzatého vysílání v kabelovém systému povinen zvážit před zahájením své činnosti, v žádném případě se této povinnosti nelze vyhnout odkazem k neexistenci signálu v daném území.

(3) Provozovatelé vysílání ze zákona jsou povinni poskytnout uvedené programy provozovateli převzatého vysílání v kabelovém systému bezplatně a provozovatel převzatého vysílání je povinen uvedené programy ve své nejnižší programové nabídce bezplatně umístit.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 8 As 5/2005

Je-li pak provozovateli celoplošného vysílání ustanovením § 54 odst. 3 zákona o vysílání stanovena povinnost poskytnout své programy provozovateli převzatého vysílání bezplatně, nelze tím rozumět povinnost provozovatele celoplošného vysílání technicky zajistit přenos svých programů provozovatelům převzatého vysílání, nýbrž je třeba vycházet z interpretace, podle které provozovatel převzatého vysílání svými vlastními technickými prostředky může programy celoplošného vysílání převzít, aniž by za to byl povinen poskytovat provozovateli celoplošného vysílání úplatu.

HLAVA VI

VYDÁVÁNÍ STANOVISEK K POVINNOSTI PROVOZOVATELE SÍTĚ ELEKTRONICKÝCH KOMUNIKACÍ ŠÍŘIT VE VEŘEJNÉM ZÁJMU PROGRAMY A SLUŽBY PŘÍMO SOUVISEJÍCÍ S PROGRAMEM

§ 54a

Rada při zjišťování, zda je dán veřejný zájem či zda veřejný zájem trvá, bere v úvahu zejména zastoupení pořadů ve veřejném zájmu a pořadů vlastní tvorby, multimodální zpřístupnění vysílaných pořadů zrakově a sluchově postiženým (zvukový popis, znaková řeč, titulování, snadná navigace) a vhodnost programu provozovatele pro vysílání neodkladných oznámení podle § 32 odst. 1 písm. k).

ČÁST ŠESTÁ

ZAJIŠTĚNÍ PLURALITY INFORMACÍ V ROZHLASOVÉM VYSÍLÁNÍ A TELEVIZNÍM VYSÍLÁNÍ

§ 55

Zajištění plurality informací v celoplošném analogovém rozhlasovém a televizním vysílání

(1) Jedna právnická osoba nebo jedna fyzická osoba nesmí být držitelem více než jedné licence k celoplošnému analogovému televiznímu vysílání.

(2) Jedna právnická osoba nebo jedna fyzická osoba nesmí být držitelem více než jedné licence k celoplošnému analogovému rozhlasovému vysílání.

(3) Provozovatel celoplošného analogového rozhlasového vysílání se nesmí majetkově podílet na podnikání jiného provozovatele celoplošného analogového rozhlasového vysílání.

(4) Provozovatel celoplošného analogového televizního vysílání se nesmí majetkově podílet na podnikání jiného provozovatele celoplošného analogového televizního vysílání.

(5) Provozovatel celoplošného televizního vysílání ze zákona se nesmí slučovat s provozovatelem celoplošného analogového televizního vysílání, a to tak, že jejich statutární orgány nebo členové statutárních orgánů jsou stejné osoby nebo osoby blízké nebo jsou společníky ve stejné obchodní společnosti nebo jsou osobami blízkými.

(6) Provozovatel celoplošného rozhlasového vysílání ze zákona se nesmí slučovat s jiným provozovatelem celoplošného analogového rozhlasového vysílání, a to tak, že jejich statutární orgány nebo členové statutárních orgánů jsou stejné osoby nebo osoby blízké nebo jsou společníky ve stejné obchodní společnosti nebo jsou osobami blízkými.

(7) Provozovatel celoplošného analogového televizního vysílání se nesmí slučovat s provozovatelem celoplošného analogového televizního vysílání jiným způsobem (§ 58).

(8) Provozovatel celoplošného analogového rozhlasového vysílání se nesmí slučovat s provozovatelem celoplošného analogového rozhlasového vysílání jiným způsobem (§ 58).

(9) Ustanovení odstavců 1, 2, 3, 4, 7 a 8 se nevztahují na rozhlasové a televizní vysílání šířené prostřednictvím kabelových systémů a družic.

(10) Ustanovení odstavců 7 a 8 se nevztahují na osoby zabývající se náborem a prodejem reklamních služeb, služeb spojených se sponzorstvím a teleshoppingem, služeb spojených s výzkumem trhu a služeb spojených s nákupem pořadů, vyjma pořadů zpravodajských.

§ 55a

Zajištění plurality informací v celoplošném digitálním rozhlasovém a televizním vysílání

(1) Jedna právnická osoba nebo jedna fyzická osoba nesmí být současně držitelem více než dvou licencí k provozování celoplošného digitálního televizního vysílání opravňujících k šíření plnoformátových programů.

(2) Jedna právnická osoba nebo jedna fyzická osoba nesmí být současně držitelem více než dvou licencí k provozování celoplošného digitálního rozhlasového vysílání.

(3) Provozovatel celoplošného digitálního televizního vysílání se nesmí majetkově podílet na podnikání jiného provozovatele celoplošného televizního vysílání.

(4) Provozovatel celoplošného digitálního rozhlasového vysílání se nesmí majetkově podílet na podnikání jiného provozovatele celoplošného rozhlasového vysílání.

(5) Provozovatel celoplošného televizního vysílání ze zákona se nesmí slučovat s provozovatelem celoplošného digitálního televizního vysílání, a to tak, že jejich statutární orgány nebo členové statutárních orgánů jsou stejné osoby nebo osoby blízké nebo jsou společníky ve stejné obchodní společnosti nebo jsou osobami blízkými.

(6) Provozovatel celoplošného rozhlasového vysílání ze zákona se nesmí slučovat s jiným provozovatelem celoplošného digitálního rozhlasového vysílání, a to tak, že jejich statutární orgány nebo členové statutárních orgánů jsou stejné osoby nebo osoby blízké nebo jsou společníky ve stejné obchodní společnosti nebo jsou osobami blízkými.

(7) Provozovatel celoplošného digitálního televizního vysílání se nesmí slučovat s provozovatelem celoplošného digitálního televizního vysílání jiným způsobem (§ 58).

(8) Provozovatel celoplošného digitálního rozhlasového vysílání se nesmí slučovat s provozovatelem celoplošného digitálního rozhlasového vysílání jiným způsobem (§ 58).

(9) Ustanovení odstavců 1, 2, 3, 4, 7 a 8 se nevztahují na rozhlasové a televizní vysílání šířené prostřednictvím kabelových systémů a družic.

(10) Ustanovení odstavce 3 se nevztahuje na dohody provozovatelů digitálního televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů o společném provozování elektronického programového průvodce. Ustanovení odstavců 7 a 8 se nevztahují na osoby zabývající se nábořem a prodejem reklamních služeb, služeb spojených se sponzorstvím a teleshoppingem, služeb spojených s výzkumem trhu a služeb spojených s nákupem pořadů, vyjma pořadů zpravodajských.

§ 55b

Jedna právnická osoba nebo jedna fyzická osoba nesmí být operátorem 1) ani vlastníkem více než dvou veřejných komunikačních sítí 1) a jim přiřazených prostředků 1) umožňujících šíření rozhlasového vysílání nebo zemského digitálního televizního vysílání.

§ 56

Zajištění plurality informací v místním a regionálním rozhlasovém a televizním vysílání

(1) Jestliže je jedna právnická osoba nebo jedna fyzická osoba držitelem více licencí k provozování jiného než celoplošného televizního vysílání nebo více licencí k provozování jiného než celoplošného rozhlasového vysílání, nesmí pokrytí České republiky jejím vysíláním v celkovém součtu licencí k provozování jiného než celoplošného rozhlasového vysílání ani v celkovém součtu licencí k provozování jiného než celoplošného televizního

vysílání přesáhnout 70 % celkového počtu obyvatel České republiky, počítáno podle údajů vyplývajících z posledního sčítání lidu.

(2) Jedna právnická osoba nebo jedna fyzická osoba se může majetkově podílet na podnikání více provozovatelů jiného než celoplošného rozhlasového vysílání nebo více provozovatelů jiného než celoplošného televizního vysílání pouze v případě, že celkové pokrytí obyvatel České republiky vysíláním všech provozovatelů jiného než celoplošného rozhlasového vysílání ani všech provozovatelů jiného než celoplošného televizního vysílání, na jejichž podnikání se tato osoba podílí, nepřesáhne 70 % celkového počtu obyvatel České republiky, počítáno podle údajů vyplývajících z posledního sčítání lidu.

(3) Povinnosti uvedené v odstavcích 1 a 2 se nevztahují na rozhlasové a televizní vysílání šířené prostřednictvím kabelových systémů a družic.

§ 57

Vytváření programových sítí

Programová síť nesmí pokrývat rozhlasovým vysíláním nebo televizním vysíláním více než 70 % celkového počtu obyvatel České republiky, počítáno podle údajů vyplývajících z posledního sčítání lidu.

§ 58

Sloučení provozovatelů vysílání nebo provozovatelů převzatého vysílání

(1) Provozovatel vysílání a provozovatel převzatého vysílání je povinen oznámit Radě, jestliže

a) došlo ke vzájemnému sloučení provozovatelů rozhlasového vysílání a vzájemnému sloučení provozovatelů televizního vysílání formou sloučení právnických osob nebo prodeje podniku nebo jeho podstatné části;

b) došlo k takovému sloučení mezi provozovatelem rozhlasového vysílání a provozovatelem televizního vysílání, že

1. jejich statutární orgány nebo členové statutárních nebo jiných orgánů nebo zaměstnanci, kteří jsou v přímé řídicí působnosti statutárního orgánu nebo jeho člena anebo prokuristy, jsou stejné osoby nebo osoby blízké,

2. společně podnikají na základě smlouvy o sdružení, nebo

3. jsou osobami blízkými;

c) došlo k takovému sloučení provozovatelů rozhlasového vysílání, kdy jedna právnická osoba nebo jedna fyzická osoba má podstatný vliv na dva nebo více provozovatelů rozhlasového vysílání;

d) došlo k takovému sloučení provozovatelů televizního vysílání, kdy jedna právnická osoba nebo jedna fyzická osoba má podstatný vliv na dva nebo více provozovatelů televizního vysílání.

(2) Právnická nebo fyzická osoba má na provozovatele vysílání podstatný vliv, pokud

a) má přímý nebo nepřímý podíl na hlasovacích právech vyšší než 34 %, přičemž nepřímým podílem se rozumí podíl držený zprostředkovaně prostřednictvím ovládané osoby,

b) rozhoduje o většině jeho zaměstnanců, kteří jsou v přímé řídicí působnosti statutárního orgánu nebo jeho člena, anebo rozhoduje o osobách, které na základě mandátní nebo jiné smlouvy zajišťují významné správní, řídicí nebo obchodní činnosti provozovatele vysílání,

c) má možnost vykonávat rozhodující vliv na řízení provozovatele vysílání na základě smlouvy, zvláštního ustanovení ve stanovách, společenské smlouvě nebo zakladatelské listině, dohody s osobami, které jsou společníky nebo akcionáři provozovatele vysílání, a to bez ohledu na platnost nebo neplatnost takové dohody.

(3) Povinnosti uvedené v § 56 a 57 se nevztahují na provozovatele vysílání ze zákona a na provozovatele vysílání s krátkodobou licenci.

ČÁST SEDMÁ

SANKČNÍ USTANOVENÍ

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. I As 30/2004

(obecně k povaze právní odpovědnosti provozovatele vysílání)

Žalobkyně namítá, že otázka její odpovědnosti byla posouzena nepřiměřeně extenzivně s ohledem na to, že do obsahu vysílání zasahovala třetí osoba; v tom se však mýlí, neboť si špatně vykládá podstatu odpovědnosti provozovatele vysílání podle zákona č. 231/2001 Sb. Tato odpovědnost je odpovědností objektivní; sluší se ještě dodat, že této odpovědnosti není zásadně možno se zbavit za pomoci liberačních důvodů, a jde tedy o tzv. **odpovědnost za výsledek**. Sám zákon č. 231/2001 Sb. tyto pojmy nepoužívá; povaha odpovědnosti však plyne z povahy sankčních ustanovení tohoto zákona.

V oblasti správního trestání objektivní odpovědnost převládá; nespadají sem pouze přestupky, u nichž se vyžaduje zavinění a jejichž subjektem může být toliko fyzická osoba. Pachatelem správního deliktu podle zákona č. 231/2001 Sb. může být jak osoba fyzická, tak osoba právnická; o přestupcích však zákon ve své sankční části (§ 59 – § 65) nepojednává, a tak i osoba fyzická, která coby provozovatel vysílání porušila tento zákon, je postihována bez ohledu na zavinění a bez možnosti liberace natožpak osoba právnická, jíž je i žalobkyně.

Žalobkyně se domnívá, že není možno shledat správní delikt při úplné absenci jednání u postihovaného subjektu; přehlíží však, že u daného typu odpovědnosti je lhostejné, zda byl zákon porušen v důsledku jejích vlastních činů. Žalobkyně odpovídá za výsledek v tomto případě tedy za to, že licenční podmínky budou plněny – a je jen její věcí, jak si tento výsledek zajistí. Je-li objektivně porušena některá z povinností, které má ze zákona plnit (resp. jejichž plnění má zajišťovat) provozovatel vysílání, nelze toto porušení a odpovědnost za ně přičíst nikomu jinému než právě provozovateli. Rozsah této odpovědnosti je tedy značný; stejně tak je však značný i rozsah práv, která jsou provozovateli svěřována udělením licence.

§ 59

Opatření k nápravě

(1) Jestliže provozovatel vysílání a provozovatel převzatého vysílání porušuje povinnosti stanovené tímto zákonem nebo podmínky udělené licence, upozorní jej Rada na porušení tohoto zákona a stanoví mu lhůtu k nápravě.

(2) Délka lhůty k nápravě podle předchozího odstavce musí být přiměřená charakteru porušené povinnosti.

(3) Dojde-li k nápravě ve stanovené lhůtě, Rada sankci neuloží.

(4) Ustanovení odstavců 1 až 3 se nepoužijí, poruší-li provozovatel vysílání a provozovatel převzatého vysílání zvláště závažným způsobem povinnosti uvedené v § 32 odst. 1 písm. c), d) a e), a dále z důvodu uvedeného v § 63 odst. 1 a § 64 odst. 1.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 4 As 34/2007

Smyslem a účelem tohoto institutu je nepochybně zajistit, aby provozovatel vysílání nebyl potrestán za deliktní jednání, jehož si nebyl vědom, tj. z procesního hlediska vzato, aby prvním úkonem vůči provozovateli nebylo oznámení o zahájení řízení o uložení pokuty za správní delikt. Tímto institutem se tak z obecného pohledu realizuje preventivní funkce správního trestání. Zákonodárce i na tomto místě dává prostor k dobrovolné nápravě závadného jednání provozovatele. Zákon nijak blíže nespecifikuje charakter „upozornění“ a ani nestanoví, do jaké míry musí být toto upozornění konkretizováno. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že v takovém případě je třeba vnímat „upozornění“ v materiálním smyslu, tedy předáním informace o tom, že provozovatel porušuje povinnosti stanovené zákonem a že mu hrozí sankce. Jak vyplývá ze správního spisu, takové informace se stěžovatelce dostalo ze strany žalované opakovaně, byť v souvislosti s jiným typem pořadu. Nejvyšší správní soud má za to, že v souladu s účelem a smyslem citovaných ustanovení zákona č. 231/2001 Sb. ve znění s účinností do 30. 5. 2006 nelze dovozovat, že by takové upozornění musela žalovaná činit u každé jednotlivé skutkové podstaty porušení téže zákonné povinnosti shledané u téhož provozovatele, nota bene u pořadu typu série, v nichž se závadné vzorce chování opakují a provozovatel si musí být vědom charakteru a dopadu v nich prezentovaného jednání.

§ 59a

Rada v případě zjištění protiprávního jednání 12) , kterého se provozovatel vysílání nebo provozovatel převzatého vysílání dopustil na území Evropských společenství nebo v jiném státě tvořícím Evropský hospodářský prostor a které poškozuje nebo může poškodit společný zájem spotřebitelů 13) , rozhodnutím takové jednání zakáže.

§ 60

Pokuty

(1) Pokutu ve výši od 5 000 Kč do 2 500 000 Kč Rada uloží provozovateli vysílání a provozovateli převzatého vysílání, pokud

a) zařazuje do vysílání pořady, které bezdůvodně zobrazují umírající nebo lidi vystavené těžkému tělesnému nebo duševnímu utrpení způsobem snižujícím lidskou důstojnost,

b) neplní povinnosti podle § 31 odst. 2 a 3,

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 4 As 81/2006

*Nejvyšší správní soud konstatuje, že pro správné posouzení věci je důležité nejprve **učinit závěr o tom, o jaký typ pořadu se jednalo**, neboť to má bezesporu vliv na posouzení, zda ke*

správnímu deliktu vůbec došlo. Pojem „objektivita a vyváženosti“ informací je použit jak v ustanovení § 31 odst. 2, tak v ustanovení § 31 odst. 3 zmíněného zákona s tím, že odst. 2 se vztahuje na poskytování informací v rámci vysílání, tudíž na všechny typy programů, na které lze kritéria objektivita a vyváženosti vztáhnout. ... Na to pak navazuje speciální ustanovení § 31 odst. 3 téhož zákona, které se týká výlučně zpravodajských a politicko - publicistických pořadů, kde akcent na dodržování zásad objektivita a vyváženosti směřuje a váže se k tomu, aby v celku vysílaného programu nebyla jednostranně zvýhodňována žádná politická strana nebo hnutí, popřípadě jejich názory nebo názory jednotlivých skupin veřejnosti, a to s přihlédnutím k jejich reálnému postavení v politickém a společenském životě.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 7 As 38/2004

Stěžovatel tedy měl především věcně definovat, co se rozumí pořadem zpravodajským, resp. politicko-publicistickým a poté uvést, zda pořad „České hlasování“ těmito znaky odpovídá či nikoliv, jak to také důvodně vytýká stěžovateli městský soud v napadeném rozsudku.

- c) neposkytne nezbytný vysílací čas pro důležitá a neodkladná oznámení v naléhavém veřejném zájmu podle § 32 odst. 1 písm. k),
- d) skartuje záznamy odvysílaných pořadů před uplynutím lhůty uvedené v § 32 odst. 1 písm. l),
- e) neposkytne Radě vyžádaný záznam pořadu do 15 dnů ode dne doručení žádosti podle § 32 odst. 1 písm. l),
- f) poruší povinnosti týkající se označování programu podle § 32 odst. 1 písm. n) a o),
- g) nezabezpečí v kabelovém rozvodu umístění provozovatele celoplošného vysílání podle § 54 odst. 2,
- h) neoznámí Radě, že došlo k technickým překážkám vysílání, které mu brání ve vysílání podle § 32 odst. 1 písm. p),
- i) poruší povinnosti nebo nesplní podmínky při vysílání událostí značného společenského významu podle § 33 odst. 1 a 2,
- j) neposkytuje záznam vysílání události, která je událostí značného společenského významu, je-li v přímém přenosu vysílána jiná událost značného společenského významu podle § 33 odst. 2,
- k) poruší zákaz sponzorování zpravodajských a politicko-publicistických pořadů podle § 53 odst. 2,
- l) nedodrží povinnosti stanovené pro vysílání reklam, teleshoppingu a sponzorovaných pořadů,
- m) neposkytne Radě údaje potřebné pro účely kontroly podílu evropské tvorby a nezávislé tvorby podle § 47 odst. 1,
- n) nezdůvodní plnění požadovaného podílu evropské tvorby a nezávislé tvorby podle § 47 odst. 2,

o) nedodrží ustanovení § 32 odst. 2.

(2) Pokutu ve výši od 10 000 Kč do 5 000 000 Kč Rada uloží provozovateli vysílání a provozovateli převzatého vysílání, pokud

a) nevyhradí stanovený podíl vysílacího času pro evropská díla a pro evropská díla vyrobená nezávislými výrobci podle § 42 až 44,

b) neoznámí Radě změnu údajů uvedených v žádosti o licenci podle § 21 odst. 2,

c) nepožádá Radu předem o souhlas se změnou časového a územního rozsahu vysílání a souboru technických parametrů podle § 21 odst. 1 písm. b),

d) nepožádá Radu předem o souhlas se změnou technických parametrů, nepožádá Radu předem o souhlas se změnou územního rozsahu vysílání u kabelových systémů,

e) nedodrží časový nebo územní rozsah vysílání a soubor technických parametrů,

f) nedodrží základní programovou specifikaci,

g) neplní licenční podmínky,

h) předem Radě neoznámí změnu skutečností uváděných v přihlášce k registraci podle § 29 odst. 1,

i) nevyhradí jeden kanál k vysílání programu pro potřeby místně omezené oblasti pokryté kabelovým systémem podle § 54 odst. 1,

j) nedodrží územní rozsah vysílání u kabelových systémů.

(3) Pokutu od 20 000 Kč do 10 000 000 Kč uloží Rada provozovateli vysílání a provozovateli převzatého vysílání, pokud

a) zařazuje do vysílání pořady, které propagují válku nebo líčí krutá nebo jinak nelidská jednání takovým způsobem, který je jejich zlehčováním, omlouváním nebo schvalováním,

b) zařazuje do vysílání pořady, které obsahují podprahová sdělení,

c) zařazuje do vysílání pořady, které mohou vážně narušit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých zejména tím, že obsahují pornografii a hrubé samoučelné násilí,

d) zařazuje do vysílání od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých,

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 8 As 17/2006

Podstatným pro posouzení, zda se stěžovatel dopustil správního deliktu podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, tj. porušení povinnosti provozovatele televizního vysílání nezařazovat v době od 06.00 do 22.00 hod. pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, je, zda si mohla žalovaná závěr o

této otázce učinit samostatně. Nejvyšší správní soud přitom již ve své předchozí judikatuře (rozsudek ze dne 26. 2. 2007, čj. 8 As 62/2005 66, www.nssoud.cz) dovodil, že „hodnocení otázek týkajících se dopadu pořadu na vývoj dětí a mladistvých není a nemá být hodnocením odborníků. Stěžovatelka [pozn. Rada pro rozhlasové a televizní vysílání] je regulačním orgánem, který nastavuje standardy týkající se vysílání, jako kolektivní orgán rozhoduje hlasováním a konečné rozhodnutí proto není subjektivním názorem jedince, ale názorem skupiny vycházejí z průměrného vnímání společnosti.“

Možnost žalované samostatně posuzovat vysílání a dovozovat, zda provozovatelé plní zákonem stanovenou povinnost nezařazovat v době od 6.00 do 22.00 hod. pořady, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, se opírá o zákonný podklad a vyplývá i z charakteru tohoto kolektivního orgánu. Povinnost žalované vyžádat si znalecký posudek nebo vyjádření odborníků může být dána pouze ve zvlášť obtížných či sporných případech. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil názoru, že žalovaná je povinna vycházet ze znaleckého posudku u každého z monitorovaných pořadů, resp. pořadů, v souvislosti s nimiž ukládá sankci.

Žalovaná (tj. Rada – pozn. ZH) při svém rozhodování v této věci nemohla přihlížet k tomu, zda jiné subjekty, nepodléhající její rozhodovací pravomoci, svými výroky či jednáním rovněž ohrožují fyzický, psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých. Zákaz zakotvený v citovaném zákonném ustanovení se vztahuje ke stěžovateli jako provozovateli televizního vysílání. Ani kdyby stěžovatel prokázal tvrzení, že žalovaná nepřikročila k postihu v jiných případech odvysílání závažných pořadů, který mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, nezbavovala by tato skutečnost sama o sobě stěžovatele odpovědnosti za odvysílání podobného filmu v zákonem zakázané době. Odpovědnosti za protiprávní jednání, které naplňuje znaky skutkové podstaty správního deliktu, se totiž nelze bez dalšího zprostit pouhým poukazem na deliktní jednání jiného subjektu.

e) poruší povinnosti podle § 32 odst. 1 písm. a),

f) poruší povinnosti podle § 32 odst. 1 písm. c),

g) poruší povinnosti podle § 32 odst. 1 písm. r).

(4) Pokutu od 50 000 Kč do 5 000 000 Kč uloží Rada tomu,

a) kdo zasahuje do obsahu programu provozovatele vysílání a provozovatele převzatého vysílání v rozporu s § 31 odst. 1 a poruší povinnosti týkající se výroby nebo vysílání pořadů uvedených ve zvláštních zákonech 3) , 4) ,

b) kdo neoprávněně zasahuje do obsahu služeb přímo souvisejících s programem.

(5) Pokutu do výše 10 000 000 Kč Rada uloží tomu, kdo provozuje vysílání, aniž je k tomu oprávněn podle tohoto zákona nebo podle zvláštního zákona.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 1 As 3/2007

Pro určení, zda online přenos programu „Ó.“ spadá do rámce ZRTV tak není určující, zda je či není přenášen technickými zařízeními umožňujícími dálkový přenos dat, a s ohledem na tuto skutečnost regulován, pokud se týká způsobu přenosu, též zákonem o elektronických komunikacích, ale pouze tím, zda tento online přenos splňuje zákonné znaky provozování

převzatého televizního vysílání podle ZRTV. Pokud tak činí, technika přenosu není rozhodující. ZRTV neváže status služby coby televizního vysílání na použitou technologii přenosu.

(6) Pokutu od 20 000 Kč do 5 000 000 Kč uloží Rada provozovateli vysílání a provozovateli převzatého vysílání, pokud

a) poruší omezení některých jednání uvedených v § 21 odst. 6 a 7,

b) poruší oznamovací povinnost podle § 58,

c) poruší závažně licenční podmínky.

§ 61

Společná ustanovení o ukládání pokut

(1) Pokutu Rada uloží do jednoho roku ode dne, kdy se dozvěděla o porušení povinnosti, nejdéle však do 2 let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo. Správní řízení o uložení pokuty lze zahájit nejpozději do 3 měsíců ode dne, kdy Radě byl doručen záznam vyžádaný podle § 32 odst. 1 písm. l). Při ukládání pokut se postupuje podle správního řádu.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 1 As 2/2005

V daném případě je v § 61 odst. 1 zákona o vysílání uvedeno, že správní řízení lze zahájit nejpozději do 3 měsíců ode dne, kdy Radě byl doručen záznam vyžádaný podle § 32 odst. 1 písm. j), pak **to znamená, že později, než v určené tříměsíční lhůtě takové řízení zahájit nelze.** Pokud tedy je zahájení řízení o uložení pokuty po stanovené tříměsíční lhůtě vyloučeno, pak je za stavu, kdy zahájení řízení musí předcházet samotnému rozhodnutí o pokutě, nedůležité, že samotné rozhodnutí o uložení pokuty žalovaná vydala ve lhůtě pro její uložení. Jinými slovy, pokud žalovaná nezažila správní řízení o uložení pokuty ve stanovené zákonné tříměsíční lhůtě, nemohla již pokračovat v dalších procesních krocích a pokutu uložit.

Stanoví-li zákon lhůtu, dokdy nejpozději lze zahájit správní řízení z podnětu správního orgánu, jako je tomu právě v ustanovení § 61 odst. 1 zákona o vysílání, musí být v této lhůtě zahájení řízení účastníku také řádně oznámeno; **nejde o lhůtu pořádkovou, nýbrž o lhůtu prekluzivní, propadnou.** Jiný výklad by mohl vést k důsledkům, které jsou z hlediska požadavku včasného vyřizování věcí neakceptovatelné a které by znamenaly, že k doručení oznámení o zahájení správního řízení, a to dokonce řízení o uložení sankce, by mohlo dojít v podstatě libovolně kdykoli poté, kdy se správní orgán rozhodne takové řízení zahájit; žalovaný by byl při takovém výkladu limitován jen lhůtami danými k uložení pokuty.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 4 As 30/2004

... v případě, kdy je správní řízení zahajováno tzv. na návrh, je řízení zahájeno dnem, kdy takový návrh došel příslušnému správnímu orgánu, tedy, kdy se správní orgán o tomto návrhu „dozvěděl“. To koresponduje skutečnosti, že správní řízení je realizováno ve dvoustranném správněprávním vztahu mezi správním orgánem a účastníkem (účastníky) řízení. Tato povaha správního řízení se nemění ani v situaci, kdy je správní řízení zahajováno z podnětu správního orgánu. I přes skutečnost, že citované zákonné ustanovení neuvádí formulaci „kdy byl první úkon v řízení účastníkovi oznámen“, resp. při písemné formě úkonu „kdy úkon účastníkovi došel“, je třeba jak s ohledem na jednotnou povahu správního řízení (jako realizace dvoustranného procesního vztahu) bez ohledu na způsob jeho zahajování, tak potom zejména

i s ohledem na jazykový, logický a systematický výklad dikce: z podnětu správního orgánu, je řízení zahájeno dnem, kdy tento orgán učinil vůči účastníkovi řízení první úkon, předmětné ustanovení vykládat tak, že účinky zahájení řízení spojuje s jeho oznámením účastníkovi. Teprve z takového oznámení, tedy z podnětu učiněnému vůči účastníkovi, t. j. z logiky věci jako podnětu, který může a také má být účastníkem jako „učiněný“ vnímán (a nikoliv z dřívějšího rozhodnutí o zahájení řízení ex offio v době, kdy o něm účastník řízení nic neví), může být založen vznik předmětného procesně správního vztahu.

Rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp.zn. 6 Ca 230/2008

Ve druhé větě citovaného ustanovení je samostatně stanovena lhůta 3 měsíců, ve které musí být zahájeno správní řízení. Tato lhůta se však podle citovaného ustanovení vztahuje pouze k případům, kdy si Rada vyžádala záznam pořadu. Dle názoru soudu nelze dovodit, že by zmiňovaná lhůta pro zahájení správního řízení měla platit i pro případy, kdy je správní řízení zahajováno na základě provedeného monitoringu, tj. kdy Rada předložení záznamu pořadu nevyžaduje. ... Neznamená to nastolení nerovnosti mezi provozovateli vysílání, neboť pro oba případy, ať je správní řízení zahajováno bez vyžádání záznamu pořadu nebo po jeho vyžádání, platí subjektivní a objektivní lhůty pro uložení pokuty stanovené ve větě první shora citovaného ustanovení.

Rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp.zn. 6 Ca 262/2008

Pro určení počátku běhu uvedené jednorocní subjektivní lhůty je dle názoru soudu rozhodný okamžik, kdy správní orgán získá takovou sumu informací, z níž lze mít důvodně zato, že ke spáchání správního deliktu došlo. Ve smyslu ustanovení §41 soudního řádu správního pak tato subjektivní jednorocní lhůta neběží po dobu řízení před soudem, přičemž do tohoto řízení je třeba zahrnout jak řízení o žalobě, tak řízení o kasační stížnosti s tím, že uvedené doby se sčítají.

(2) Při ukládání pokuty za porušení povinnosti podle tohoto zákona Rada přihlíží k povaze vysílaného programu a k postavení provozovatele vysílání a provozovatele převzatého vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 1 As 10/2007

... jedním z kritérií pro ukládání pokuty podle § 61 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. je postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu; o tomto postavení nepochybně vypovídá nejen velikost provozovatele z hlediska pokrytí obyvatelstva, ale i sledovanost jeho vysílání, kteréžto hledisko vzala v úvahu již žalovaná a ještě více je zdůraznil městský soud.

(3) Rada stanoví výši pokuty podle závažnosti věci, míry zavinění a s přihlédnutím k rozsahu, typu a dosahu závažného vysílání a k výši případného finančního prospěchu.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 8 As 17/2006

Městský soud v této souvislosti uzavřel, že neodůvodnění jednoho hlediska pro stanovení výše pokuty, tj. skutečnost, že žalovaná nezkoumala výši finančního prospěchu stěžovatele, nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí žalované. Podle městského soudu je zřejmé, že toto hledisko vzhledem ke svému charakteru nemohlo být a nebylo využito pro stanovení výše pokuty. Nejvyšší správní soud však nemůže takto obecnému závěru městského soudu přisvědčit. Nejsou-li některá ze zákonných hledisek pro uložení pokuty relevantní, měl by se správní orgán alespoň stručně s jejich nepodstatností vypořádat. Taková úvaha přitom nemůže být

nahrazena, jako v posuzované věci, teprve vyjádřením k žalobě, či jiným úkonem učiněným v rámci přezkumu správního rozhodnutí soudem.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 4 As 34/2007

Nedůvodným shledal soud i namítané nesprávné posouzení míry zavinění, neboť z hodnocení žalovanou jednoznačně vyplývá, že vědomost a úmysl žalobce shledala žalovaná ve skutečnosti, že žalobce byl tím, kdo rozhodl, které úseky z již nabraného materiálu do vysílání zařadí a rovněž tak byl žalobce tím, kdo ovlivňoval obsah a průběh pořadu (i tím, jaké úkoly Velký Bratr zadával k plnění a jak účastníky za jejich plnění odměňoval). Ve vztahu k nesprávnému hodnocení závažnosti věci žalovanou soud uvádí, že mezi prezentaci závadných prvků zařadila žalovaná násilí, navádění ke krádeži odměněné cigaretami, požívání alkoholu a kouření, to vše ve střední intenzitě. Soud má za to, že takové hodnocení závažnosti věci, byť je provedeno velmi stručným a ne zcela vyčerpávajícím způsobem, obстоjí a není namístě napadené rozhodnutí pro ne zcela pregnantní odůvodnění závažnosti věci rušit, a to již vzhledem ke skutečnosti, že i když žalovaná posoudila závažnost věci ve střední intenzitě (což znamená, že závadné prvky tj. násilí, navádění ke krádeži odměněné cigaretami, užívání alkoholu a kouření by v předmětném pořadu mohly být v intenzitě nižší či vyšší), byla žalovanou uložena pokuta ve výši toliko 5% maximální možné částky, tj. toliko při dolní hranici zákonem stanoveného rozpětí pokuty, přičemž žalovaná ani nezkoumala finanční prospěch účastníka řízení daného pořadu, což de facto znamená, že finanční prospěch účastníka řízení při stanovení výše pokuty vůbec nehodnotila, tedy ani v jeho neprospěch. “

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že městský soud se dostatečně vypořádal s námitkou, že žalovaná údajně postupovala při ukládání pokuty nezákonně. Nejvyšší správní soud musí ovšem přisvědčit stěžovateli v tom, že žalovaná se samostatně nezabývala všemi kritérii vymezenými v § 61 odst. 2 a 3 zákona č. 231/2001 Sb., konkrétně kritériem „typu závadného vysílání“, který byl bez dalšího přiřazen k výkladu pojmu „povaha pořadu.“ Je pravdou, že zákonná kritéria jsou velmi neurčitá a vzájemně mnohdy úzce propojená. Ne všechna ovšem musejí být nutně pro konkrétní posuzovanou věc stejně důležitá či určující. Při vypořádání se s nimi musí správní orgán uvést, které kritérium bylo pro jeho posouzení klíčové a v čem spatřuje jeho relevanci pro uložení pokuty a stanovení její výše v konkrétním případě. Tato argumentace dotváří smysl a význam výroku správního rozhodnutí o uložení pokuty ve stanovené výši. Z předchozí judikatury Nejvyššího správního soudu v případech odůvodňování výše sankce při správním trestání vyplývá závěr, že správní orgán se při ukládání trestu (tj. v tomto případě pokuty) musí výslovně zabývat všemi kritérii, která zákon stanovuje. V případě, že některé z kritérií stanovených zákonem není pro posouzení věci relevantní, má správní orgán povinnost se s takovým kritériem alespoň stručně vypořádat a zdůvodnit jeho nepodstatnost (viz blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. září 2007, č. j. 8 As 17/06 – 78, přístupný na www.nssoud.cz).

V posuzované věci se jednalo konkrétně o opominutí kritéria „typu závadného vysílání“, které je ovšem dle dikce ustanovení § 61 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb. velmi blízké kritériu „povahy vysílaného programu“, jež žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí zhodnotila. Nejvyšší správní soud proto vážil, zda absence výslovného hodnocení tohoto kritéria „typu závadného vysílání“ mohla změnit stanovení výše pokuty. Nejvyšší správní soud v posuzované věci shledal, že argumentace žalované sice nesplňuje požadavek výslovného zhodnocení všech uvedených kritérií, avšak na druhé straně uvádí, které kritérium bylo pro žalovanou při rozhodování o uložení pokuty a stanovení její výše rozhodující. Přitom si položil otázku,

jakým způsobem je možno od sebe odlišit významové pole pojmu „typ závadného vysílání“ a „povaha vysílaného programu.“ Dospěl k závěru, že jelikož v zákoně č. 231/2001 Sb. nejsou tato kritéria nijak explicitně legálně definována, lze vycházet z jejich obecného jazykového významu. Tento význam je pak podle mínění Nejvyššího správního soudu natolik příbuzný, že nelze dovodit zásadní pojmové znaky, které by sémanticky odlišovaly předmětná kritéria. Obdobně ani absence explicitního výkladu kritéria finančního prospěchu stěžovatelky nepůsobí nepřezkoumatelnost správní úvahy, k čemuž Nejvyšší správní soud na margo věci dodává, že v posuzované věci by jeho hodnocení postrádalo jakýkoliv smysl vzhledem ke skutkové podstatě posuzovaného deliktního jednání, spočívajícího v rovině narušení nehmotných hodnot a statků souvisejících s osobností nezletilého.

Proto dospěl Nejvyšší správní soud k přesvědčení, že byť analýza naplnění kritéria „typu vysílání“ a „finančního prospěchu“ jako výslovně označených kritérií chybí v odůvodnění správní úvahy žalované co do výše pokuty, nejde o natolik významný nedostatek odůvodnění, který by mohl způsobit nepřezkoumatelnost právní úvahy jako celku.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 8 As 17/2006

Přezkoumává-li soud rozhodnutí vydané v rámci správního trestání, které bylo napadeno ve všech svých právních závěrech, jak lze v posuzované věci dovodit z žalobního tvrzení stěžovatele namítající nesplnění zákonných hledisek pro uložení sankce, postupuje v několika krocích. Nejprve se k žalobní námitce zabývá tím, zda se žalobce skutečně dopustil skutku, který je mu vytýkán, a zda je takový skutek správním deliktem a zda jej správní orgán správně kvalifikoval. Poté zkoumá, zda byl žalobce potrestán druhem trestu stanoveným pro daný delikt zákonem a konečně hodnotí, zda správní orgán při uložení trestu přihlédl ke všem zákonným kritériím a zda nepřekročil meze správního uvážení. I tehdy, nepochybí-li správní orgán při kvalifikaci správního deliktu, zvolí správný druh trestu a uloží jej v mezích stanovených zákonem, bude jeho rozhodnutí k žalobní námitce zrušeno, nezhodnotil-li řádně při ukládání trestu všechna zákonná kritéria, která mohla mít vliv na výši trestu.

Stěžovatel v žalobě mj. namítl, že nebyla splněna všechna kritéria pro uložení pokuty, neboť žalovaná nevzala při ukládání pokuty v úvahu typ poradu a výši finančního prospěchu stěžovatele. Tato námitka je důvodná.

Základní kritéria, jimiž je žalovaná při ukládání pokut vázána, upravuje § 61 odst. 2, 3 zákona o vysílání. Při ukládání pokuty za porušení povinnosti podle citovaného zákona tak žalovaná přihlíží k povaze vysílaného programu a k postavení provozovatele vysílání se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči dětem a mladistvým v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy. Dále žalovaná stanoví výši pokuty podle závažnosti věci, míry zavinění a s přihlédnutím k rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání a k výši případného finančního prospěchu. Z nyní napadeného rozhodnutí žalované je zřejmé, že se zabývala postavením provozovatele, povahou vysílaného programu a závažností a mírou zavinění, ale již z něj není zřejmé, zda zkoumala i další kritéria.

Městský soud v této souvislosti uzavřel, že neodůvodnění jednoho hlediska pro stanovení výše pokuty, tj. skutečnost, že žalovaná nezkontrolovala výši finančního prospěchu stěžovatele, nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí žalované. Podle městského soudu je zřejmé, že toto hledisko vzhledem ke svému charakteru nemohlo být a nebylo využito pro stanovení výše pokuty. Nejvyšší správní soud však nemůže takto obecnému závěru městského soudu přisvědčit.

Nejsou-li některá ze zákonných hledisek pro uložení pokuty relevantní, měl by se správní orgán alespoň stručně s jejich nepodstatností vypořádat. Taková úvaha přitom nemůže být nahrazena, jako v posuzované věci, teprve vyjádřením k žalobě, či jiným úkonem učiněným v rámci přezkumu správního rozhodnutí soudem.

Rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp.zn. 11 Ca 134/2008

Zatímco soud má zato, že skutečnost, že žalobce provozuje celoplošné vysílání, může být kritériem pro posouzení výše uložené pokuty, neboť tato skutečnost se projevuje tím, že vysílaný pořad může sledovat vysoký počet obyvatel, je nutné přisvědčit žalobce, že je problematické považovat za přitěžující okolnost skutečnost, že došlo k odvysílání pořadu v den pracovního klidu. ... Žalovaný již blíže neodůvodnil, proč skutečnost, že došlo k vysílání v neděli – v den pracovního klidu – je okolností přitěžující.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp.zn. 2 As 58/2008

Zdejší soud připouští, že mohou existovat delikty, v jejichž případě nelze při rozhodování o výši pokuty za ně ukládané zohlednit všechna zákonná kritéria. Tam, kde je zohlednit lze, je však správní orgán zohlednit musí. Správní orgán si totiž v žádném případě nesmí kritéria vybírat dle své libovůle – to by totiž mohlo vést k tomu, že v jednom případě zohlední všechna ta měřítká, která svědčí ve prospěch porušitele ustanovení ZRTV, zatímco v jiném by postupoval právě naopak. Takový postup by pak byl v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, dle něhož správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Pokud by si při stanovování výše pokuty správní orgán zákonná kritéria sám vybíral, pak by svou správní úvahu fakticky absolutizoval. To by ovšem vedlo k naprostému popření hledisek, která zákon stanovuje a která mají svůj smysl.

(4) Pokuta je splatná do 30 dnů ode dne, kdy rozhodnutí, kterým byla uložena, nabylo právní moci. Uložením pokuty nejsou dotčena ustanovení zvláštních právních předpisů o náhradě škody a nezanikají povinnosti stanovené tímto zákonem.

(5) Výnosy z pokut jsou příjmem státního rozpočtu České republiky.

(6) Proti rozhodnutí o udělení pokuty lze podat žalobu podle zvláštního právního předpisu. 9b) Podání žaloby má odkladný účinek. Soud o žalobě rozhodne ve lhůtě 90 dnů.

§ 62

Pozastavení převzatého vysílání

(1) V souladu se závazky vyplývajícími z mezinárodní smlouvy může Rada rozhodnout o pozastavení šíření programu televizního vysílání přejímaného z jiného státu, jehož obsahem je opětovně porušováno ustanovení § 32 odst. 3 a toto porušování je zřejmé a má závažnou povahu.

(2) O pozastavení šíření programu televizního vysílání přejímaného z členské státu Evropských společenství může Rada rozhodnout jen tehdy, jestliže provozovatele převzatého vysílání v posledních 12 měsících již alespoň dvakrát písemně upozornila, že obsahem tohoto programu zřejmým a závažným způsobem porušil ustanovení § 32 odst. 3 a jeho šíření může být pozastaveno, pokud by k takovému porušení došlo opětovně.

§ 63

Odnětí licence

(1) Rada odejme licenci provozovateli vysílání s licenci, pokud

- a) dosáhl jejího udělení na základě nepravdivých údajů uvedených v žádosti o licenci nebo porušil povinnost podle § 55, 55a a 56,
- b) zvláště závažným způsobem opakovaně porušuje povinnost stanovenou v § 32 odst. 1 písm. a), c), d) a e) a za takové porušení povinnosti mu byla uložena opakovaně pokuta,
- c) zvláště závažným způsobem opakovaně porušuje licenční podmínky.

(2) Rada může odejmout licenci provozovateli vysílání s licenci, pokud

- a) nezahájil vysílání po nabytí právní moci rozhodnutí o udělení licence do 180 dnů u rozhlasového vysílání a do 360 dnů u televizního vysílání nebo v jiné zákonem stanovené lhůtě,
- b) po zahájení vysílání v průběhu kalendářního roku nevysílal celkem 30 dnů; do této doby se nezapočítává doba, po kterou vysílání bránily odůvodněné technické překážky,
- c) na jeho majetek byl prohlášen konkurs.

§ 64

Zrušení registrace

(1) Rada zruší registraci nebo její část provozovateli převzatého vysílání, pokud

- a) uvedl v přihlášce k registraci nepravdivé údaje,
- b) opakovaně porušuje povinnosti uvedené v § 32 odst. 3 a byla mu za to již udělena pokuta.

(2) Rada může zrušit registraci či její část provozovateli převzatého vysílání, pokud

- a) závažným způsobem porušil tento zákon nebo mezinárodní dohodu, kterou je Česká republika vázána,
- b) na jeho majetek byl prohlášen konkurs.

§ 65

Společná ustanovení o odnětí licence a zrušení registrace

(1) Proti rozhodnutí Rady podle § 63 a 64 lze podat ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení rozhodnutí žalobu podle zvláštního právního předpisu. 9b) Podání žaloby má odkladný účinek. Soud o žalobě rozhodne ve lhůtě 90 dnů.

(2) Byla-li licence odňata nebo registrace zrušena, je provozovatel vysílání s licenci a provozovatel převzatého vysílání povinen ukončit vysílání ve lhůtě stanovené Radou.

ČÁST OSMÁ

USTANOVENÍ SPOLEČNÁ A PŘECHODNÁ

Ustanovení společná

§ 66

Nestanoví-li tento zákon jinak, postupuje se v řízení podle správního řádu, s výjimkou ustanovení o odvolacím řízení, řízení o rozkladu, o přezkumném řízení a o obnově řízení a novém rozhodnutí 9c) . Proti výroku rozhodnutí, kterým se zamítá žádost o udělení licence, rozhodnutí o změně licence, rozhodnutí o odnětí licence, rozhodnutí o neprodloužení licence, rozhodnutí o odmítnutí registrace, rozhodnutí o zrušení registrace, rozhodnutí o pokutě a rozhodnutí o zákazu činnosti, která porušuje nebo může porušit společný zájem spotřebitelů 9d) , je možno podat žalobu podle zvláštního právního předpisu 9b) . Podání žaloby má odkladný účinek. Soud o žalobě rozhodne ve lhůtě 90 dnů.

Městský soud v Praze, rozsudek ve věci sp.zn. 7 Ca 21/2006

České správní soudnictví vychází ze zásady obecného soudního přezkumu pravomocných správních aktů. Pokud má některý správní akt (rozhodnutí) být ze soudního přezkumu vyloučen, musí to být výslovně uvedeno v zákoně. Výkladem právní normy tak nelze dospět k závěru, že pokud zákonodárce vymezí (nadbytečně) v právní normě rozhodnutí, u nichž připustí soudní přezkum, na ostatní správní rozhodnutí se takový soudní přezkum nevztahuje. Takový výklad by byl i v rozporu s kompetenční výlukou podle §70, písm. f) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního.

§ 66a

Nestanoví-li tento zákon jinak, postupuje se při regulaci reklamy podle zákona č. 40/1995 Sb. , o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb. , o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů, ve znění pozdějších předpisů.

§ 67

(1) Na televizní vysílání programu zaměřeného výhradně na propagaci vlastního televizního vysílání a výrobků, služeb a dalších činností souvisejících s provozováním vlastního televizního vysílání se nevztahují ustanovení § 42 až 47. Jiná reklama může být v rámci takového programu vysílána pouze za předpokladu, že splňuje podmínky stanovené tímto zákonem.

(2) Na televizní vysílání programu zaměřeného výhradně na teleshopping se ustanovení § 49 vztahuje přiměřeně, reklama může být v rámci takového programu vysílána pouze za předpokladu, že splňuje podmínky stanovené tímto zákonem. Ustanovení § 42 až 47 se na vysílání takového programu nevztahují.

(3) Na služby přímo související s programem a na dodatečné služby se přiměřeně vztahují ustanovení § 32 odst. 1 písm. b) až g) a dále ustanovení § 35 až 41. Je-li v rámci služeb přímo souvisejících s programem a elektronického programového průvodce šířena reklama, vztahují se na ni přiměřeně povinnosti podle § 48 s výjimkou odstavce 4 písm. a), b) a d).

§ 67a

Na obsah služeb přímo souvisejících s programem se nevztahují ustanovení § 42 až 47 a 49 až 51.

Ustanovení přechodná

§ 68

(1) Licence k vysílání a registrace k převzatému vysílání vydané podle dosavadních předpisů se považují za licence k vysílání a registrace k vysílání podle tohoto zákona. Provozovatel vysílání v kabelovém systému nebo prostřednictvím družice požádá o licenci k těm programům, které nejsou převzaté; o licenci může požádat i dodavatel programu do kabelového systému nebo družice; žádost je třeba podat do 12 měsíců ode dne účinnosti tohoto zákona, jinak oprávnění šířit takový program pozbývá platnosti. Rada vyhoví takové žádosti do 30 dnů ode dne doručení žádosti Radě, nebrání-li tomu ustanovení tohoto zákona.

(2) Řízení o udělení licence a o registraci k vysílání zahájené před účinností tohoto zákona se přerušují na 3 měsíce ode dne účinnosti tohoto zákona; do této doby se prodlužuje platnost stávajících licencí, měla-li být jejich platnost v této době ukončena. Účastníci řízení doplní v této lhůtě žádost o udělení licence k vysílání nebo přihlášku k registraci vysílání podle tohoto zákona. Řízení podle předchozí věty se poté dokončí podle tohoto zákona a za podmínek stanovených tímto zákonem.

(3) Lhůta podle § 12 odst. 10 k podání žádostí o prodloužení licence je zachována, podá-li provozovatel vysílání s licencí žádost o prodloužení licence nejpozději do 1 měsíce od účinnosti tohoto zákona.

(4) Doba rozhodná pro užití ustanovení § 12 odst. 12 počíná běžet dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

(5) Pokud licenční podmínky provozovatele vysílání s licencí neobsahují základní programovou specifikaci, navrhne provozovatel vysílání s licencí do 6 měsíců ode dne účinnosti zákona její znění a Rada je učiní součástí licenčních podmínek. Návrh musí být shodný s praxí provozovatele vysílání s licencí během posledního roku před nabytím účinnosti tohoto zákona.

(6) Fyzická osoba, která je provozovatelem vysílání s licencí nebo provozovatelem převzatého vysílání, může do 6 měsíců od účinnosti tohoto zákona požádat, aby licence nebo registrace, která jí byla udělena, byla převedena na právnickou osobu; Rada žádosti vyhoví pouze v případě, že půjde o právnickou osobu, v níž má fyzická osoba 100% majetkovou účast.

Městský soud v Praze, rozsudek ve věci sp.zn. 6 Ca 291/2004

V řízení zahájeném na základě žádosti uvedené v tomto odstavci je účastníkem řízení i právnická osoba, na kterou má být licence převedena. I o jejích právech, právech chráněných zájmech a povinnostech se totiž v řízení jedná.

Městský soud v Praze, rozsudek ve věci sp.zn. 38 Ca 595/2001

S osobou, která o sobě ve správním řízení tvrdí, že je jeho účastníkem (tj. že může být vydáním rozhodnutí dotčena na svých právech a povinnostech), je třeba jednat jako s účastníkem

řízení, dokud se neprokáže opak. Správní orgán musí o tom, zda daná osoba je nebo není účastníkem řízení, vydat usnesení.

(7) Řízení o uložení pokuty zahájena před účinností tohoto zákona se dokončí podle dosavadních předpisů.

(8) Rada České republiky pro rozhlasové a televizní vysílání ustavená podle zákona č. 103/1992 Sb. , o Radě České republiky pro rozhlasové a televizní vysílání, ve znění pozdějších předpisů, se považuje za Radu podle tohoto zákona. Do 6 měsíců od nabytí účinnosti tohoto zákona uvedou členové Rady své poměry do souladu s § 7.

(9) Provozovatel vysílání s licencí je povinen přizpůsobit své právní poměry nejpozději do 1 roku ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona požadavkům podle tohoto zákona. Nesplní-li provozovatel vysílání s licencí tuto povinnost, jeho licence pozbude platnosti uplynutím uvedené lhůty. Ke změnám, které nejsou v rozporu s požadavky uvedenými v 55 až 58, udělí Rada souhlas.

Zrušovací ustanovení

§ 69

Zrušují se:

1. Zákon č. 468/1991 Sb. , o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění zákona č. 597/1992 Sb. , zákona č. 36/1993 Sb. , zákona č. 253/1994 Sb. , zákona č. 40/1995 Sb. , zákona č. 237/1995 Sb. , zákona č. 301/1995 Sb. , zákona č. 135/1997 Sb. , zákona č. 46/2000 Sb. , zákona č. 121/2000 Sb. a zákona č. 39/2001 Sb.

2. Zákon č. 103/1992 Sb. , o Radě České republiky pro rozhlasové a televizní vysílání, ve znění zákona č. 474/1992 Sb. , zákona č. 36/1993 Sb. , zákona č. 331/1993 Sb. , zákona č. 253/1994 Sb. , zákona č. 301/1995 Sb. , zákona č. 135/1997 Sb. a zákona č. 151/2000 Sb.

ČÁST PATNÁCTÁ

ÚČINNOST

§ 76

(1) Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení, s výjimkou ustanovení § 33 odst. 4 a 5 a § 46, která nabývají účinnosti dnem, kdy vstoupí v platnost smlouva o přistoupení České republiky k Evropské unii.

(2) Ustanovení § 68 odst. 10 pozbývá platnosti dnem, kdy vstoupí v platnost smlouva o přistoupení České republiky k Evropské unii.

Klaus v. r.

Zeman v. r.

Vybraná ustanovení novel

Čl.II zákona č. 235/2006 Sb.

Přechodná ustanovení

1. Provozovateli celoplošného televizního vysílání s licencií opravňující k zemskému analogovému vysílání programu, jemuž byla rozhodnutím Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen "Rada") licence rozšířena o právo vysílat tento program i digitálně (dále jen "provozovatel vysílání s rozšířenou licencií"),

a) který do 180 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o rozšíření licence zahájí digitální vysílání tohoto programu prostřednictvím sítě zemských rádiových vysílacích zařízení (dále jen "vysílací síť") a

b) který do 90 dnů ode dne účinnosti tohoto zákona doručí Radě písemné prohlášení obsahující souhlas s prováděním změn v souboru technických parametrů vysílání stanoveném v licenci v souladu s Technickým plánem přechodu a závazek ukončit analogové vysílání v termínu stanoveném Technickým plánem přechodu,

vznikne právo na udělení licence k zemskému digitálnímu celoplošnému vysílání dalšího programu, včetně služeb přímo souvisejících s tímto programem.

2. Splnění podmínek pro vznik práva podle bodu 1 předseda Rady neprodleně oznámí na úřední desce Rady a způsobem umožňujícím dálkový přístup.

3. Rada provozovateli vysílání s rozšířenou licencií, jemuž vzniklo právo podle bodu 1, udělí licenci k vysílání dalšího programu do 60 dnů ode dne, kdy obdrží jeho žádost o udělení licence splňující zákonem stanovené podmínky. Provozovatel vysílání, kterému vzniklo právo podle bodu 1, je oprávněn uzavřít smlouvu o digitálním šíření programu podle bodu 1 s provozovatelem sítě zemských vysílacích rádiových zařízení. Nedojde-li k uzavření smlouvy do 90 dnů ode dne vzniku práva podle bodu 1, uloží Český telekomunikační úřad do 30 dnů povinnost šířit program podle bodu 1 provozovateli sítě zemských vysílacích rádiových zařízení. Uložení této povinnosti nepodléhá konzultaci podle zákona č. 127/2005 Sb. , o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů. Český telekomunikační úřad o uložení povinnosti informuje neprodleně Radu.

4. Rada rozhodne o odebrání licence, pokud na základě závazného stanoviska Českého telekomunikačního úřadu provozovatel vysílání s rozšířenou licencií, kterému byla udělena licence podle bodu 3, nesplní závazek ukončit analogové vysílání v příslušném termínu nebo opakovaně závažně poruší Technický plán přechodu.

5. Provozovateli místního nebo regionálního televizního vysílání s licencií, který ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona šíří program analogově prostřednictvím vysílací sítě (dále jen "provozovatel místního nebo regionálního vysílání"), vznikne právo po dobu platnosti licence šířit tento program v nezměněné podobě prostřednictvím vysílací sítě určené pro regionální zemské digitální televizní vysílání (dále jen "regionální vysílací síť"), a to včetně služeb přímo souvisejících s tímto programem, pokud do 60 dnů ode dne, kdy Český telekomunikační úřad v Telekomunikačním věstníku a na své elektronické úřední desce uveřejní oznámení o tom, že je k dispozici volná přenosová kapacita regionální vysílací sítě,

doručí Radě písemné prohlášení o tom, že tento program, včetně služeb přímo souvisejících s programem, hodlá šířit digitálně v rámci technických a provozních možností regionální vysílací sítě. V prohlášení musí být obsažen souhlas s prováděním změn v souboru technických parametrů vysílání stanoveném v licenci v souladu s Technickým plánem přechodu a závazek ukončit analogové vysílání v termínu stanoveném Technickým plánem přechodu. K písemnému prohlášení provozovatel místního nebo regionálního vysílání připojí plošné grafické znázornění předpokládaného územního rozsahu vysílání odpovídajícího v rámci technického rozčlenění regionální vysílací sítě té z oblastí nerušeného příjmu vysílání, na kterou ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona připadá významná část územního rozsahu vysílání jeho analogového vysílání.

6. Splnění podmínek pro vznik práva podle bodu 5 předseda Rady neprodleně oznámí na úřední desce Rady a způsobem umožňujícím dálkový přístup.

7. Rada do 30 dnů ode dne, kdy uplyne lhůta pro doručení písemného prohlášení podle bodu 5, požádá Český telekomunikační úřad o stanovisko podle § 5 písm. j) zákona č. 231/2001 Sb. , ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, a o stanovisko k možnosti umístění v regionální vysílací síti, a to ve vztahu ke všem provozovatelům místního nebo regionálního vysílání, jimž vzniklo právo podle bodu 5. Vznik práva podle bodu 5 Rada provozovateli místního nebo regionálního vysílání vyznačí v licenci a zároveň pro digitální vysílání programu stanoví na návrh provozovatele místního nebo regionálního vysílání licenční podmínky, které vyplývají ze zákona č. 231/2001 Sb. , ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, a to do 30 dnů ode dne, kdy obdrží poslední ze stanovisek, o která Český telekomunikační úřad požádala podle tohoto bodu.

8. Provozovatel místního nebo regionálního vysílání, jemuž Rada provedla změnu licence podle bodu 7 (dále jen "provozovatel místního nebo regionálního vysílání s digitální licenci"), může uzavřít s podnikatelem, který zajišťuje regionální vysílací síť, smlouvu podle § 72a zákona č. 127/2005 Sb. , o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

9. Provozovatelé místního nebo regionálního vysílání s digitální licenci (bod 8), kteří ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona vysílají program analogově na sdílených kmitočtech s provozovatelem celoplošného televizního vysílání s licenci (dále jen "provozovatelé místního nebo regionálního vysílání na sdílených kmitočtech"),

a) jejichž souhrnný územní rozsah regionálního nebo místního vysílání přesahuje 33 % celkového území České republiky nebo jejichž vysílání může přijímat v souhrnu alespoň 33 % obyvatel České republiky počítaných podle údajů vyplývajících z posledního sčítání lidu a

b) kteří uzavřeli smlouvu o vytvoření programové sítě,

mohou určit právnickou osobu, které vznikne právo na udělení licence k digitálnímu vysílání jednoho celoplošného televizního programu s časovým rozsahem vysílání doplňujícím časový rozsah vysílání provozovatelů místního nebo regionálního vysílání na sdílených kmitočtech podle smlouvy o vytvoření programové sítě. Licenci této právnické osobě Rada udělí do 60 dnů ode dne, kdy obdrží její žádost o udělení licence splňující zákonem stanovené podmínky a bude-li podle stanoviska Českého telekomunikačního úřadu k dispozici volná přenosová kapacita regionální vysílací sítě. Nebude-li podle stanoviska Českého telekomunikačního úřadu k dispozici volná přenosová kapacita regionální vysílací

sítě, Rada této právnické osobě udělí licenci přednostně do 60 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu o udělení přidělu rádiových kmitočtů podle zákona č. 127/2005 Sb. , o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. K žádosti o udělení licence musí být přiloženo písemné prohlášení všech provozovatelů místního nebo regionálního vysílání na sdílených kmitočtech vytvářejících programovou síť, že žádost podává jimi určená právnická osoba, které má být udělena licence podle tohoto bodu; takové písemné prohlášení může každý provozovatel místního nebo regionálního vysílání na sdílených kmitočtech vystavit pouze jednou. Na programovou síť vytvořenou podle tohoto bodu se nevztahuje ustanovení § 57 zákona č. 231/2001 Sb. , ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

10. Provozovatel převzatého vysílání v kabelovém systému je při vytváření nejnižší programové nabídky povinen zajistit, aby v ní bylo zahrnuto zemské vysílání všech plnoformátových celoplošných programů nechráněných systémem podmíněného přístupu provozovatelů vysílání s licenci, včetně místního a regionálního vysílání na sdílených kmitočtech s provozovatelem celoplošného vysílání s licenci, a to podle stavu ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona; tato povinnost se nevztahuje na programy vysílané pouze digitálně. Provozovatel celoplošného vysílání s licenci a provozovatel místního nebo regionálního vysílání na sdílených kmitočtech s provozovatelem celoplošného vysílání s licenci je povinen poskytnout uvedené programy provozovateli převzatého vysílání bezplatně a provozovatel převzatého vysílání je povinen uvedené programy ve své nejnižší programové nabídce bezplatně umístit. Povinnosti provozovatele převzatého vysílání v kabelovém systému, provozovatele celoplošného vysílání s licenci a provozovatele místního nebo regionálního vysílání na sdílených kmitočtech s provozovatelem celoplošného vysílání s licenci stanovené v tomto bodu zanikají dnem 31. prosince 2011.

11. Licence k provozování místního vysílání vydané podle dosavadních právních předpisů se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona považují za licence k regionálnímu vysílání, pokud příslušné rozhlasové nebo televizní vysílání může ve stanoveném územním rozsahu přijímat více než 1 % obyvatel České republiky počítaných podle údajů vyplývajících z posledního sčítání lidu.

12. Správní řízení o udělení licence k zemskému digitálnímu vysílání zahájená a nedokončená do dne nabytí účinnosti tohoto zákona se přerušují na dobu 90 dnů ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona; tato řízení Rada dokončí podle zákona č. 231/2001 Sb. , ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Ostatní správní řízení zahájená a nedokončená do dne nabytí účinnosti tohoto zákona Rada dokončí podle zákona č. 231/2001 Sb. , ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

Čl. IV zákona č. 304/2007 Sb.

Přechodná ustanovení

1. Licence k celoplošnému zemskému digitálnímu televiznímu vysílání udělená podle dosavadní právní úpravy a licence k celoplošnému zemskému analogovému a digitálnímu televiznímu vysílání v části opravňující k zemskému digitálnímu televiznímu vysílání, na základě které je šířen program ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona, se považuje za licenci k celoplošnému zemskému digitálnímu televiznímu vysílání podle tohoto zákona; program

zůstává ve stejné síti elektronických komunikací, pokud se držitel licence nedohodne s podnikateli zajišťujícími síť elektronických komunikací jinak.

2. Vysílání programu na základě licence k zemskému digitálnímu televiznímu vysílání udělené přede dnem dokončení přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání podle § 25 zákona č. 231/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, nelze zahájit dříve než dnem následujícím po dni dokončení přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání; vysílání však musí být zahájeno do 360 dnů ode dne dokončení přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání.

3. Licenční řízení k provozování zemského digitálního televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů zahájená a pravomocně nedokončená do dne nabytí účinnosti tohoto zákona Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen "Rada") zastaví.

4. Rada udělí na žádost kompenzační licenci k celoplošnému zemskému digitálnímu televiznímu vysílání držiteli licence k celoplošnému zemskému analogovému a digitálnímu televiznímu vysílání, na základě které je šířen program ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona, který

a) do tří měsíců ode dne nabytí účinnosti nařízení vlády, kterým se stanoví Technický plán přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání, doručí Radě písemné prohlášení, že vrátí soubor technických parametrů vysílání stanovený v licenci v souladu s Technickým plánem přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání, a písemný závazek ukončit zemské analogové televizní vysílání do 10. října 2010, případně do pozdějšího termínu stanoveného v Technickém plánu přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání a

b) splňuje podmínky stanovené v § 13 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb.

5. Kompenzační licenci udělí Rada na žádost rovněž osobě,

a) které byla přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona udělena licence k celoplošnému zemskému digitálnímu televiznímu vysílání rozhodnutím Rady, proti němuž byla podána žaloba, a

b) která splňuje podmínky stanovené v § 13 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb.

6. Žádost o udělení kompenzační licence kromě obecných náležitostí podání obsahuje náležitosti žádosti o licenci podle § 14 odst. 1 až 4 zákona č. 231/2001 Sb.; podklady, které má Rada k dispozici, se nepředkládají. Účastníkem řízení o udělení kompenzační licence je pouze žadatel. Rada udělí kompenzační licenci do 60 dnů ode dne podání žádosti. Rozhodnutí Rady obsahuje náležitosti podle § 18 odst. 3 a 4 zákona č. 231/2001 Sb. O šíření programu v síti elektronických komunikací je účastník řízení o udělení kompenzační licence podle bodu 4 oprávněn jednat s podnikatelem zajišťujícím síť elektronických komunikací i přede dnem vydání rozhodnutí o udělení kompenzační licence. V případě kompenzační licence podle bodu 4 stanoví Rada licenční podmínky podle žádosti. Rozhodnutí Rady o udělení kompenzační licence podle bodu 5 obsahuje licenční podmínky pro vysílání shodné s podmínkami stanovenými v rozhodnutí o udělení licence k celoplošnému zemskému digitálnímu televiznímu vysílání, proti němuž byla podána žaloba; program se umístí ve stejné síti

elektronických komunikací, pokud se držitel kompenzační licence nedohodne s podnikateli zajišťujícími síť elektronických komunikací jinak.

7. Držitel kompenzační licence je povinen zahájit vysílání do 360 dnů ode dne udělení kompenzační licence.

8. Kompenzační licence zaniká

a) dnem dokončení přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání,

b) uplynutím lhůty 360 dnů ode dne jejího udělení, nezahájí-li její držitel v této lhůtě vysílání, nebo

c) z důvodů uvedených v § 24 zákona č. 231/2001 Sb.

Neukončí-li držitel kompenzační licence podle bodu 4 zemské analogové televizní vysílání nejpozději 10. října 2010, kompenzační licence uplynutím této lhůty zaniká. Tato kompenzační licence nezaniká, stanoví-li vláda v nařízení, kterým se vydává Technický plán přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání pozdější den dokončení přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání a nemožnost ukončit zemské analogové televizní vysílání nejpozději 10. října 2010 byla vyvolána okolnostmi nezpůsobenými držitelem této kompenzační licence. Kompenzační licence podle bodu 5 zaniká rovněž dnem, kdy její držitel zahájil zemské digitální televizní vysílání na základě licence uvedené v bodu 5 písm. a); nezahájí-li její držitel zemské digitální televizní vysílání na základě licence uvedené v bodu 5 písm. a) do 360 dnů ode dne, kdy zanikl odkladný účinek podané žaloby, zaniká jeho kompenzační licence uplynutím této lhůty.

9. Podnikatel sítě elektronických komunikací zajišťující šíření zemského digitálního televizního vysílání určeného pro příjem na koncovém mobilním telekomunikačním zařízení (mobilní telefonní přístroj) a provozovatel převzatého vysílání v kabelovém systému je při vytváření nejnížší programové nabídky povinen zajistit, aby v ní bylo zahrnuto vysílání všech celoplošných zemských digitálních programů nechráněných systémem podmíněného přístupu, které provozovatel celoplošného vysílání šíří na základě licence k celoplošnému zemskému digitálnímu televiznímu vysílání nebo na základě kompenzační licence. Provozovatel celoplošného vysílání je povinen poskytnout uvedené programy podnikateli sítě elektronických komunikací zajišťujícímu šíření zemského digitálního televizního vysílání určeného pro příjem na koncovém mobilním telekomunikačním zařízení (mobilní telefonní přístroj) a provozovateli převzatého vysílání bezplatně a podnikatel sítě elektronických komunikací zajišťující šíření zemského digitálního televizního vysílání určeného pro příjem na koncovém mobilním telekomunikačním zařízení (mobilní telefonní přístroj) a provozovatel převzatého vysílání jsou povinni uvedené programy ve své nejnížší programové nabídce bezplatně umístit. Povinnosti podnikatele sítě elektronických komunikací zajišťujícího šíření zemského digitálního televizního vysílání určeného pro příjem na koncovém mobilním telekomunikačním zařízení (mobilní telefonní přístroj) a provozovatele převzatého vysílání v

kabelovém systému a provozovatele celoplošného vysílání stanovené v tomto bodu zanikají dnem dokončení přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání, nastane-li tento den dříve než 31. prosince 2011, jinak dnem 31. prosince 2011. Práva a povinnosti vyplývající z ustanovení čl. II bodu 10 zákona č. 235/2006 Sb. zůstávají nedotčeny.

10. Držiteli licence k celoplošnému zemskému analogovému a digitálnímu televiznímu vysílání, na základě které je šířen program ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona, Rada na žádost dobu platnosti této licence v části opravňující k zemskému digitálnímu televiznímu vysílání prodlouží o dobu 8 let, je-li tento držitel zároveň držitelem kompenzační licence podle bodu 4. Žádost lze podat do 6 měsíců ode dne, kdy rozhodnutí Rady o udělení kompenzační licence nabude právní moci. Účastníkem řízení o prodloužení licence je pouze žadatel. Rozhodnutí o prodloužení doby platnosti licence Rada vydá do 60 dnů ode dne podání žádosti. Právní účinky rozhodnutí Rady o prodloužení doby platnosti licence zanikají dnem zániku kompenzační licence s výjimkou důvodu zániku uvedeného v bodu 8 písm. a) a c).

11. Do dne dokončení přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání se do vysílacího času vyhrazeného reklamě pro účely § 50 odst. 1 až 3 zákona č. 231/2001 Sb. nezapočítává vysílání televizních šotů vysílaných v rámci informační kampaně k přechodu na digitální televizní vysílání, které obsahují informace pro diváky o podmínkách a důsledcích přechodu na zemské digitální televizní vysílání.

12. Čas vyhrazený reklamě v televizním vysílání provozovatele vysílání ze zákona na programu ČT 1 nesmí v období ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona do prvního dne kalendářního měsíce následujícího po dni dokončení přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání přesáhnout 0,75 % denního vysílacího času. Čas vyhrazený reklamě v televizním vysílání provozovatele vysílání ze zákona na ostatních programech nesmí v období ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona do prvního dne kalendářního měsíce následujícího po dni dokončení přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání přesáhnout 0,5 % denního vysílacího času na každém z těchto programů. Provozovatel vysílání ze zákona může podíl podle předchozích ustanovení zvýšit vysíláním teleshoppingu až na 5 % denního vysílacího času na každém z vysílaných programů. Vysílání reklam a teleshoppingových šotů u provozovatele vysílání ze zákona v době od 19.00 hodin do 22.00 hodin nesmí překročit 6 minut v průběhu jedné vysílací hodiny na každém z vysílaných programů.

Pozn. ZH:

Je velmi vhodné pokračovat v aktualizaci judikátů a jejich zařazování pod jednotlivá zákonná ustanovení a vytvořit tak komplexní přehledný elaborát využitelný nejen při rozhodovací praxi Rady (sepisu odůvodnění rozhodnutí a citaci judikátů), ale zejména při soudních jednáních, kdy u soudů nižšího stupně může vhodně působit přesné a adresné uvedení formulace a zdroje/judikátu soudu vyššího stupně , tedy vyšší autority.